

ЕЛОИЗА ДЖЕЙМС
ТРИ СЕДМИЦИ С ЛЕЙДИ
ХИКС

Част 1 от „Отчаяни херцогини с числа“

Превод от английски: Мариана Христова, 2015

chitanka.info

ГЛАВА 1

14 юни 1799 година

Чарлс Стрийт №22

Лондонската резиденция на семейство Дибълшър

— Лейди Зенобия, аз ви обожавам!

По челото на лорд Дибълшър блестяха капки пот, а ръцете му трепереха.

— Много се мъчих, но напразно. Вече не мога да сдържа пламенните си чувства. Трябва да ви разкрия — не, да ви осветля — за силата на чувствата си!

Индия успя да се сдържи и не отстъпи назад, но ѝ струваше голямо усилие. Опита се да призове на устните си съвършената усмивка — мила, но не и насърчителна. Макар че не беше сигурна дали такава усмивка изобщо съществува.

Каквото и да се получи, със сигурност щеше да е по-добре от съвсем неподходящия да изпищи: „По дяволите, не пак!“. Дъщерята на един маркиз — дори покоен и несъмнено луд — не можеше да пищи. Жалко!

Усмивката сякаш не свърши работа, затова тя изрече обичайния си отговор:

— Оказвате ми голяма чест, лорд Дибълшър, но...

— Знам — отговори той, с което доста я изненада. А после се намръщи. — Искам да кажа, не! Няма чест, която да е прекалено голяма за вас. Водих тежка борба с убежденията си и макар да знам, че има хора, които смятат, че вашата професия опетнява репутацията ви, аз знам истината. Истината ще излезе на бял свят!

Е, това все пак беше нещо. Но преди Индия да успее да каже нещо за истината (или за липсата ѝ), той падна на колене.

— Аз ще се оженя за вас, лейди Зенобия Индия Сейнт Клер! — изрева той и разшири очи, за да покаже колко е стъписан самият той от това пламенно заявление. — Аз, барон Дибълшър, ще се оженя за вас.

— Моля ви, станете — каза тя и потисна стона, който се надигаше в гърдите ѝ.

— Знаех, че поради неоченимата си скромност ще ми откажете. Но аз вече взех решение, лейди Зенобия. Закрилата на титлата ми — и разбира се, на вашата титла — ще преодолее тъжните последствия от злополучната ви професия. Към която ви е тласнало нещастieto — факт, който ще изтъквам постоянно. Висшето общество ще ни приеме... ще ви приеме, след като се сдобиете с предимството да станете баронеса Дибълшър.

Раздразнението я накара да изправи гръб като войник, облечен в идеална униформа. Вярно, репутацията ѝ бе опетнена от факта, че отказваше да си стои у дома и да усъвършенства бродериите си. Но тя беше дъщеря на маркиз и технически погледнато един член на семейство Дибълшър щеше да се смята за късметлия, ако можеше дори да потанцува с нея. Не че тези неща я интересуваха. И все пак кръстницата ѝ я придружаваше навсякъде. Дори сега лейди Аделаид Суифт по всяка вероятност се намираще достатъчно близо, за да чуе разговора им — и ако не друго, присъствието ѝ удостоверяваше факта, че Индия е чиста като белия сняг въпреки злополучната си професия.

Кой би помислил, че задачата да внася ред в живота на другите ще опетни кристалночистата ѝ репутация?

В този миг вратата към всекидневната се отвори и в стаята влезе майката на обожателя ѝ. Индия усети пристъп на главоболие. Изобщо не трябваше да се съгласява да удовлетвори молбата на лейди Дибълшър да преобзаведе салона ѝ, колкото и голямо предизвикателство да беше да махне от помещението всички мебели в египетски стил.

— Хауард, какво правиш, в името Божие? — попита дамата и направи ситуацията още по-абсурдна.

Дибълшър скочи на крака с изненадваща лекота, тъй като центърът на гравитацията му беше разположен доста ниско и висеше над бричовите му.

— Току-що съобщих на лейди Зенобия, че я обичам, и тя се съгласи да стане моя съпруга!

За щастие, Индия зърна в очите на лейди Дибълшър съчувствен блясък.

— Негово благородие не ме е разбрал — каза ѝ Индия.

— Уви, не се съмнявам. Дете — заяви майката на Хауард, — всеки път, когато си помисля, че си демонстрирал докрай колко много приличаш на баща си, ти отново ме удивяваш.

Дибълшър се намръщи и погледна към Индия. Приличаше досущ на някой шпаньол.

— От две нощи не съм мигнал. Не мога да мисля за нищо друго, освен за вас. Твърдо съм решен да ви спася от изпълнения ви с черна работа живот!

Той протегна ръка, но Индия пъргаво отстъпи назад.

— Лорд Дибълшър...

— Не спирате да се местите от къща в къща, все работите!

Светлосините му очи я погледнаха с обожание.

— Мили боже, Хауард! — възкликна лейди Дибълшър. — Ако някога загубим имението, спокойна съм, че ще можеш да ни издържаш, като си изкарваш хляба на сцената. Все пак мой майчински дълг е да ти посоча, че се държиш като абсолютен простак.

Очевидно Негово благородие бе объркал простацината с честта. Той изгледа свирепо майка си.

— Лейди Зенобия е наша скъпа гостенка — продължи Нейно благородие, — която бе така добра да ми помогне да обнова салона, както и да убеди нашата безценна госпожа Флашинг да постъпи при нас като готвачка. За което — обърна се тя към Индия — ще ви бъда вечно благодарна.

На Индия ѝ идеше отръки да настанява чудесни прислужници в домакинства, в които ги оценяваха и им плащаха добре. Госпожа Флашинг се мъчеше на работа при един генерал с лошо храносмилане и бе далеч по-щастлива да готви за Дибълшър и майка му.

— И, Хауард — продължи лейди Дибълшър, — очевидно и ти се наслаждаваш на менютата на госпожа Флашинг, ако съдя по разширената ти талия.

Той отново се намръщи и подръпна жилетката си.

Индия отвори уста да каже нещо успокоително, но в този миг кръстницата и влетя в стаята, придружена от порой думи.

— Скъпи мои — провикна се лейди Аделаид, — прекрасната госпожа Шератън е изпратила една възхитителна масичка от махагон. Джейн, ще се влюбиш в нея, просто ще се влюбиш!

Двете с лейди Дибълшър бяха приятелки от училище. Всъщност почти всички клиентки на Индия бяха приятелки на кръстницата ѝ.

— Прекрасно — отговори лейди Дибълшър. — Къде ще я сложите, лейди Зенобия?

Индия се бе прочула с това, че обзавеждаше стаи, в които мебелите бяха разпръснати безразборно и създаваха непринудени асиметрични места за сядане.

— Трябва да я видя, за да съм сигурна, но мисля да е при мебелите под южния прозорец.

— Идеално! — възкликна Аделаид и плесна с ръце. — Цял Лондон ще ти завижда за салона, Джейн, помни ми думата!

— Трябва да дойдем и да погледнем — отговори лейди Дибълшър. — Веднага щом убедя некадърния си син, че твоята кръщелница си има по-интересни неща за правене от това да се омъжи за такъв като него.

— О, скъпа моя, не бъди така сурова към милия Хауард!

Аделаид се приближи към Дибълшър и го хвана за ръката.

— Убедена съм, че ако обстоятелствата бяха по-различни, Индия с радост щеше да се омъжи за него.

— Никога не бих обременила името ви с обществения позор, породен от начина, по който се разви животът ми — увери го Индия. Усмивката и погледът, които последваха думите ѝ, изразяваха огромен кураж и безгранична саможертва. — А освен това снощи видях как ви гледа госпожица Уинифред Ландъл, макар че вие бяхте така тактичен да се престорите, че не забелязвате увлечението ѝ. Коя съм аз, че да заставам на пътя на такъв изгоден брак?

Лорд Дибълшър я погледна, примигна и промълви несигурно:

— Защото ви обичам?

— Вие просто си мислите, че ме обичате — увери го тя, — заради великодушното си сърце. Уверявам ви, че няма нужда да се тревожите за затрудненото ми положение. Всъщност вече реших да сложа край на работата си.

— Така ли? — възкликна лейди Дибълшър и ченето ѝ буквално увисна. — Нали разбирате, че в този момент дами от цяла Англия умоляват съпрузите си да им осигурят услугите ви?

Но Индия и нейната кръстница работеха като добре смазана машина, когато ставаше въпрос затова да попречат на мъжете да се

кълнат във вечна любов.

— Трябва да помолиш госпожица Ландъл да се омъжи за теб — отсече Аделаид и енергично потупа лорд Дибълшър по ръката. — Индия вече обмисля три или четири предложения, сред които тези на графа на Фицрой и на господин Нюджънт — онзи от Колтън, не другия от Бетълшангър. Един ден ще стане виконт.

При тази новина раменете му отново увиснаха. Но Аделаид погледна към Индия и в очите ѝ проблесна пламъче, преди да се обърне отново към лорд Дибълшър:

— А освен това не съм убедена, че вие двамата ще си подходите, Хауард, скъпи. Моята обична кръщелница е малко своенравна. И разбира се, знаеш, че и Фицрой, и Нюджънт са доста по-възрастни от теб. Както и Индия. Тя е на двацет и шест, а ти си още млад мъж.

Дибълшър рязко вдигна глава и погледна към Индия.

— Госпожица Ландъл едва е завършила училище — намеси се лейди Дибълшър, умело поемайки топката. — Ти можеш да я ръководиш при навлизането и в зрелостта, Хауард.

Тази идея го накара да примигне бързо. Очевидно отново обмисляше увлечението си сега, когато бе научил, че обектът на обожанието му е четири години по-голям от него.

Индия потисна импулса да потупа тъглчетата на очите си, за да провери за бръчки, и придаде на лицето си спокойно изражение, чиято цел бе да го накара да изглежда по-възрастно. Почти старо. Предполагаше, че бяло-русата ѝ коса ще помогне. Аделаид постоянно я тормозеше с настояването да я боядиса в един или друг цвят.

— Лорд Дибълшър, вашето предложение ще остане свято за мен. Ще го запазя завинаги в паметта си.

Тя затаи дъх.

Гърдите на Негово благородие се издуха и той каза:

— Възхищавам ви се заради намерението да се оттеглите от тази обидна професия, ако изобщо може да се нарече така, лейди Зенобия. И разбира се, ви желая всичко най-хубаво.

Любовта му към нея беше мъртва.

Точно така.

Само след секунди Индия се качи по стълбището и влезе в малката всекидневна, която лейди Дибълшър бе избрала за свое и на

Аделаид убежище по време на обновяването.

Индия зърна отражението си в едно огледало, приближи се и погледна по-внимателно, за да провери дали покрай очите ѝ наистина не са се образували бръчки. Не зърна нито една. Всъщност на двацет и шест години изглеждаше така, както и на шестнайсет: прекалено гъста коса, твърде пълна долна устна, прекомерно щедра гръд.

Нищо не издаваше възела, който се бе стегнал в гърдите ѝ — този, който се образуваше всеки път, щом си помислеше дали да не приеме някое предложение за брак.

Много я биваше да отказва на мъжете. Това, което я караше да изпитва чувството, че не може да диша, беше мисълта да приеме някого от тях. Но трябваше да се омъжи. Не можеше да продължава така до безкрай, да се мести от къща в къща и да влачи кръстницата си със себе си.

След като на петнайсет години загуби родителите си и замина да живее в разхвърляното неорганизирано домакинство на Аделаид, Индия бързо осъзна, че ако сама не подреди домакинството на кръстницата си, няма кой да го свърши. А след като лейди Аделаид изрече куп хвалебствия по адрес на Индия пред една от приятелките си и се похвали, че това лято двете ще ѝ отидат на гости и „ще подредят всичко“, Индия се зае и с домакинството на приятелката. Едното доведе до друго и през последните десет години двете с Аделаид правеха по две-три такива посещения годишно.

Беше толкова опияняващо да създава ред от хаоса. Обновяваше една-две стаи, правеше кардинални промени в състава на персонала и си тръгваше, знаейки, че домакинството ще работи като по часовник, поне докато собствениците отново не оплескат всичко. Всяка къща представляваше различно — и заплеляващо — предизвикателство.

Но беше време да спре. Да се омъжи. Проблемът бе, че след като премина през толкова много домакинства, Индия получи непосредствени впечатления за брака и така и не видя нищо, което да говори в негова полза... освен децата.

Това беше най-трудната част от работата ѝ — да намира бавачки и да преобзавежда детски стаи за млади жени на нейната възраст. Копнежът ѝ за бебе я доведе до решението, че е време да се омъжи.

Единственият проблем беше за кого да се омъжи.

Или трябваше да бъде „за кого да се омъжи“?

Никога не беше сигурна в граматиката си, защото баща ѝ се оказва неспособен да задържи гувернантка в къщата си. Изглежда, прислужниците не обичаха да не им плащат. Особено богобоязливите английски прислужници, на които не допаднаше и фактът, че господарите им танцуват голи на лунна светлина.

Този спомен я накара да потръпне. Години наред бе следвала по петите родителите си — своите жизнерадостни, любящи, полупобъркани родители, като копнееше за привързаност, внимание, дори вечеря... Те наистина я обичаха. Несъмнено.

Всички родители си имаха добри и лоши страни. Нейните я обичаха и това беше хубаво. Кланяха се на някаква богиня на луната, вместо на кралицата на Англия, което беше лошо.

Понякога забравяха да я нахранят. Това беше най-лошото.

Без никакво съмнение страхът ѝ от брака водеше началото си от детството ѝ. Бракът означаваше да се довери на съпруга си да се грижи за нея, вместо сама да се грижи за себе си. Означаваше да приеме, че никога няма сама да води сметките си. Мисълта как човек като Дибълшър разговаря с управителя на някое имение я накара да потръпне.

Тя преглътна с усилие. Мислеше си, че може да свикне да живее с мъж. Но можеше ли да се научи да му се покорява?

Баща ѝ беше много мил, но разори имението им, забравяше да плаща на пекаря и на иконома и редовно забравяше за съществуването на единственото си дете. Двамата с майка му умряха по време на едно пътуване до Лондон, което бяха предприели по неизвестна причина, макар че нямаха пари за такава екскурзия.

Стомахът ѝ се свиваше само при мисълта да се остави в ръцете на някой мъж — нещо, за което имаше сериозни основания.

Все пак можеше да го направи — с едно незначително изменение.

Просто трябваше да намери мъж, който да е благ и симпатичен — и достатъчно умен да осъзнае, че тя е тази, която трябва да ръководи имението.

Ако тя, Зенобия Индия Сейнт Клер, специалист по превръщането на хаоса в ред, наистина се заемеше с тази задача, колко трудна можеше да се окаже тя?

ГЛАВА 2

Същия ден

Хановер Скуеър № 40

Лондонската резиденция на господин Тобаяс Дотри

По рождение най-големият син на един херцог би трябвало да е елегантен и самодоволен, спокоен, че ще наследи земя и титли според английските закони на наследяването. Най-голямата му тревога би трябвало да е възможността да си сцеди панталона, докато ловува с фоксери, или любовницата му да го напусне заради някой маркиз, който борави по-умело с оня си инструмент.

Но това се отнасяше за най-големия син, роден в свещен брак.

Ако въпросният син е незаконен, роден от ослепителна, но склонна към постоянни митарства оперна певица, жена, която е останала в провинциалното имение на херцога на Вилиърс толкова, колкото да му роди син, а после е продължила да скита като чучулига, която търси по-топъл климат, ситуацията е съвсем различна.

Торн Дотри не беше нито елегантен, нито самодоволен. Дори когато изглеждаше спокоен, винаги беше нащрек за възможна опасност, при това с основание: бе прекарал годините, в които се формираше характерът му, в постоянни усилия да държи смъртта надалеч.

Когато порасна, се превърна в мъж, който контролираше своя свят и всичко и всички в него и не си даваше труда да се преструва, че не знае причината. Не и когато стоеше срещу най-добрия си приятел, Вандър, чието детство бе оказало също толкова огромно влияние върху формирането на характера му.

Тишината в библиотеката се наруши от дълбок глас:

— Не одобрявам, Торн. Летиша Рейнсфорд няма да е ужасна съпруга за някого друго, но не е подходяща за теб. Защо, за Бога, си се спрял на нея?

Евандър Септимъс Броуди, бъдещ херцог на Пиндар, се беше проснал в отсрещното кресло и крепеше върху корема си чаша бренди.

Той беше най-близкият приятел на Торн още от „Итън“, когато и двамата бяха твърдо решени да се докажат с помощта на юмруците си. Никой от тях така и не успя да пребие другия и това доведе до приятелство за цял живот.

Понякога Торн си мислеше, че двамата с Вандър са двете страни на една и съща монета: той, незаконороден син на херцог, който трябваше постоянно да се бори с мнението на света, и Вандър, законороден син на херцог, който не пасваше на общоприетите представи. Вандър беше прекалено пряк, твърде мъжествен, прекалено страстен за усещанията на английското общество.

Торн вдигна вежда. Всички смятаха Летиша за най-прекрасната жена на брачния пазар. Прелестите ѝ бяха очевидни.

— Наистина ли не можеш да се досетиш?

— О, знам, че е красива. А освен това ще я отмъкнеш от цял куп млади контета, които пишат сонети за красивия ѝ нос. Но не е подходяща за теб.

— Откъде знаеш? — Торн изпита искрено любопитство. Вандър по нищо не приличаше на бъдещ херцог — косата му беше рошава и имаше челюст на професионален боксьор, вместо на благородник, а освен това не се държеше като аристократ. Никога не ходеше на балове, така че как, по дяволите, се бе запознал с добродетелна млада дама като госпожица Летиша Рейнсфорд?

— Сложиха ме до нея на една вечеря у чичо ми. Определено е доста красива. Но като твоя съпруга...

— Вече съм решил. Точно нея търся.

Торн отпи от брендито си и върна чашата точно на същото място на масичката отстрани.

— Тя е красива, с добро потекло и добре възпитана. Какво повече мога да искам?

— Малко мозък — заяви Вандър, без да откъсва поглед от лицето на приятеля си.

— В леглото интелигентност не ми трябва — отговори сухо Торн. Според него Летиша си имаше всички необходими качества за леглото и за майчинството, макар че високата интелигентност май не беше сред тях. — Според мен една от причините фабриките ми да процъфтяват, е това, че умея да съчетавам дарбите с подходящата позиция. Всъщност не виждам никаква особена разлика между двете.

Вандър изсумтя.

— Смяташ, че аз съм прекалено суров? Ти ще трябва да живееш с нея!

— Вярно е, но аз живея и с иконома си — изтъкна Тобаяс. — Каква е разликата, освен че не трябва да спя с Ифли? Летиша ще бъде майка на децата ми и ми се струва, че ще се грижи чудесно за тях. Всъщност се запознах с нея край Кръглото езеро в Кенсингтън Гардънс. Гледаше как едни момчета пускаха във водата малки лодчици.

Избраницата му навярно нямаше да оцени сравнението, но Торн бе останал с впечатлението, че прилича на спасена хрътка — животно, което ще следва господаря си, изпълнено с обожание и благодарно за всяка капка доброта. Това беше абсурдно — момичето беше красиво като дива роза, с коса като на ангел от Ботичели. По всички правила би трябвало да е арогантна, изпълнена с ясното съзнание за властта си над мъжете. Но вместо това в очите ѝ се четеше отчаяние, сякаш някой трябваше да я спаси.

Според него това беше честна сделка: нейната красота в замяна на неговата закрила.

— Смяташ да запратиш жена си в това твое ново имение, за да отглежда цял куп деца?

— Не виждам причина да живея с нея в Старбъри Корт.

Баща му не го бе научил на почти нищо друго, освен на фехтовка. Торн възнамеряваше да е точно такъв баща и за целта децата нямаше да имат нужда от постоянното му присъствие.

— Една майка не само се грижи за семейството си — възрази Вандър. — Чух, че учените са изчислили, че половината от интелекта на всяко човешко същество идва от бащата, а другата половина — от майката.

Торн само го погледна. Неговите деца щяха да бъдат негови деца, точно както децата на баща му бяха на баща му. Той и херцогът на Вилиърс бяха от едно и също тесто. Не ставаше въпрос само за белия кичур, който се бе появил и в неговата коса, и в косата на баща му още щом двамата навършиха деветнайсет. Ставаше въпрос за извивката на челюстта, за начина, по който Вилиърс пресмяташе възможния изход от всяка ситуация, дори за начина, по който си поемаше въздух.

Ако някой имаше нужда от още доказателства, можеше да ги намери във факта, че херцогът бе създал деца с пет различни майки и всяко от тези деца беше по свой начин копие на баща си.

— Разбира се, надявам се, че ще приличат на майка си — добави той и на лицето му се изписа иронично изражение.

— Проклет вечен ад! — измърмори отвратен Вандър. — Предполагам, че ще отгледаш горките деца като глутница вълци.

Торн се ухили.

— По-добре си намери съпруга. Нали не искаш твоите вълчета да изглеждат хилави в сравнение с моите?

— Още не съм срещнал подходящата жена — отговори Вандър, отпи голяма глътка бренди и се смъкна още по-ниско в креслото си. Торн никога не се изтягаше така. Изтягането щеше да го постави в неизгодна позиция — щеше да загуби ценни секунди, необходими за избягването на удар и началото на нападение.

— Защо не помолиш Елинор да ти намери някоя подходяща? — попита Торн. Неговата мащеха, херцогинята на Вилиърс, познаваше всички в обществото, които си струваше да познава човек. Нещо повече, беше гениален стратег и с голямо удоволствие щеше да се залови със задачата да определи бъдещето на херцогство Пиндар.

Но Вандър поклати глава.

— Искам това, което има баща ти.

— И какво е то?

— Знаеш какво.

— Искаш Елинор?

Торн остана, меко казано, изумен. Неговата мащеха беше красива, интелигентна, остроумна... както и дълбоко влюбена в баща му. Елинор не се интересуваше от по-млади мъже. Всъщност не се интересуваше от други мъже, освен от съпруга си.

Торн удостои Вандър с онзи поглед, който пазеше за джебчиите в мига преди да ги повали.

— Дръж си ръцете далеч от мащехата ми. Представа нямах, че имаш такива наклонности.

— Само ако можеше да си видиш лицето! — Вандър се заливаше от смях. — Твоята мащеха е много мила жена — каза най-накрая той, след като повече или по-малко се овладя. — Но не искам нея, глупак такъв. Искам брак като техния. Искам това, което има Вилиърс — и

отпи още една глътка. — Проклет да съм, ако се задоволя с нещо по-малко.

— Аз не смятам брака, който обмислям, за нещо по-малко — възрази Торн. — Просто ще е нещо по-различно. Животът на баща ми се върти около Елинор, както и нейният около него. Не мога да си представя как аз или ти си променяме навиците заради някоя жена. Какво ще стане с всички тези коне, които тренираш? Ти си постоянно на едно или друго надбягване с препятствия. Спокойно мога да си те представя женен — но съпруга, която да е центърът на живота ти... Не.

— Ще намеря време — заяви Вандър.

— Защо?

— Ти наистина не разбираш, нали?

— Разбирам, че Летиша е забележително красива, а освен това е от благородно потекло, което ще предпази децата ми от това обществото да ги отхвърли заради моето раждане. Една от причините, поради които ценя своята мащеха, е, че тя не прилича на нито една от другите жени, които съм срещал. Честно казано, започнах да вярвам, че друга като нея просто не съществува.

— Трябва да съществува, Торн.

Вандър се изправи, но не се отдалечи. Остана на мястото си и сведе поглед към Торн.

— Искам да обикна някоя жена така, както твоят баща обича съпругата си. Не ме интересува дали прилича на продавачка на ябълки. Искам да изпитвам страст към жената, за която ще се ожена. Струва ми се, че не искам чак толкова много.

— Баща ми едва не се ожени за жена, на която мястото ѝ беше в лудницата — осведоми го Торн и се облегна назад, за да види изражението му. — Двамата с Елинор се събраха по чиста случайност. Да не би да се надяваш, че съвършената жена просто ще цъфне на прага ти?

— Ако не цъфне, изобщо няма да се занимавам — заяви категорично Вандър, отиде до гарафата и отново си напълни чашата. — Щом ще променям живота си така, както е удобно на една жена, по-добре да си струва неприятностите.

Тук имаше право. Торн беше сигурен, че бракът си е занимавка. За да съблазни Летиша, се видя принуден да купи имение в

провинцията, макар че се чувстваше съвсем добре в Лондон. Нещо повече, щеше да доведе в дома си съпруга, когато вече имаше двайсет и трима прислужници, както и хора, които работеха във фабрики, адвокатски кантори и тъй нататък.

Но искаше деца, а за целта му трябваше съпруга. Обичаше децата. Децата — и момчета, и момичета — бяха любознателни. Обичаха да задават въпроси. Искаха да разберат как се случват нещата.

— След като не смяташ да си променяш живота, предполагам, че ще задържиш любовницата си? — попита Вандър и се отпусна обратно в креслото си, като внимаваше да не разлее брендите.

— Пенсионирах я в деня, след като се запознах с Летиша.

— В такъв случай ще изтъкна очевидното. Поемаш ангажимента да не спиш с никоя друга жена, освен Летиша Рейнсфорд до края на проклетия си живот.

Торн вдигна рамене.

— Тя ще ми роди деца. И не се съмнявам, че ще ми е вярна, така че смятам да ѝ окажа същото уважение.

— Предаността е една от малкото ти добродетели — призна Вандър. — Твоят проблем — добави той и впери замислен поглед в брендите си — е ужасното ти детство.

Торн не можеше да възрази. Бе прекарал момчешките си години като безпаричен гмуркач в тинята — гмуркаше се в Темза, за да намери нещо в мръсотията ѝ — и това бе предопределило какъв ще стане. От горчив опит бе узнал, че опасността се таи там, където не можеш да я видиш.

— Нямах доверие на никого — продължи философски Вандър. — Баща ти наистина е трябвало да те наглежда по-отблизо. Проклет да съм, ако изпратя на лошо място някое от децата си, дори и да създам копеле, в което се съмнявам.

— Детството ми ме направи такъв, какъвто съм. Не бих го сменил с това да израсна като разглезен син на херцог.

Вандър го изгледа иронично. Торн единствен знаеше какви ужаси се таяха сред стените на провинциалния дом на херцога на Пиндар, когато Вандър беше дете.

— Вярвам на баща си, на Елинор, на братята и сестрите си — заяви Торн. — И на теб. Това е достатъчно.

Честно казано, не губеше много време в мисли дали да не се довери на някоя жена. Освен това рядко се случваше да изпита уважение към представителка на женския пол. Животът му се въртеше около работата му, а повечето благородни дами като че ли не правеха нищо друго, освен да изпълняват задълженията си в леглото, макар че и там повечето работа я вършеше той. Такава беше природата на нещата. Той не беше мъж, който оставя жената да командва под завивките.

— Аз вярвам на теб — отговори Вандър. Не добави други имена, но Торн и не очакваше подобно нещо — знаеше, че такива няма. Лицето на Вандър бе станало мрачно, а според възгледите на Торн мракът у приятеля му си беше негова работа.

— Точно затова искам брак като този на баща ти — продължи Вандър, загледан в огъня през празната си чаша. — На този свят трябва да има повече хора, на които мога да вярвам, от едно мускулесто потно копеле като теб.

Някога, когато бяха на четиринайсет, тази лека шега щеше да е покана за бой и двамата щяха да започнат да се налагат, докато изпотрошат половината мебели... и накрая щяха да приключат боя задъхани и щастливи.

Нещо повече, тази забележка или поне някоя подобна на нея със сигурност щеше да бъде изречена точно в този ден от годината, защото днес беше годишнината от смъртта на майката на Вандър — ден, който той обикновено прекарваше на ръба на насиетието. В резултат Торн внимаваше точно на тази дата винаги да е до Вандър.

Той се изправи.

— Писна ми да седя и да слушам излиянията на някакъв разлигавен романтик, който не спира да дрънка за жени. Рапира или шпага?

Вандър се изправи. По нищо не личеше, че трите чаши бренди са му повлияли. По всяка вероятност не бяха — той като че ли бе надарен със способността да изгаря алкохола след броени минути.

Както очакваше, Вандър избра по-тежкото острие, шпагата. Торн беше по-добрият дуелист — Вандър често губеше спокойствие и прибъгваше до безразборни отсечени удари вместо към обмислена стратегия.

Двамата отидоха в балната зала на Торн, съблякоха се по риза и панталон и започнаха да се обикалят с вдигнати остриета.

Но дори докато отчиташе всяка промяна в позата на приятеля си, Торн не спираше да мисли за брака си. Летиша наистина не беше умна, но според него това бе категорично предимство у една съпруга. Майка му бе голяма рядкост — решителна жена с призвание и за нея нейното изкуство означаваше повече от сина ѝ.

Торн не проявяваше никакъв интерес към жени с професия. Искаше жена, на която и през ум не би ѝ минало да изостави децата си, независимо от причината. Летиша обожаваше децата и очевидно стремежите ѝ не се простираха по-далеч от майчинството. Пет минути след като се запозна с нея, той реши, че тя ще е неговата съпруга, макар че все още не я бе информирал за този факт.

Всъщност одобрението ѝ не беше необходимо, тъй като бракът им бе въпрос на преговори между Торн и нейните родители. След срещата си с лорд Рейнсфорд той разбра, че ще трябва да плати скъпо за красотата на Летиша. И нещо още по-важно: щеше да плати най-високата възможна цена за произхода ѝ.

Сега единствената пречка, останала на пътя му, бе лейди Рейнсфорд. Родителите на Летиша ясно му бяха показали, че е необходимо да получи и одобрението на майката.

Вандър се биеше като обезумял, дотам, че на два пъти едва не проби защитата на Торн. Гърдите му се надигаха и спускаха и той бе облян в пот. Но изглеждаше по-добре, отколкото преди: не толкова напрегнат, не толкова разярен... не толкова съкрушен.

Добре.

Беше време да нанесе решителния удар. С поредица от координирани удари Торн затанцува около острието на Вандър, посече дясната му ръка отстрани и отдолу, премина в лъжливо нападение, завъртя се, прехвърли шпагата в другата ръка и връхлетя отгоре му с лявата.

Touche.

Вандър прие поражението с порой от ругатни, от които и моряк би се изчервил. Торн се преви, за да си поеме въздух, и се загледа в капките пот, които падаха по пода. Не можеше да победи Вандър на ринга, но можеше да помете пода с него с меч в ръка. Още по-хубаво

бе, че лудостта, надвисвала над приятеля му при всяка годишнина от смъртта на майка му, се бе разсеяла.

Торн си съблече ризата и избърса с нея гърдите и лицето си.

— Смяташ ли, че Летиша ще те хареса? — попита Вандър.

— Да ме хареса ли? Какво имаш предвид?

— Външността ти. Как мислиш, дали я привличаш?

Торн погледна надолу към тялото си. Беше покрито с дълги ивици от мускули, които оформяха бразди по плоския му корем. Поддържаше тялото си в отлична форма и досега никоя жена не се бе оплакала.

— За белезите ли говориш?

Като всеки гмуркач в тинята, доживял до по-голяма възраст, той беше покрит с белези.

— Ти никога не излизаш в обществото и няма откъде да знаеш, но Летиша току-що прекара целия сезон в танци с цял куп тънки като клечки женчовци, на които не им се налага да се бръснат. С теб сме прекалено едри, а ако не се обръснем и един ден, и на двамата ще ни набоде брада.

— Всички те ни бяха съученици — вдигна рамене Торн. — Ти приемаш брака прекалено сериозно. Това е сделка като всяка друга. Аз ще ѝ осигуря къща в провинцията. Това ще компенсира грубиянските ми пропорции.

— По дяволите! — измърмори Вандър и застина, както бършеше потта от косата си. — Говориш сериозно, нали? Никак не мога да си те представя като провинциален земевладелец.

И Торн не можеше, но доколкото разбираше, децата се нуждаеха от чист въздух и открити пространства. Новото му имение се намиреше близо до Лондон и той можеше да ги посещава без усилия.

— Какво ще правиш там? — изсмя се Вандър. — Ще ходиш на риболов? Мога да си представя как изобретяваш нова въдица и продаваш модела за сто лири, но даловиш пъстърва — не.

Торн току-що бе купил една фабрика за каучук, която бързо губеше пари. За миг си представи въдица от каучук — трябваше да измисли нещо доходоносно, което да произвежда фабриката, но после отхвърли идеята.

— Няма да ходя често там — отсеке той и захвърли настрана ризата си. — Ще оставя пъстървата на глупаците, които обичат да си

замразяват топките в бурното течение.

Той беше човек от източните квартали на Лондон до мозъка на костите си и щеше да се залови с лов на пъстърва само ако умираше от глад. Освен това времето му като гмуркач в тинята му бе оставило едно незаличимо чувство: той не обичаше реките. Ако зависеше от него, никога повече нямаше да влезе в река и със сигурност за нищо на света нямаше да се потопи до дъното.

— Аз обичам да ловя риба — възрази Вандър и облече една от ленените ризи, които личният прислужник на Торн бе оставил на украсен с филигран стол.

— Хубаво, защото ще поканя Летиша и родителите ѝ в провинцията след около две седмици. Можеш да дойдеш и да си уловиш вечерята. Трябва да убедя майката на Летиша да се примири с низшата ми кръв, а ти можеш да ми бъдеш доказателство, че познавам подходящите хора. Мога само да се надявам, че двамата не сте се срещали.

Вандър запрати просмуканата си с пот риза към главата на приятеля си, но платът падна на земята. Торн вече крачеше към вратата.

Трябваше да спаси фабриката.

ГЛАВА 3

Индия се извини и не се присъедини към семейство Дибълшър за чая. Нямаше смисъл да рискува Негово благородие отново да ѝ се обясни пламенно в любов. Вместо това двете с кръстницата ѝ се оттеглиха във всекидневната си, където Индия се зае да отваря писмата, изпратени от иконома на Аделаид по един коняр. В писмо след писмо я умоляваха да „излекува“ какви ли не страдания: неорганизирана къща, старомодна трапезария и дори (косвено) един брак.

Тя обаче решително започна да пише откази един след друг, твърдо решена да остане вярна на решението си да се омъжи. Отказа дори предложение от секретаря на регента да обнови личните му покои в Брайтън. Единственото писмо, което наистина я изкуши, беше от херцогинята на Вилиърс. Елинор беше по-възрастна от Индия и майка на осемгодишно момче, но въпреки тези различия двете бяха станали близки приятелки. Елинор беше възхитителна, начетена, остроумна, без да е жестока, и Индия я обожаваше и ѝ се възхищаваше.

Всъщност Елинор беше всичко, в което Индия смяташе да се превърне, след като намереше време да прочете книгите, които бе пропуснала като дете. Някой ден с радост би поканила Елинор и останалите си приятелки в своя собствена къща в провинцията. Щяха да мързелуват в сянката на някоя върба и да си говорят за литература. Дотогава щеше да е наваксала с граматиката и никога вече нямаше да се тревожи за „кой“ и „кого“, камо ли за „свой“ и „мой“.

Сега обаче Елинор ѝ пишеше с молба за специална услуга.

— Аделаид, когато бяхме отседнали при херцога на Вилиърс, запознахме ли се с Тобаяс Дотри?

Кръстницата ѝ остави чашата с чай.

— Не, тогава той беше в Шотландия. Сигурно си чувала за Дотри. Той е най-голямото от копелетата на Вилиърс и всички казват, че имал пет фабрики и бил по-богат от Мидас.

— Не беше ли изобретил някаква висока пещ или нещо подобно?

— Да, и я продал на някакъв въглищен магнат за десет хиляди лири. Трябвала кажа, че изпитвам съчувствие към копелетата на Вилиърс. Навярно е неловко да си израснал като лорд или лейди, с очаквания за чудесна партия. Кой би се оженил за копеле? Е, все пак чувам, че Негова светлост бил дал на момичетата скандално високи зестри.

Индия знаеше, че става цинична, но здравият разум ѝ подсказваше, че тези момичета наистина ще си намерят чудесни партии.

— Дотри е различен от останалите — продължи Аделаид. — Понешлифован. Мисля, че когато Вилиърс го открил, е живеел на улицата и вече е бил дванайсетгодишен. Елинор така и не успяла да го цивилизова.

— Защо никога не съм го срещала? — зачуди се Индия. Покрай постоянните си работни ангажменти бе присъствала на стотици светски събития в Лондон, макар че така и не дебютира. Според нея кралицата изпитваше точно толкова желание да се запознае с нея, колкото и тя — да се запознае с кралицата.

— Той е делови човек. Предполагам, че си знае мястото.

— Е, не е възможно постоянно да е избягвал обществото — осведоми я Индия, — защото Елинор пише, че ухажвал Летиша Рейнсфорд.

— Наистина ли? — възкликна Аделаид и устните ѝ се извиха в съвършен кръг. — Чудя се как се е запознал с Лала? Тя е толкова хубава, че според мен родителите ѝ биха могли да ѝ намерят по-добра партия. Освен това преди брака си лейди Рейнсфорд беше придворна дама на кралицата.

— Пари — предположи Индия.

— Не всичко е пари.

Аделаид можеше да го каже, защото никога не бе страдала от липса на средства. Индия обаче бе израснала в имение, което се разпадаше. Според нея всичко беше пари. Или почти всичко.

— Ще ми прочетеш ли какво казва?

Индия отново погледна към писмото.

— Започва с новината, че Тиъдър за пръв път е победил баща си на шах, което е зарадвало безкрайно и двамата...

— Боже мой! Та детето е само на осем, нали така?

Индия кимна.

— А после пише: „Знам, че си много търсена, но ти пиша с плахата надежда, че си свободна. Най-големият син на Негова светлост, Тобаяс Дотри, неотдавна купи провинциално имение недалеч от Лондон. Нарича се Старбъри Корт. Вероятно ще има нужда от преобзавеждане, макар че Тобаяс го купи с мебелите. Той ухажва госпожица Летиша Рейнсфорд и иска да се увери, че къщата е в подходящо състояние, преди да покани родителите ѝ в провинцията. Разбира се, аз му казах, че ти си единственият човек, на когото бих гласувала доверие за подобно начинание“.

— Елинор не е доволна от този брак — заяви Аделаид. — Колко интересно! Подозирам, че това означава, че и херцогът е недоволен.

— Защо мислиш така, за Бога?

— Ако Елинор беше доволна, че Дотри ухажва Летиша, щеше да го каже. А освен това знаеш, че никак не държи на формалностите. Но използва пълното име на Летиша. Не харесва Лала.

— Аз съм я срещала само веднъж, но си помислих, че е много симпатично момиче.

— Красива е, но не е много умна — отсече Аделаид с известна рязкост. — Предполагам, че точно затова херцогът и херцогинята не одобряват. Родителите ѝ навярно са сметнали, че нейната липса на ум е също такъв проблем като неговото злополучно раждане. Какво каза, какво имение е купил?

— Старбъри Корт.

— Провинциалната къща на граф Джъп! — възкликна Аделаид. — Казват, че тапицирал стените с червена дамаска и поканил четиринайсет италианки да живеят с него. От палавите италианки. Всички казват, че давал увеселения, които се радвали на голяма популярност. Никой никога не е признал, че е присъствал, но май всички са запознати с подробностите.

Човек, който се занимаваше с проучване на лудориите, които могат да смутят живота в едно лошо управлявано домакинство, бързо загубваше невинността си, затова Индия кимна без никаква изненада.

— Старбъри Корт се е превърнал във вертеп?

— Не точно вертеп, тъй като предлаганите услуги бяха безплатни — уточни Аделаид. — Джъп умря миналия ноември, мисля, и всички

казаха, че го е убила френската болест. Предполагам, че мебелите са в ужасно състояние.

— Можем да свалим дамаските за един-два дни — заяви Индия и по гръбнака ѝ премина тръпка на въодушевление. Разбира се, въпросът с намирането на съпруг си оставаше, но това със сигурност можеше да почака ден-два. В последно време малка армия от майстори очакваше заповедите ѝ. Можеше да разполага с бояджия, с чудесен резбар и със зидар след броени дни.

— Навярно ще успееш да направиш къщата приемлива — призна Аделаид. — Но наистина не знам какво си е мислил Дотри, защо е купил точно този имот. Като се имат предвид обстоятелствата около раждането му, защо е купил имение с такава жалка репутация?

— Сделката навярно е била чудесна.

— Чудя се дали лорд Рейнсфорд не е останал без пари. Жена му е и проклета, и извънредно екстравагантна. Може би родителите на Лала смятат да я пожертват заради собствената си разточителност.

— Елинор казва, че тя и херцогът ще присъстват, когато господин Дотри приеме семейство Рейнсфорд в новата си къща — каза Индия. — Кани и нас да останем. Смятам, че да приемат предложението на един богат като Мидас син на херцог, та бил той и незаконороден, не е голяма жертва.

— Грещиш. Лейди Рейнсфорд е една от най-арогантните жени на този свят и е обсебена от връзките си с двора. Помни ми думата: тя е ужасена от мисълта, че една от дъщерите ѝ обмисля да се омъжи за копеле. Нещо повече, Елинор не би желала никое дете на обичния ѝ Вилиърс да бъде прието с нещо по-малко от отворени обятия. Тя е извънредно предана на шарената челяд на съпруга си и постоянно ги закриля.

Индия сгъна писмото.

— Но ако Вилиърс подкрепя този брак — а трябва да е така, след като Елинор ще изпълнява ролята на домакиня по време на гостуването — той ще се състои.

Беше сигурна, че херцогът винаги постига всичко, което иска, дори ако желанието му е да ожени незаконния си син за дама или дори за принцеса с кралска кръв. Просто беше такъв човек.

— Трябва да го направим! — възкликна Аделаид. — Лала е толкова глупава, че може да прекара целия си живот в прислужване на

майка си. Елинор се нуждае от помощта ни. Онази къща се нуждае от помощта ни. Но това момиче също се нуждае от помощта ни, Бог да му е на помощ.

— Нещо повече — добави злорадо тя, — този годеж ще смачка фасона на лейди Рейнсфорд. Не мога да ти изброя колко пъти ми е казвала, че семейството ѝ е служило на кралските особи още от времето на Хенри Осми.

— Говориш така, сякаш Лала е малоумна — възрази Индия. — Мисля, че историите за глупостта ѝ са преувеличени.

— Тя не може да чете — довери ѝ Аделаид. — Самата тя ми го каза.

— След като се омъжи за Мидас, няма да има нужда да чете — четирима секретари ще ѝ четат на глас. Макар че според мен гувернантката ѝ е трябвало да бъде по-упорита. — Индия си имаше категорично, пламенно мнение по въпроса за неадекватното образование.

— Всички са единомислещи, че са се опитали. Миналата година още е имала учител, но просто не е схванала основите. Сигурно това е истинската причина семейство Рейнсфорд да обмисля възможността за подобен брак. Ако не може да чете, тя не може да ръководи домакинство. — Аделаид се поколеба. — Чудя се дали Дотри знае за това?

В перспективата за този брак имаше нещо, което никак не се хареса на Индия. Търгашеският му характер я дразнеше.

От друга страна, нейните родители се бяха оженили по любов — и бракът им се оказа катастрофален. Макар че имението на баща ѝ отчаяно се нуждаеше от приток на пари във вид на зестра, той бе решил, че щастието ще разреши всичко. И беше сбъркал. Според Индия любовта беше ужасна причина за брак.

— Елинор ни моли да прекараме следващите две седмици в Старбъри Корт и да обновим къщата, след което те ще се присъединят към нас.

Лицето на Аделаид се проясни.

— Чудесна идея! И ще ти даде време да направиш нещо с косата си, преди да се върнем в Лондон.

Косата на Индия беше гъста и неподатлива на прически, а освен това беше и с необичаен цвят — клонеше повече към сребристо,

отколкото към златисто. В един момент Аделаид смяташе, че трябва да я изплакне с извлек от розмарин, а в следващия — да я измие с яйчени жълтъци. Или още по-добре — да я боядиса жълта.

Индия заповядваше на камериерката си да я вдигне нагоре и да я закрепил колкото може по-добре. Опитът ѝ показваше, че според жените трябва „да изсветли“ косата си, но мъжете я харесват точно в този вид. Индия просто смяташе, че косата ѝ е прекалено гъста.

Доколкото можеше да определи, бе наследила гръдта на баба си по бащина линия и тя също беше прекалено щедра. Модните дрехи бяха предназначени за малки гърди, което винаги предизвикваше проблеми при намирането на рокли, които да ѝ стават — но за щастие, досега нямаше повод да се облича по модата. Точно обратното.

Трябваше да носи дрехи, които да предизвикват уважение, но също така и доверие. За да може да си върши работата, хората, които я наемаха, трябваше да изпитват чувството, че могат да оставят дома си в нейни ръце. Ако се облечеше по последна мода, често пъти ги плашеше.

В резултат тя пътуваше с три куфара, защото никога не знаеше като каква ще трябва да се представи. Понякога господарят на домакинството реагираше по-добре, ако се облечеше като херцогиня и наблегнеше на диамантите. (Всички несъмнено предполагаха, че бижутата ѝ са наследствени, макар че ги беше купила сама.)

Друг път се представяше за хрисима, скромна млада дама, която ценеше всяка дума, излязла от мъжките устни. А понякога беше очевидно, че седемнайсетгодишният наследник на рода се кани да ѝ досажда — тогава тя слизаше на закуска със сплетена на плитки коса и дреха от кафяв домашен плат, с която приличаше на немска гувернантка.

Ако се заемеше със Старбъри Корт, навярно трябваше да носи дрехи, които с нищо да не подчертават ранга ѝ. Един мъж, който иска да се издигне и да преодолее позора на незаконородеността си, със сигурност се нуждае от насърчаване. Тя трябваше да съхрани себелюбието на Дотри и същевременно да дава тактични инструкции за навичките и маниерите, подобаващи на живота в голяма къща.

— Е, добре — каза тя, защото вече бе взела решение. — Ще се сбогуваме с лейди Дибълшър и ще съобщим на господин Дотри, че

можем да му помогнем с обновяването. И със задачата да спечели жената на мечтите си.

— Чудесен план — кимна Аделаид. — Но, Индия, скъпа, трябва да ти напомня, че времето си минава. Тази къща не може да ти служи за извинение да отложиш решението относно бъдещето си.

Доброто настроение на Индия се стопи. Тя се насили да се усмихне.

— Къщата няма да ми отнеме дълго време.

— Трябва да избереш някого от обожателите си, скъпа моя — потупа я по ръката Аделаид. — Те няма да чакат вечно.

— Ще избира — съгласи се Индия и думите ѝ прозвучаха неубедително дори в собствените ѝ уши. — Смятам да си намеря съвършен съпруг, Аделаид. Веднага щом ми остане време.

ГЛАВА 4

17 юни

Лондон, Хановер Скуеър 40

Индия със задоволство установи, че най-големият син на херцога на Вилиърс живее в просторна градска къща от бял мрамор. Големината и формата на колоните им позволяваше идеално да поддържат портика. Индия не обичаше нищо повече от това да получава картбланш за обновяванията си и по всичко личеше, че клиентът ѝ разполага с достатъчно средства.

Но в мига, в който двете с Аделаид прекрачиха прага на библиотеката му и Дотри стана от бюрото си, за да ги поздрави, тя осъзна, че е допуснала сериозна грешка в преценката си.

Той тръгна към тях с вродената самоувереност на мъж, страховит във всяко отношение, макар че не носеше нито жакет, нито шалче — само бяла ленена риза и панталон, който се опъваше върху мускулестите му бедра. На челюстта му тъмнееше набола брада, а косата му не беше нито спретнато прибрана на опашка, нито покрита с перука.

Приличаше на работник в някоя ферма.

Или на крал.

Индия предположи, че домакинът ѝ заема доминиращото място във всяка група мъже, в която се озове.

Йерархията на рождението навярно биваше изместена от тази на по-първичната мъжественост. От него се излъчваше сила, породена от мъжественост и интелигентност, а не от случайно раждане в подходящото семейство.

Все пак костите му бяха свързани една с друга с изящество, което напомняше на баща му, херцога на Вилиърс. Всъщност Индия можеше да види херцога във всяка една черта на мистър Дотри: във високите скули, в рязко очертаната линия на челюстта му и дори в белия кичур, който минаваше през тъмната му коса.

За свой ужас Индия осъзна, че цялата тази мъжественост бе предизвикала прилив на топлина в стомаха ѝ, а пулсът ѝ е започнал да бие в ритъм, който бе срамно еротичен. Остана и шокирана, и изненадана от реакцията на тялото си. В никакъв случай не беше от жените, на които им омекват коленете само при вида на някой мъж.

Това чувство обаче в никакъв случай не беше взаимно. Безизразни очи я удостоиха с бегъл поглед, а после домакинът се обърна към мащехата ѝ.

— Лейди Зенобия — каза той, — за мен е удоволствие да се запознаем.

Аделаид се изкикоти — момичешки звук, който Индия бе чувала само един или два пъти.

— Господин Дотри, боя се, че грешите. Аз съм лейди Аделаид Суифт. Мога ли да ви представя кръщелницата си, лейди Зенобия?

За един съвсем кратък миг по лицето му пробяга изненада.

— За мен е чест, лейди Аделаид — каза той, без да се запъва, и се обърна към Индия: — Извинявам се, лейди Зенобия. Помислих, че сте компаньонка на лейди Аделаид, защото реших, че сте прекалено млада, за да сте постигнали чудесата, за които твърди херцогинята на Вилиърс.

Споменаването на младостта ѝ — макар че можеше да мине за ласкателно — не компенсираше предположението му за нейното обществено положение. Единственото, което я накара да се почувства по-добре, беше, че бе почти сигурна: правилният израз беше „чудесата, които твърди херцогинята“.

Господин Дотри ѝ се поклони, макар и не с драматичния жест, към който обикновено прибегваха мъжете, когато ги представеха на дъщеря на маркиз. Дори онези, които поназнайваха нещо за баща ѝ — че има ум колкото пиле, — отдаваха уважение на титлата ѝ. Този мъж обаче дори не си направи труда да допре устни до ръкавицата ѝ.

— За мен е удоволствие, господин Дотри — измърмори тя. Искаше ѝ се да бе облякла рокля, която да накара всеки мъж да падне на колене. За нейно раздражение тази представа просто предизвика повторен прилив на горещина между бедрата ѝ.

Разбира се, кръстницата ѝ отново се впусна в порой от думи.

— Аз никога не бих могла да постигна нито едно от чудесата на скъпата Индия, уверявам ви! Когато бяхме в дома на баща ви...

Без да спира да говори, Аделаид се отправи с припряна стъпка към един диван и с удоволствие прие предложението да се подкрепи. Индия седна до нея и видя как господин Дотри кимна на иконома, който тръгна да донесе чай.

Аделаид не спираше да говори, почти без да си поеме въздух, и на лицето на господин Дотри се появиха леки признаци на отегчение. Индия обожаваше кръстницата си, макар че понякога от дърдоренето на Аделаид ѝ се завиваше свят. Така обаче можеше да се чувства само тя. Никой друг нямаше право да демонстрира и най-малката скука в компанията на кръстницата ѝ. Индия изгледа господин Дотри с присвити очи — поглед, който без думи показваше, че изражението му е неуместно.

Той само вдигна вежда. Изобщо не изглеждаше сконфузен.

След като икономът се върна с чая, Аделаид се зае с наливането му — церемония, която приемаше извънредно сериозно — и в стаята най-последно настъпи тишина.

— И така, лейди Зенобия — каза Дотри, — моята мащеха ме уверява, че сте много веща в обновяването на къщи.

„Веща“? Елинор никога не би я провалила с такава снизходителна похвала. Очевидно този човек нямаше да е толкова лесен за управляване, колкото повечето от клиентите ѝ.

Избухливостта открай време ѝ беше голяма слабост и обидата разпали искрица от нея.

— Тя ми съобщи, че отчаяно желаете да преобзаведете някаква къща в провинцията — отговори Индия.

До нея Аделаид сбърчи вежди. Лейди Суифт не мразеше нищо друго така, както грубостта, а тонът на Индия беше леко нелюбезен — както и този на господин Дотри.

Той се отпусна обратно в креслото си и удостои Индия с усмивката, с която тигърът поздравява газелата.

— Да, точно така. Мразя да чакам, нали разбирате. Лесно се отегчавам.

Навярно никога не чакаше — нито за карета, нито за жена, нито за нищо.

— Много се зарадвах, когато разбрах, че ще се жените — каза Аделаид, за да разчупи напрегнатата тишина. — Скъпата Елинор ми сподели, че сте срещнали неустоима млада дама.

Индия внимателно наблюдаваше Дотри и видя как в очите му проблесна ирония. Този мъж не смяташе никоя жена за неустоима.

— Наистина имах щастие то да срещна дама, която се надявам да направя своя — съгласи се той. — Но, разбира се, първо трябва да се погрижа домът ми да се превърне в място, което да подобава на такова съкровище.

Този човек бе непоносимо арогантен. Заслужаваше да му смачкат фасона, дори и само заради снизходителното описание на Лала като „съкровище“.

Но това не беше нейна отговорност, напомни си Индия. Просто трябваше да прояви учтивост достатъчно дълго, за да изпълни обещанието си към Елинор. Наведе се напред и го погледна с „одобрителната си усмивка“ — онази, която показваше, че го харесва, че го смята за прекрасен. Мъжете обожаваха тази усмивка.

Дотри стисна устни и в сивите му очи се появи очевиден студ. Индия рязко се дръпна назад.

Е, добре. Това не подейства.

— Какво желаете да се направи със Старбъри Корт, господин Дотри? — попита тя и придаде на гласа си нотка на отсечен авторитет.

— Бих искал за две седмици да стане обитаема.

— Предполагам, че къщата е в отлично състояние? Две седмици са извънредно кратък период.

— Нямам представа — отговори господин Дотри и пресуши чашата си с чай на един дъх.

Тя се намръщи.

— Какво имате предвид?

— Изпратих човек да се увери, че къщата е безопасно построена, преди да я купя.

Индия и Аделаид го изгледаха смаяни.

По лицето му отново премина онзи израз на раздразнение.

— Това е само къща — заяви той. — Разположена на удобно място, с доста голямо имение. Увериха ме, че тази къща е точно това, което би пожелала една млада дама — или може би трябва да кажа, „би изискала“. Точно тук е вашата роля, лейди Зенобия. — Той остави чашата си. — Между другото, наистина ли се казвате така? Зенобия?

Индия отлично знаеше, че много хора смятат името ѝ за извънредно странно, но рядко го казваха. Първо, името беше записано

в справочника „Дебрет“. И второ, никой, който бе срещал баща ѝ, не се учудваше на името ѝ. Смяташе се за щастливка, че не са я кръстили Лунно цвете.

— Да — отговори тя с безстрастен глас и веднага се върна към важната част. — Наистина ли искате да ми кажете, че нямате представа в какво състояние е къщата?

Той ѝ отговори само с поглед. Очевидно не беше от хората, които обичат да се повтарят.

— Скъпи ми господине — провикна се Аделаид, — не е възможно наистина да смятате да направите къщата обитаема само за две седмици. Доколкото чух, през последните години се е превърнала в същински вертеп.

— Не виждам причина действията на Джъп, колкото и противни да са били, да са се отразили на състоянието на Старбъри Корт. Има вертепи, които са обзаведени като херцогски домове.

Индия не се съмняваше, че домакинът им е виждал отблизо вътрешността на множество бордеи.

— Лейди Рейнсфорд е извънредно придирчива жена — каза тя. — Смята, че поведението ѝ е безукорно, и очаква същото от другите.

Дотри вдигна вежда.

— Разбирам. Добре ли я познавате?

— Добродетелите ѝ са известни на всички — каза Индия, без да уточнява. — Ако искате да се ожените за дъщеря ѝ, не бива да допускате с къщата ви да се свързва и следа от лоша слава. Дори ако стените и мебелите са в прилично състояние, ще е почти невъзможно да постигнем подходящата тенденция само за две седмици.

— Тенденция ли? — Той изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в смях.

От изражението му по гръбнака на Индия пропълзя тръпка на чисто раздражение.

— Като се имат предвид обстоятелствата — каза тя, — домът ви трябва да бъде не само очарователен, но също така и изискан до последната подробност.

Той като че ли се канеше да каже нещо подигравателно, затова тя добави:

— Да се изразя по друг начин, господин Дотри: всяка подробност трябва да говори за семейството на баща ви, а не на майка

ви.

При тези думи очите му се присвиха застрашително и Аделаид остави чашата си на масата с рязко тракване.

— Индия, скъпа, има начини човек да изрази мнението си и аз те моля да проявяваш по-голямо уважение.

Тя стана и загърна дантеления си шал около раменете.

— Господин Дотри, ще бъдете ли така добър да ме заведете при иконома си, за да мога да си напудря носа?

Индия знаеше, че излизайки от стаята, Аделаид се надява да сложи край на неподходящата тема. Но след като я заведе където трябваше, Дотри се върна, запъти се право към дивана, седна и каза:

— Предполагам, опитвате се да ми съобщите, че не мога и да се надявам да получа госпожица Рейнсфорд?

В гласа му все още се долавяше лека подигравка и последните останки от топлината, която Индия изпита при първия си поглед към него, се разсеяха. Този мъж бе удивително арогантен и много неприятен.

— Мисля, че сме единомдушни по този въпрос, господин Дотри.

Тъй като поведението му я караше да стиска зъби, тя го удостои с усмивка, която бе преднамерено покровителствена.

— Изборът ви е отличен, но незадоволителното ви обществено положение означава, че ще ви е трудно да спечелите ръката на въпросната дама.

Той скръсти ръце на гърдите си — далеч по-широки, отколкото би трябвало. Навярно тежеше около деветдесет килограма — само мускули.

— Ще се радвам да разбера защо според вас въпросната дама е такъв отличен избор — каза той. — Подозирам, че вашите причини не са същите като моите.

Дотри пределно ясно показваше, че я изпитва — искаше да разбере дали е прекалено превзета, за да изрече истината на глас.

— Това едва ли има значение, не съм ли права? — започна да извърта Индия.

От своя страна Торн преосмисляше убеждението си, че дамите с благородно потекло са скучни. Тази тук като че ли имаше огнен темперамент, който можеше да съперничи на самия Вандър. И стана още по-красива, когато се изчерви, а очите ѝ проблеснаха раздражено.

— Би могло да се каже, че се влюбих от пръв поглед — излъга той. — Запознах се с госпожица Рейнсфорд в Кенсингтън Гардънс и останах така за пленен, че не можех да си представя да се оженя за друга. Но това не обяснява защо вие я смятате за такъв отличен избор.

Тя вдигна вежда, за да покаже, че не вярва в обясненията му как се е влюбил. Но бе успял да я вбеси достатъчно, за да му отговори.

— Вашето рождение е очевидно и неизбежно предизвикателство. Не можете да се ожените за която си изберете. Но баща ви е херцог, което означава, че децата ви — ако сключите престижен брак — ще бъдат приети от всички в обществото, с изключение на най-закостенелите педанти.

— Хубаво е да го знам — отговори сухо Торн.

— Не разбирам защо се правите на наивен! — тросна се тя.

— Значи потеклото на госпожица Рейнсфорд е достатъчно добро, за да замаже „незадоволителното ми обществено положение“, както се изразихте? Аз обикновено мисля за него като за „незаконороденост“, но знам, че някои дами не обичат тази дума.

Лейди Зенобия дори не трепна. Беше облечена в ефирна бяла рокля, която я караше да изглежда невъзможно млада, но на Торн му ставаше все по-ясно, че на колкото и години да беше, тя беше от стомана. Нищо чудно, че Елинор я харесваше.

— Както съм сигурна, че знаете, лейди Рейнсфорд е била придворна дама на кралицата. Дъщеря ѝ обаче изобщо не е превзета. Надявам се размъкнатата ви външност да не я отблъсне... твърде много.

— Доколкото разбирам, вас не ви безпокои — отбеляза Торн и съвсем ясно си пролича, че е развеселен.

Дамата не му обърна внимание.

— Тъй като лорд Рейнсфорд не разполага с особени средства, а вие не се нуждаете от голяма зестра, този брак е идеален и за двете страни. Предлагам да се срещнем след два дни и да преценим в какво състояние е Старбъри Корт. Според мен работата ще отнеме между един и два месеца, в зависимост от състоянието на водопроводната инсталация.

Очевидно беше разгневена. Очите ѝ се бяха присвили и колкото и парадоксално да беше, това само я правеше по-привлекателна. Торн

не можеше да не се запита как ли ще изглежда цялата тази страст в леглото.

Когато лейди Зенобия влезе в кабинета, Торн забеляза фигурата и устните ѝ — нито един мъж на този свят не би могъл да не обърне внимание на тези устни. Но тогава си представяше, че го очаква само повърхностен разговор с някаква шарлатанка с измислена титла, която ще поиска много пари, за да разкраси Старбъри Корт.

Сега обаче силно подозираше, че ако провери в „Дебрет“, наистина ще намери името „Зенобия“, по всяка вероятност изписано със златни букви.

Безразличието му се бе стопило. Нещо в тези разярени сини очи го караше да се възбужда — крайно неприятна ситуация, защото не си бе направил труда да облече палто, когато обявиха пристигането на дамите.

По дяволите, имаше причина, поради която мъжете носеха палта, и неговата причина ставаше по-голяма с всеки изминал миг. Трябваше да овладее тялото си, преди лейди Аделаид да се върне и той да е принуден да стане.

— Оценката ви беше много осветляваща, лейди Зенобия. А освен това оценявам факта, че одобрявате съпругата, която съм си избрал.

В очите ѝ отново проблесна войнствено пламъче и Торн усети как членът му пулсира в отговор. Проклятие!

— Но предвид факта, че не сте в състояние да обновите къщата ми за две седмици — продължи той, — съм принуден да размисля.

— Не.

Той вдигна вежда.

— Моля?

— Казах „не“.

— Май не ме разбирате. Убеден съм, че мога да намеря някого, който да подобри къщата в рамките на следващите две седмици. Благодаря ви за съвета и със сигурност ще инструктирам човека, когото ще наема, да отстрани всички следи от разврат, които открие. — Не можеше да се спре. — Например въртящи се столове или таван с огледала.

Имаше чувството, че повечето млади дами щяха да изглеждат най-малкото любопитни при този намек за дълбините на еротичните обичаи. Но не и лейди Зенобия. Очите ѝ отново блеснаха яростно, но

тя дълбоко си пое въздух и очевидно направи доблестно усилие да преодолее избухливостта си.

— Не.

— Не?

Никой никога не му противоречеше. Със сигурност нито една жена.

Тези нейни чувствени устни се стиснаха в права линия и тя стана. По дяволите! Това означаваше, че и той трябва да стане. Членът му все още се опитваше да пробие панталона, макар че главата му водеше битка с жена, която беше истински дявол.

— Оттеглям искането си да обновите дома ми — отсече той. — Старбъри Корт просто трябва да стане годен за обитаване. Няма нужда да го преобразявам в резиденция, достойна за херцог.

За щастие тя беше заета да го гледа сърдито в лицето.

— Грешите, мистър Дотри. Ако къщата ви не е безупречно обзаведена и снабдена с подходящ персонал, лейди Рейнсфорд няма да се съгласи на този годеж, колкото и пари да имате. Нещо повече, къщата не е единственото предизвикателство, което ви очаква. Ще ви трябва поне един месец, за да се сдобияте с гардероб, който да убеди майката на Летиша, че сте истински джентълмен.

Погледът ѝ премина по него, от главата до петите.

Мамка му!

Тя обаче като че ли не забеляза нищо нередно... освен липсата на шалче и жакет.

— Трябва да си представите Старбъри Корт като обстановка, която ще прикрие какъв сте — продължи тя, очевидно отхвърлила идеята, че той може да прикрие истинското си обществено положение с нов жакет.

Всеки мъж навярно с готовност би прекарал живота си в опити да я дразни само за да предизвика този разпален поглед в отговор. Торн я удостои с усмивка, която — знаеше го от благонадеждни източници — караше коленете на жените да омекват и на практика гарантиреше, че точно тази жена ще се разяри още повече.

— Кажете ми, лейди Зенобия, кой точно съм аз?

Очите ѝ блеснаха.

— Да не се опитвате да ме сплашите!

— В никакъв случай. Просто се опитвам да разбера какво мислите по въпроса. Защото, тъй като не успях да ви уволня — не че някога съм ви наемал официално, — няма да е зле да разбера какво си мисли за мен новата ми служителка.

Тя го изгледа с толкова сърдечност, колкото можеше да очаква от някоя дива мечка. Така стояха нещата с аристокрацията: според него всички благородници бяха месоядни, готови да разкъсат човека жив. Освен баща му. И Елинон. И неколцина други.

— Първо, нае ме Елинон, а не вие. И второ, вие сте копелето на един херцог — заяви безцеремонно лейди Зенобия, показвайки, че ѝ стиска да държи на своето — ако трябваше да се изрази безцеремонно и по този въпрос.

— Давате ли си сметка, че сте първата дама, която някога е изричала думата „копеле“ в лицето ми?

Тя го погледна в очите.

— Тази дума има много значения.

Изглежда, тя прилагаше поне две от тези значения спрямо него.

Торн се ухили.

— Всички дъщери на херцози ли са като вас?

— Аз съм дъщеря на маркиз, не на херцог. И какво точно намекувате?

Той видя над рамото ѝ, че Ифли помага на лейди Аделаид с дългото ѝ палто.

— Вие сте първият ми служител, който отказва да си тръгне.

— Много съм привързана към мащехата ви. Обещах ѝ да ви помогна и наистина ще го направя. Родителите ви с основание се безпокоят какви възможности имате да сключите добър брак.

Торн вдигна рамене. Беше сигурен, че нито Елинон, нито Вилиърс дават и пет пари за коя ще се ожени.

— Елинон ми даде инструкции да не питам за заплащането ви.

— Никога не обсъждам подобни въпроси — отвърна тя с хладен тон. — Моят адвокат ще се свърже с вашия.

— Да, вие сте истинска дама — измърмори той. Тя навярно бе видяла издутината в панталоните му, без дори да подозира какво представлява.

— Ела, скъпа моя — изчурулика лейди Аделаид от вратата. — Трябва да направя посещения на още няколко души.

— Ще се срещнем в Старбъри Корт вдругиден — отсече лейди Зенобия, вирнала брадичка, сякаш бе самата кралица Елизабет, която се обръща към Парламента. — Рано сутринта, ако обичате, господин Дотри.

Тя се наведе леко към него и понижи глас:

— В този случай „рано сутринта“ означава девет часа, господин Дотри. Извинявам се за уточнението, но предполагам, че вечерите ви са доста... уморителни.

Беше видяла възбудата му. А този неин гърлен глас само го караше да страда.

— Междувременно — продължи тя — предлагам да се оставите в ръцете на мосю Девулие.

— Защо точно този шивач? — попита провлечено Торн и с известно задоволство си помисли за многобройните жакети, които Девулие му бе ушил през годините. Може и да предпочиташе да не се гизди като паун всеки ден, но това не означаваше, че не разполага с подходящите дрехи за целта.

— Той е ненадминат в прикриването на недостатъци, за да не се набиват толкова на очи — отвърна хладно тя. И проклет да е, ако погледът ѝ не се стрелна към чатала му.

Как, по дяволите, очакваше възбудата му да не се набива толкова на очи? И какво си мислеше, че се разхожда така по цял ден? Всъщност тази мисъл можеше и да се превърне в действителност — край нея. Скръстените ѝ ръце караха възхитителната ѝ гръд да се надига като подарък, за който всеки мъж би молил на колене.

Ифли изведе дамите от библиотеката, което даде на Торн време да се възхити на задните части на лейди Зенобия, преди палтото ѝ да ги покрие. Той въздъхна и сведе поглед към панталона си.

Докато вратата се затваряше, той осъзна точните думи на лейди Зенобия: тя бе нарекла възбудата му „недостатък“. Недостатък? От гърлото му неволно се изтръгна гръмък смях.

Никоя жена — нито дама, нито друга — не се бе оплаквала от члена му. Лейди Зенобия дори не го бе видяла в цялата му голота.

Това си беше чисто предизвикателство.

А през целия си живот Торн Дотри нито веднъж не се бе отказвал от предизвикателството.

ГЛАВА 5

18 юни, късно сутринта

Хановер Скуайър, Лондон

— Съжалявам, че ви прекъсвам, господин Дотри, но пристигна едно дете.

Гласът на Ифли звучеше кисело, като на актьор в класическа пиеса, принуден да участва в някоя бурлеска.

— Със специална доставка — добави икономът.

Торн се бореше с проекта за ремък от каучук, който новата му фабрика трябваше да започне да изработва колкото се може по-скоро. Искаше да е достатъчно голям и як, за да закрепи сигурно куфар на покрива на карета, макар че нямаше представа дали такова нещо е възможно.

Той погледна иконома си и се намръщи.

— Това е някаква грешка. Изчезвай.

Трябваше да направи нещо за еластичността на ремъка, както и за склонността на каучука да се разтапя, когато времето стане по-топло.

— С момиченцето има писмо, адресирано до вас — настоя Ифли и подсмъркна неодобрително. Беше надарен с дълъг тънък нос, който го караше да прилича на породиста състезателна хрътка, и подсмъркването му красноречиво демонстрираше и укор, и надменност.

Имаше само една причина, поради която някакво странно дете можеше да се озове без покана на прага му. И все пак не можеше да бъде негово. Жалкият пример на баща му го бе направил бдителен в това отношение.

— На колко години е това дете?

— Не бих дръзнал да правя предположения за възрастта му — не знам почти нищо за тези неща.

Според Торн икономът му страдаше от *folie de grandeur*^[1]. Може би щеше да го прокуди в провинцията, в Старбъри Корт.

— Къде е сега момиченцето?

— За всички доставки отговаря Фредерик — заяви Ифли и му подаде писмото на сребърен поднос. — Следователно малката е на входа за прислугата и очаква инструкциите ви.

Погледът на Торн падна върху нечетливия почерк и сърцето му се сви, а после започна да бие по-бързо.

— Проклет вечен ад — промълви тихо той. — Този шибан задник!

Само като докосна плика, в стомаха му се надигна отвратително чувство, както онзи път, когато изяде една Маринована херинга със зеленикав цвят. Беше толкова гладен, че особеният вкус не можа да го спре.

— Доведи детето — нареди той.

Ифли излезе и Торн се насили отново да погледне към почерка на плика. Но не отвори писмото, сякаш, ако не го прочетеше, това щеше някак да промени информацията, за която знаеше, че се намира вътре.

Само след секунди вратата се отвори и икономът се върна, следван от един от лакеите, Фредерик, който носеше малко момиченце на три или може би четири години. Ръчичките му стискаха ревера на Фредерик толкова здраво, че кокалчетата му бяха побелели. Лицето му беше скрито зад рошав облак жълтеникава коса, а крачетата му изглеждаха окаяно слаби.

Торн дълбоко си пое въздух и излезе иззад бюрото си.

— Е, добре. Как се казваш?

Вместо отговор от гърлото на момиченцето се изтръгна задавено хлипане — звук, изпълнен с ужас, от който сърцето на Торн се сви. Той не можеше да понася уплашени деца.

— Ето, отвори това и го прочети на глас.

Той подаде писмото на иконома си и дръпна детето от ръцете на лакея.

— Фред, можеш да се върнеш в преддверието. Благодаря.

За миг момиченцето погледна към него и той бегло зърна сиви очи и слабо лице, а после малката зарови глава на гърдите му. Костеливото ѝ гръбче се изви срещу ръката му.

— Проклятие? — измърмори той, отиде до един диван, седна и със закъснение си спомни, че човек не бива да ругае пред деца. — Как се казваш?

Тя не отговори и той повече почувства, отколкото чу риданието, което разтърси тялото ѝ.

Ифли прочисти гърло.

— Да повикам ли икономката?

— Просто ми прочети писмото.

Торн обви ръце около детето, така че то се сгуши уютно, плътно притиснато до гърдите му. Това обикновено успокояваше сестричките му през онези първи дни след като баща им ги намери, когато те се събуждаха ужасени всяка нощ.

Тогава и той се уплаши от огромната къща и странния ексцентричен херцог, който се появи отникъде, прибра него и още пет деца от улицата и обяви, че са негови. След което Негова светлост вирна големия си нос и обяви, че името на момчето е Тобаяс — име, което той никога не беше чувал и все още не харесваше.

След като Торн се оказа най-голямото от спасените копелета на херцога на Вилиърс, рядко му се случваше да седне на стола, без на ръката му да увисне някое дете, ако не и две, и усещането да държи на коленете си малко телце веднага се върна. Той погали момиченцето по гърба, вдигна глава и видя, че икономът му го гледа с отворена уста.

— Прочети проклетото писмо, Ифли!

Восъчният печат се счупи с прашене и икономът прочисти гърлото си.

— Наистина е станала грешка, сър — обяви той и в гласа му прозвуча облекчение. — Като се изключи пликът, писмото не е адресирано до вас.

Торн обаче изпитваше същото предупредително чувство, което го подтикваше да продава акции, когато срещнеше собственика на някое предприятие, който беше прекалено дружелюбен или зъбите му блестяха на свещите.

— Адресирано е до Джуби — въздъхна той примирен.

Джуби беше името му, преди да го спасят — името на гмуркач в тинята, който живееше на улицата и се гмуркаше в Темза, за да търси полезни отпадъци. Джуби беше и не беше господин Тобаяс Дотри, незаконороденият син на херцога на Вилиърс. А освен това беше и не беше Торн Дотри — извънредно богато копеле, което притежаваше шест фабрики, няколко къщи, а сега и имение в провинцията.

Торн погледна с тъга детето, сгушено в скута му. Предполагаше, че още някой от старата му банда е умрял. Бяха осмина гмуркачи в тинята, момчета, които се трудеха като роби под командването на Гриндъл — алчен и жесток господар, — когато Вилиърс откри Торн. Отведеха го в провинциалното имение на баща му и херцогът изпрати другите момчета в добри домове. Гриндъл влезе в затвора.

Въпреки това Филибърт умря още първата година от отравяне на кръвта. Барти се замеси в бой, удари си главата на калдъръма и така и не се събуди. Ранълс си отиде на следващата година. След това останаха петима, сред които и самият Торн.

Помежду им съществуваше здрава връзка, изкована от това, че бяха оцелели въпреки жестокостта на Гриндъл, от това, че рискуваха живота си в Темза, от това, че гладуваха и измръзваха почти до смърт повече пъти, отколкото Торн искаше да си спомни. И все пак единственото момче, с което станаха истински приятели, беше Уил Самърс. Също като Торн, Уил беше незаконороден син на благородник, въпреки че баща му така и не призна копелето си.

Когато бяха момчета, косата на Уил приличаше на патешка перушина — странно жълто, което се накокошинваше на топлината на слънцето, след като излезеха треперещи от Темза, стиснали в ръце извадени съкровища, като сребърни лъжици и човешки зъби — всичко, което можеха да намерят и — това беше по-важно — всичко, което господарят им можеше да продаде. Уил беше упоритият, този, който не се отказваше и като луд се гмуркаше в най-мътните води, защото беше зърнал там проблясване на сребро.

Ифли отново прочисти гърлото си.

— Наистина е адресирано до „Джуби“ и е подписано „Уилям Самърс“. Почеркът е нечетлив и някой очевидно е потопил писмото във вода. Започва с: „Ако четеш това писмо, значи съм загубил...“, но втората част от изречението не може да се прочете. После има нещо за детето. Изглежда, майка му е покойница. После нещо за Америка.

Той наклони писмото настрана и присви очи.

— Изглежда, майката е умряла при раждането.

След Торн, Уил бе най-образованият от тяхната банда: той си спечелил място в Кралската академия, а после постъпил в армията. Което правеше още по-изненадващ факта, че дъщеря му е

обезпокоително слаба и определено неизмита. От нея се излъчваше странна миризма, като от вътрешната стена на кесийка с тютюн.

— Как се казва? — попита Торн.

— Без да се споменава име, пише, че сестрата на жена му живее във Вирджиния, в Америка. Поне... — констатира икономът и млъкна.

Торн го погледна с мрачна усмивка.

— Детето е сираче, но не е незаконородено, за което всички можем да запеем „Осанна!“ Аз присъствах на сватбата, Ифли. Състоя се в „Сейнт Андрюс“, с всичките му подобаващи брътвежи. Но питах за нейното име, а не на леля й.

Слабите раменна на момиченцето се изгърбиха, като птиче, което скрива глава под крилото си. То слушаше, макар че бе решило да не взема участие в разговора.

Икономът отново погледна с присвити очи към писмото.

— Не виждам име. Според това, което пише тук, вие сте неин настойник и ако решите, можете да я пратите в Америка. Споменава се нещо за сребърна каничка. Всъщност за капака на сребърна каничка, в което няма никаква логика, а после пише името на адвоката му. Съжалявам, но трябва да ви кажа, че писмото е от оскърбителен характер. Самърс нарича Джуби „старомодна откачалка“. Според мен, освен това казва, че самият той е „невеж като черната земя“, но е възможно и тази обида да е отправена към Джуби. И това е цялата бележка.

Торн кимна.

— Пиши на адвоката ми. Искам да разбере какво се е случило с Уил Самърс, от армията, на пост в Меритън. И помоли госпожа Стела да дойде тук.

Той прегърна дъщерята на Уил още по-здраво и попита тихо в ухото й:

— Моля те, ще ми кажеш ли как се каваш?

Детето избухна в плач. Торн въздъхна и стана, без да го изпуска от ръцете си. Намести го малко по-високо и тръгна след Ифли към преддверието. Фредерик стоеше до стената.

— Доколкото разбрах, ти си приел тази пратка, Фредерик?

— Да, сър.

— Освен нея доставиха ли куфар?

— Не, сър. А кочияшът се отдалечи толкова бързо, че едва успях да го погледна.

Госпожа Стела се втурна през вратата за прислугата толкова бързо, че панделките на шапката ѝ се развяха. У икономката на Торн имаше нещо солидно, нещо, което я държеше на земята — нещо друго, освен набитата ѝ фигура.

— Е, добре, кого виждам? — попита тя. — Може ли това да е мъниче, което има нужда от баня?

Разнесе се ново ридание и момиченцето поклати глава в енергичен отказ.

— А купичка овесена каша?

Пак поклащане на глава.

— Според мен тортата винаги действа много ободрително — отбеляза Торн.

Госпожа Стела въздъхна драматично:

— Щом казвате, сър. Значи, торта — и тя протегна ръка.

Никакво движение.

— Торта — повтори Торн. — Госпожа Стела е много мила жена, а торта има само в нейната част от къщата.

Измина един миг, но момиченцето вдигна глава.

— Мога да вървя.

— Ще получиш торта само ако ми кажеш как се казваш.

— Моят татко ме кръсти Роуз — отговори то и гласът му за миг потрепери.

Торн го остави на земята и то отиде при госпожа Стела, спря се и вдигна глава към нея.

— Като цяло не обичам да ме носят — оповести то. Гласът му беше писклив, но ясен.

Госпожа Стела се усмихна и каза:

— Нямам нищо против. И на мен нямаше да ми хареса да ме носят.

Двете минаха през вратата на прислугата. Торн погледна след тях и се намръщи. Дъщерята на Уил се държеше много особено — сякаш бе девет-десетгодишна, при това вдовстваща херцогиня до мозъка на костите си.

Проклет да е, ако изпрати Роуз в Америка. Баща му бе почернил живота на всичките си незаконородени деца, като ги бе оставил на

грижите на безскрупулен адвокат. Не, ако лелята искаше Роуз, щеше да се наложи да дойде до Англия и да я вземе.

Но какво, по дяволите, щеше да прави той с момичето до пристигането на леля му, дори ако успееш да я намерят? Роуз не можеше да остане в неговата къща, колкото и да приличаше на птиче и...

Не.

Торн се върна зад бюрото си и седна пред проекта за каучуковия ремък. Но дори докато работеше, не можеше да спре да мисли за Роуз. Най-накрая осъзна, че най-доброто решение е да я повери на мащехата си Елинор. Дори и висшето общество да повярваше, че херцогът на Вилиърс е създал поредното копеле, това нямаше да има значение.

Всъщност можеше да я попита лично: имаше точно толкова време, колкото да се отбие в градската къща на баща си, преди да се срещне с Вандър за вечеря. След енергична езда се бе запътил право към кабинета си и все още миришеше на конюшня, затова се качи на горния етаж, влезе в спалнята си и позвъни за личния си прислужник.

Един час по-късно вече беше изкъпан и облечен в жакет, елегантен като облеклото на херцога на Вилиърс. Изборът му на дрехи нямаше нищо общо с начина, по който се беше извила долната устна на лейди Зенобия, когато го огледа от горе до долу.

Мисълта за нея предизвика поредния прилив на безразсъдно желание. Проклятие, тя беше дъщеря на маркиз! Навремето, когато стана мъж, баща му го предупреди да не поглежда към жените с най-висш ранг. Все пак една котка не можеше да се надява да се омъжи за крал, нито пък едно копеле да се ожени за дъщерята на маркиз.

Не че беше погледнал към лейди Зенобия.

Макар че тя погледна към него.

[1] Мания за величие (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

След като се изкъпа, Торн се върна на долния етаж и реши, че трябва да провери как се справя госпожа Стела и да каже на Ифли да повика някого от Боу Стрийт Ранърс^[1].

Трябваше някой да разследва какво се е случило с Уил, да не говорим за дрехите на дъщеря му.

Оказа се, че новата му повереница е изкъпана, нахранена и сложена да спи следобеден сън в детската стая — помещение, което до момента Торн бе избягвал.

— Успях да й намеря малка черна рокличка, която й стана само с малко стесняване — съобщи госпожа Стела. — Имам й мерките и съм й поръчала подходящ гардероб, който трябва да пристигне след седмица. Ще трябва възможно най-скоро да наемете гувернантка, господин Дотри. И бавачка, разбира се.

— Бихте ли се погрижили за бавачката, госпожо Стела? И кажете на агенцията, че искам да се срещна с няколко възможни гувернантки. Не утре, тъй като ще взема Роуз в Старбъри Хол, но в другиден сутринта. Къде е Ифли?

Госпожа Стела стисна устни.

— Господин Ифли беше много обезпокоен от пристигането на детето. Не мога да кажа къде е.

Проклет вечен ад! Торн имаше чувството, че агенцията ще трябва да се огледа и за икономи.

— Помолете Фред да го изпрати при мен в библиотеката.

Както и очакваше, Ифли си стягаше багажа.

— Направих достатъчно компромиси със стандартите си — заяви той. Тонът му беше толкова кисел, че спокойно можеше да подкваси мляко. — След като помислих, господин Дотри, осъзнах, че няма значение дали детето на горния етаж е ваше, или на някого друго. Скандалът ще засегне и двамата ви и позорът ще се разпростре далеч извън стените на тази къща.

Торн устоя на желанието си да повали това надуто магаре в безсъзнание с един удар по челюстта.

Ифли обаче нямаше нужда от отговор.

— Аз, сър, съм човек, който предпочита да спазва разграниченията на ранга. Направих голям компромис със стандартите си, като приех това място; с голям срам го признах пред себе си. Сега обаче очите ми се отвориха и мога да видя позора си.

Той сплете ръце и погледна към небето с изражение на неизмеримо страдание.

Торн спря да се дразни и започна да се хили. Не на всеки му се случваше да му изиграят безплатно такъв фарс в такава задушевна обстановка.

Той отпрати Ифли и се втурна обратно по стълбите, за да види Роуз. Когато надникна през вратата на детската стая, тя отвори очи, големи и обрамчени от извити мигли. Не че я правеха хубава, не и с тази сивкава кожа и правите като стрела вежди. Той влезе в стаята и тя седна.

— Тази вечер трябва да изляза.

Долната устна на Роуз потрепери, но тя не каза нищо и отпусна глава на коленете си.

— За бога! — измърмори той и изпита пробождане на вина. — Човек не може да заведе дете в клуб на джентълмени.

Една сълза се плъзна по извивката на врата ѝ и улови светлината.

— Проклет вечен ад! — възкликна той и се отказа от намерението си да не ругае в нейно присъствие. — Защо нямаш кукла? Когато растях, сестрите ми влачеха със себе си кукли навсякъде, където отидеха.

Роуз не вдигна глава, а гласът ѝ беше приглушен от коленете:

— Господин Панкрас казва, че няма никаква полза от куклите. Много бързо се напрашват. Според него човек може да оползотвори времето си по-добре, като се отдава на нещо, което ще му донесе постижения, например гръцки.

— Господин Панкрас, който и да е той, звучи като магаре — заяви Торн и погледна към часовника на поставката на камината. — Хайде. Имаме време да ти намерим кукли, преди магазините да затворят.

Роуз рязко седна.

— Но панделката на десния ми чехъл се скъса, а госпожа Стела каза, че не мога да изляза, преди да съм се сдобила с нови обувки.

И наистина, до леглото имаше чифт износени пантофки и панделката на единия беше скъсана наполовина. Торн ѝ помогна да слезе от леглото, завърза пантофката на краката ѝ и завърза около тънкия глезен на Роуз възел вместо панделка. Тя изгледа резултата с очевидно неудоволствие.

Той стана и тя вдигна глава към него. Не протегна ръце, но като че ли очакваше той да я вдигне.

— Ти не ми ли каза, че не обичат да те носят?

— Правя изключение, когато нямам хубави обувки.

Тя отвърна на погледа на Торн така, сякаш в речта му нямаше нищо странно. Той го вдигна и отбеляза:

— Сега поне миришеш по-добре.

Тон погледна надолу точно навреме, за да види как хладните сиви очи на Роуз се присвиват.

— Вие също — каза тя.

Той сведе поглед към нея. Нима беше казала...? Да, беше.

— Това не беше учтиво — каза той.

Тя отклони поглед към ъгъла на стаята, но беше очевидно какво има предвид: той пръв прояви неучтивост, като спомена за вонята ѝ преди.

— Извинявам се, че споменах за състоянието ти. На колко си години? — попита той с искрено любопитство.

Отново се възцари мълчание, докато тя обмисляше дали да отговори. Най-накрая каза:

— Съвсем скоро ще стана на шест.

— Почти шестгодишна! Мислех, че си на три. Или най-много на четири.

Роуз отново го изгледа. Мълчаливо.

— Баща ми ще те хареса — каза той и се ухили.

Тя леко вирна нос и не благоволи да отговори.

— Ти си истинска загадка — каза Торн и тръгна към стълбището. — Говориш така, сякаш си имала гувернантка. Но си отчайващо слаба и нямаш никакви дрехи. Като цяло тези неща не си съответстват с наличието на гувернантка. Разбира се, винаги има изключения.

— Никога не съм имала гувернантка — оповести Роуз със смазваща снизходителност. — Господин Панкрас ме учеше.

Вече бяха стигнали в преддверието. Торн взе палтото си и опърпаната връхна дрешка на Роуз (Ифли си бе заминал завинаги), изнесе Роуз навън и я сложи в каретата.

— Някога срещала ли си леля си? — попита той, след като потеглиха.

— Не. Както татко ви съобщи в писмото си, тя живее в Америка.

— Всички казват, че това е прекрасна страна, пълна с бизони.

— Какво е това?

— Животно, което е по-голямо от бик и много по-рунтаво...

— Не се интересувам от бизони — заключи Роуз. — И няма да ми хареса да живея в Америка. Татко казваше, че океанът е опасен, а сестрата на майка ми била безполезна дърдорана.

В този миг за своя изненада Торн осъзна с абсолютна сигурност, че никога няма да пусне Роуз да припари до страната на бизоните. Нито пък щеше да я връчи на Елинор като нежелана чаша от порцелан. Тъкмо си мислеше какво означава това за живота му, когато тя попита:

— Вие някога пътували ли сте до Америка?

— Не. Речникът ти е много богат за дете на почти шест години.

— Татко казваше, че имам стара душа.

— Глупости. Душата ти е млада и подхожда на това твое фъфлене.

Очите ѝ се поприсвиха, а по бузите ѝ пропълзя лека руменина.

— Аз не фъфля.

— Фъфлиш. — Съвсем леко, но много чаровно.

Тя вирна остро си носле във въздуха.

— Ако фъфлех, господин Панкрас щеше да ме отучи.

— Защо, по дяволите, не си имала гувернантка?

Уил открай време си беше странен, но, изглежда, бракът или овдовяването го бяха направили още по-странен.

— Татко смяташе, че жените внасят излишни усложнения в домакинството.

— Значи и бавачка не си имала?

Тя поклати глава.

— Кухненската прислужница ми помагаше да се обличам.

— Къде е Панкрас? Или да задам въпроса по друг начин, защо пристигна със специална доставка и защо беше мръсна и слаба?

— Баща ми каза, че в случай на изпитание или спор трябва да ме изпратят при вас.

— „Изпитание?“ — повтори Торн и се подпря на облегалката. Беше свикнал с умни деца. По дяволите, всеки един от шестимата му братя и сестри можеше да обърка безнадеждно повечето възпитаници на Оксфорд. Но бе възможно това да се дължи на факта, че в това отношение Роуз беше изключителна. — Можеш ли да четеш?

— Естествено. Чета, откакто съм се родила.

Той вдигна вежда и тя настръхна.

— Къде е Панкрас? — повтори той. — Защо не те е довел лично и защо нямаш никакви вещи?

— Не можа да ме доведе. Трябваше да приеме първото място, което му предложиха, в Йоркшър. От пивоварната имаше доставка, която заминаваше за Лондон, и тя беше много по-евтина от билета за пощенската карета. Освен това качиха куфара ми безплатно. Боя се, че по времето, когато умря, татко нямаше почти никакви пари; господин Панкрас каза, че бил прахосник.

— Баща ти не печелеше достатъчно в армията, за да си позволи екстравагантности — каза Торн и си отбеляза наум да прати някого от Боу Стрийт Ранърс след Панкрас и когато го открият, да го пратят в Китай със специална доставка. — Значи са те пратили с бирата.

Роуз кимна.

— Пътуването продължи по-дълго, отколкото си мислеше господин Панкрас.

— А с дрехите ти какво стана?

— Когато стигнахме до къщата ви, кочияшът потегли бързо и забрави за куфара ми. Беше завързан под варелите. Кочияшът беше много груб и не искаше да го сваля вечер. Трябваше да спя с роклята си.

Втори човек от Боу Стрийт, за да намери куфара на Роуз.

— Колко дълго пътува?

— Три дни.

Торн почувства как в стомаха му се надига ярост.

— Три дни? Къде си спала?

— Кочияшът ми позволи да спя в каруцата — обясни тя. — Не беше съвсем прилично, но си помислих, че татко би ми казал да не вдигам шум. Знаете ли, че когато е бил малък, татко от време на време е спал на открито, под звездите?

От време на време? Двамата с Уил няколко години спаха в един църковен двор, защото жестокият им господар не ги пускаше вътре, освен посред зима.

— Знам.

— Той не е вдигал шум. И аз не вдигах — каза Роуз и отново вирна носле. — Не обичам да съм мръсна и не ми харесваше, че в сламата има насекоми. Но не се оплаках.

Торн кимна.

— И не плаках. Поне — добави тя — докато не стигнах във вашата къща. Тогава отстъпих пред изтощението.

— Отстъпила си? — възкликна Торн и си пое дълбоко въздух. — Когато пристигна сутринта, не каза нито дума. Знаеш ли какво си помислих? Че е възможно да не можеш да говориш.

Това му спечели първата усмивка, която бе виждал на лицето ѝ.

— Аз говоря прекалено много — информира го тя. — Така казва татко... казваше татко.

Лицето ѝ се сгърчи и стана безизразно толкова бързо, че той за малко да не го забележи.

— Може да се почувстваш по-добре, ако поплачеш.

— Няма, защото това ще го натъжи, дори в рая.

Торн се намръщи, защото не беше сигурен как да тълкува това.

— А освен това няма нужда да плача. Не съм сама и не трябва да спя под звездите. Имам вас в случай на изпитание. Аз съм късметлийка — заяви смело тя. Но по бузата ѝ потече сълза.

— По-добре ела тук — подкани я той и протегна ръка.

— Защо?

— Защото това е време на изпитание.

Двамата изминаха останалата част от пътя до магазина, наречен Ноев ковчег. Роуз се беше сгушила под ръката му. След известно време Торн ѝ подаде кърпичката си.

Магазинът се оказа прекрасно място, пълно не само с кукли, но и с малки лодки, малки карети с истински колела и цели полкове тенекиени войници.

Собственикът, господин Хамли, огледа новодошлите и очевидно веднага разбра, че макар Роуз да прилича на малка опърпана врана, Торн възнамерява да ѝ купи всичко, което поиска. В резултат започна да се държи с нея като с принцеса с кралска кръв.

Докато Хамли запознаваше Роуз с най-хубавите (според него) кукли в цяла Англия, Торн се отдалечи и откри дървените топки, предназначени за игра на крокет. Избра една от тях, изпробва тежестта ѝ и я прехвърли от ръка в ръка. Щеше да е интересно да се опита да направи топка от каучук. Може би дори щеше да може да я накара да подскача...

Все още мислеше за това, когато Роуз дойде да го вземе. Беше намерила идеалната кукла, с истинска коса, яркосини очи и подвижни стави.

— Ще я нарека Антигона — съобщи му тя.

На Торн името му се стори странно, но какво разбираше той? Определено си спомняше, че сестра му Фийби имаше кукла — момиченце, която кръсти Фъргюс.

Вече се здрачаваше, когато Роуз избра подходящ гардероб за новата си кукла. Сега Антигона си имаше сутрешна рокля, с която да ходи на гости, кадифена вечерна рокля и костюм за езда с хитро замислени копченца, които минаваха на два реда по предната част. Имаше си мека вълнена връхна дрешка, чието зелено бе почти същото като това на Роуз, нощница и малка купчинка бельо, която включваше плетени чорапи, ефирни като паяжина. И чадър.

— Може би рокля за представяне в двора? — попита господин Хамли и отвори специална кутия, подплатена с бяла коприна. Вътре имаше бяла рокля, която вървеше в комплект с няколко надиплени фусти и комплект обръчи, които щяха да направят Антигона абсурдно широка. Беше обточена с бяла коприна и избродирана с малки висящи перлички.

Роуз ахна и протегна ръка, за да докосне атлаза. Но решително поклати глава.

— Би било разточително да има рокля, която ще носи само за да се запознае с кралицата.

Торн приклепна и каза:

— Скъпа, твоят баща те даде на мен, защото имам повече пари, отколкото мога да похарча. Как мислиш, Антигона дали ще иска да я

представят на кралицата?

Роуз кимна.

На връщане към къщи нямаше сълзи и Роуз радостно се отдалечи с танцова стъпка, за да представи Антигона на госпожа Стела и на прислужницата от горния етаж, която щеше да изпълнява ролята на бавачка, докато намерят такава.

На следващата сутрин в каретата Роуз заяви с нотка на предизвикателство:

— Двете с Антигона с удоволствие щяхме да прекараме деня с Фред. Не обичам провинцията.

Всъщност Антигона май гледаше Торн с много непочтително изражение, но той просто каза:

— Докато не намерим гувернантка, ще ходиш там, където ходя аз, а аз трябва да отида в Старбъри Корт.

— Непонятно ми е защо трябва да ви придружавам. Децата трябва да се виждат, но не и да се чуват. Това го знаят всички.

Роуз свали палтенцето на куклата си, извади от джоба си малък лист хартия и го подпря на краката на Антигона.

— Какво четете? — осведоми се Торн.

— Антигона започна да учи гръцки глаголи по три часа на ден. Виждате ли? — и тя обърна листа, така че Торн да види думи, написани с толкова дребен почерк, че можеше да ги прочете само някоя мишка.

— Не виждам смисъл да учи гръцки — обърна се той към Роуз.
— За какво й е?

— За нищо. Никой вече не говори старогръцки.

Той вдигна рамене.

— Защо да си губи времето?

Тя бе оставила листа на Антигона на мястото му и бе извадила малка, подвързана с кожа книжка за себе си.

— Нито тя, нито аз си губим времето. Предпочитам да уча неща, дори безполезни, отколкото нищо да не правя. Искате ли да ви уча на гръцки? Господин Панкрас ми каза, че всички джентълмени го знаят.

— Аз не съм джентълмен.

Тя го огледа от главата до петите.

— Виждам, че не сте — отбеляза. — Но може би, ако научите гръцки, ще можете да станете джентълмен.

— Не искам — каза той.

Роуз кимна и се върна към книгата си.

А Торн се загледа в проекта за машина за каучукови ленти. Крайчетата на устата му се извиха нагоре.

[1] Първата професионална полицейска част в Лондон. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Старбъри Корт

Близо до Уест Драйтън, Мидълсекс

Каретата зави по кръговата, настлана с чакъл алея и спря. Аделаид бе задрямала по пътя, затова Индия леко я докосна по рамото и каза:

— Пристигнахме.

Кръстницата ѝ отвори очи и моментално заговори:

— Самото леговище на греховността! Казах ли ти, че веднъж Джъп ме покани на танц, когато бях дебютантка? Майка ми отказа от мое име, разбира се. Вече му се носеше име на развратник.

Индия взе чантичката си.

— Да се надяваме, че в къщата не са останали прекалено много доказателства за разврата му.

Тя погледна през прозореца, докато чакаше конярят им да отвори вратата. От няколко мили следваха каретата на господин Дотри и сега той слезе от своята. Индия бе забравила колко е висок. И сега не носеше жакет, а жилетката му подчертаваше абсурдно широките рамене. Над яката му се спускаше водопад от тъмна коса, защото не носеше шапка. Нямахте и шалче.

Индия се надяваше междувременно да се е свързал с мосю Девулие, защото, ако не започнеше да носи поне връхна дреха, тя можеше да покрие Старбъри Корт със златен варак, и това нямаше да има никакво значение: лейди Рейнсфорд никога нямаше да омъжи дъщеря си за човек, който се облича като прост работник.

Когато излезе от каретата, тя удивена видя как Дотри протяга ръце и сваля на земята едно малко момиченце.

— Господин Дотри бил ли е женен? — обърна се полугласно Индия към Аделаид.

— Не, доколкото знам — отговори Аделаид, слезе с мъка от каретата и добави: „Мили боже!“, щом погледна към него.

Поклонът на Дотри не беше толкова пренебрежителен, колкото при първата им среща. И все пак това не беше поклон на придворен, а на убиец: ефектен, изпълнен със смъртоносна грация.

— Лейди Аделаид и лейди Зенобия, мога ли да ви представя своята повереница, госпожица Роуз Самърс?

Детето направи доста приличен реверанс. Кое, за бога, беше това момиче и къде беше гувернантката му? Все пак господин Дотри спокойно можеше да си позволи такава.

— Как сте, госпожице Роуз? — попита Аделаид, наведе се и ѝ се усмихна.

— Много добре, благодаря — отговори момиченцето със забележително самообладание за толкова малко дете. — За мен е чест да се запозная с вас, лейди Аделаид. — Обърна се леко и отново направи реверанс. — И лейди Зенобия.

Индия видя сиви очи, хладни като езерна вода, и сърцето ѝ се сви. Тези очи не можеха да се сбъркат с никои други. Изглежда, че незаконният син на Вилиърс следваше примера му и отглеждаше под покрива си извънбрачно дете. Лейди Рейнсфорд със сигурност нямаше да одобри.

Умът ѝ кипеше, затова тя се обърна да огледа къщата. Старбъри Корт беше прекрасна стара сграда от тухли с цвета на мед от детелини, с шест островърхи покрива, многобройни каменни балкони и стъклени прозорци с вертикални елементи, разделящи крилата. Някога е била заобиколена от градини в сложни форми, но сега високи треви бяха израснали до най-ниските первази. Кръгът на алеята все още беше грациозен, но тук и там между камъчетата на чакъла му растяха малки бели цветя.

— Никаква прислуга ли нямате? — попита тя. Опасенията ѝ нарастваха с всяка изминала минута.

— Май не. Посредникът не спомена някой да е останал — отговори Дотри, тръгна към вратата и извади от джоба си голям железен ключ. Детето подтичваше до него, за да не изостава от дългата му крачка.

— Господин Дотри! — обади се решително Индия.

Двамата с Роуз се обърнаха едновременно и тя впери поглед в два чифта очи, вперени в нея с еднакво нетърпение.

За миг Индия установи, че не може дори да намери думи. Той наистина ли беше толкова глупав, та да помисли, че лейди Райнсфорд ще приеме присъствието на незаконно дете в домакинството? Никакви пари на този свят нямаше да потушат този скандал. Никакви.

Дори Вилиърс — един от хората с най-висок ранг в цялото кралство — бе избягван от педантите, които смятаха, че не е трябвало да натрапва копелетата си на обществото. А господин Дотри — нямаше нужда да го споменава — дори не беше херцог. Дори ако лейди Рейнсфорд се съгласеше на този брак, той и Лала щяха да се окажат отхвърлени от всички, освен от семействата си.

— Господин Дотри, смятам, че трябва отново да обсъдим какво очаквате от събирането в тази къща — каза най-накрая Индия. Изнервяше се, защото не можеше да разбере какво означава изражението му.

— Елинор ми каза, че вие ще се погрижите за всичко. Ако не можете, искам да го разбере веднага.

— Наистина ли сте купили тази къща, без дори да я видите?

— Винаги ли трябва да ви повтарят всичко, лейди Зенобия? — Провлеченият начин, по който изрече титлата ѝ, направи думите му още по-дразнещи. — Сигурен съм, че преди два дни ви го казах.

— Но аз дори не подозирах, че имението е така занемарено — отговори тя, опитвайки се да реши как да подходи към по-големия проблем.

— Предполагам, че ще трябва да наемем градинар. Или десетима градинари.

— Никакъв персонал ли нямате? Аз трябва да наема всички?

Дотри вдигна свободната си ръка и я прокара през гъстата си коса, черна и блестяща като долната страна на гарваново крило. Движението разкри бял кичур, същия като на херцога. Когато свали ръката си, косата му падна обратно и кичурът изчезна.

— Ако разполагам с персонал, каква полза бих имал от вас?

Той нямаше нужда от нея. Трябваша му управител на имението, икономка, иконом. Съпруга. За която трябваше да се е оженил преди години, за да може Роуз да има истинско семейство.

— Ние май не сме се разбрали — каза Индия, като се опитваше да не повишава тон. — Аз не създавам цели домакинства от нищо. Аз преценявам кои са слабите места на прислугата, освобождавам някои

хора и наемам други. Моят екип обновява стени и подове, но обикновено работим по една стая или най-много две. Нямах представа, че вашата къща е абсолютно изоставена, без никакви прислужници.

Нетърпението, което бе видяла по-рано в очите му, отново пламна.

— За съжаление лондонският ми иконом се оказа голямо магаре, затова го оставих да си отиде. Не мога да го изпратя да ви помогне.

Темпераментът на Индия избухна.

— Не бива да ругаете пред дъщеря си! — тросна се тя. Тази единствена, изпълнена с усложнения дума излезе от устните ѝ, преди да е премислила.

В тишината, която последва, се разнесе чуруликането на някаква птица. Мускулите на Индия се напрягнаха, а тялото ѝ инстинктивно се подготви да хукне към каретата в отговор на убийствения поглед на Дотри.

— Дъщеря ли? Той не ми е баща! — възкликна Роуз в същия миг, в който Дотри изръмжа:

— Роуз е моя повереница!

Измина един миг на стъписване, преди Аделаид да изчурулика:

— О, господин Дотри, нали помните как взехте лейди Зенобия за платена компаньонка? А сега тя взе госпожица Роуз за нещо по-близко от повереница. Стават такива грешки!

Сърцето на Индия биеше толкова бързо, че ѝ се виеше свят. Колкото и да се мъчеше да обуздава избухливостта си, тя като че ли всеки път я надвиваше.

— Извинявам се за грешката си.

— Мисля, че от господин Дотри ще излезе много добър баща — каза неочаквано момиченцето и отново пхна ръка в неговата.

Индия почувства как изражението ѝ се смекчава.

— Наистина съжалявам, госпожице Роуз. Нямах предвид... е, не разбрах правилно.

— Няма нужда да се извинявате — отвърна малката с достойнство. — Аз много харесвам господин Дотри. Всъщност ще го науча на гръцки и да танцува. Това ще му помогне много.

Ако преди Индия имаше някакво преимущество пред Дотри, сега вече го бе загубила. Неочаквано изпита абсолютна убеденост, че ако

покаже и най-малката слабост, той ще я смачка като муха на масата за закуска.

— Какъв късмет — каза тя и се обърна към него. — С нетърпение ще очаквам да видя резултата от това начинание, достойно за самия Пигмалион.

В очите на Дотри блесна чиста ярост. Той се наведе и вдигна Роуз.

— За мен щеше да е чест, ако ми беше дъщеря — каза той, като леко се извърна настрана, за да се уедини с нея. — Но знам, че Уил беше много щастлив да ти е баща, и ми се иска той да беше сега тук с теб.

Индия дълбоко си пое въздух. Държа се като глупачка. Дотри беше абсолютно магаре, ако можеше да използва собствения му израз. Но при положение че не разполагаше с абсолютно никакви факти, тя нямаше право да прави това — или каквото и да било друго — заключение и още по-лошо, да изгърве думите пред детето.

Нещо повече: сега не можеше просто да се качи в каретата си и да си тръгне. Предполагаше, че Роуз се е появила в живота на Дотри през последните няколко дни, което означаваше, че е загубила баща си току-що. Как можа да не забележи траурното ѝ облекло? Предполагаше, че малката е загубила и майка си.

Ненадейно липсващите парченца от пъзела се подредиха. Ето защо Торн вярваше, че от Лала ще излезе свършена съпруга. Наистина щеше. Лала щеше да бъде идеална майка за едно осиротяло момиченце. Тя просто беше от жените, които щяха да вземат едно дете в нужда под крилото си, и да го обича.

При това положение как би могла самата Индия да не изпълни своята роля?

Щеше да обнови къщата и да остане за събирането — точно толкова дълго, колкото да се увери, че няма да има никакви пречки пред годежа. Щеше да го направи заради Елинор и заради Лала. И защото Роуз се нуждаеше от майка. И — не на последно място — защото се срамуваше от себе си.

Докато Дотри продължаваше да говори тихо на повереницата си, Индия се приближи към къщата. За щастие хоросанът беше в прилично състояние. Един прозорец изглеждаше счупен, но се намираще в крилото на прислугата и Индия се надяваше да не е влязла

прекалено много вода. Моравите и градините бяха покрити с буйно израсла трева, но отряд от градинари можеше да ги върне в приемливо цивилизовано състояние в рамките на една седмица и да сътвори нещо красиво преди датата на събирането.

Индия започна да изготвя наум списъка, който щеше да определи ритъма на живота и в близко бъдеще. Незабавно щеше да изпрати коняря си обратно в Лондон, за да призове екипа ѝ. Освен това щеше да изпрати писмо до любимото си бюро за наемане на персонал и да съобщи, че ще ѝ трябва двайсет или може би дори трийсет души.

Вече беше заобиколила къщата и гледаше към нанадолнището на хълма към нещо, което ѝ приличаше на разнебитена скъпа, безполезна сграда, когато чу, че някой се приближава. Обърна се и видя, че Дотри крачи към нея. Зад него Роуз показваше на Аделаид някаква кукла.

Той вървеше свободно, по начин, който според нея показваше, че гръцкият няма да окаже никакво въздействие върху положението му на джентълмен. Никога нямаше да стане такъв. Тя обаче се съмняваше, че Лала ще се заинтересува от това: той беше един от най-красивите мъже, които Индия беше виждала някога.

— Лейди Зенобия — каза той и се спря.

Ако преди си мислеше, че очите му са непроницаеми, сега случаят не беше такъв. Все още бяха изпълнени с ярост.

— Господин Дотри, отново се извинявам, задето си помислих, че Роуз ви е дъщеря — каза тя.

Той стисна устни.

— Вашата грешка...

Тя го прекъсна със същата решителност, с която можеше да се противопостави на някой възмутен иконом:

— Моята грешка е свързана с факта, че вашите очи и нейните забележително си приличат.

— Не виждам как очи с толкова разпространен цвят биха довели до подобна грешка, но това няма значение. Както казахте, вашият талант е в това да преобзаведете една-две стаи, а аз имам цяла къща, която трябва да обзаведа и да напълня с персонал.

— Това е опитът ми до момента — отсече тя, без да откъсва поглед от неговия. — Но ще обнова тази къща и ще ви намеря прислуга в рамките на следващите три седмици, за да можете да устроите събиране, на което ще присъства семейство Рейнсфорд, както

и вашите родители. Ще остана в Старбъри Корт още една седмица и ще се погрижа годежът да се състои с абсолютна сигурност, без лейди Рейнсфорд да отправи енергично възражение.

Той ѝ отговори с поредица от думи, каквито бе дочувала на улицата, но никога — изречени в нейно присъствие.

Изчака го — точно както щеше да постъпи с раздразнен иконом.

Най-накрая той отсече:

— Не.

— Мили боже! — измърмори Индия. — Вече си мислех, че ще трябва да ви чакам да научите гръцки, тъй като не можете да се изразявате на английски.

— Мога да се изразявам — заяви той с присвити очи. — Казвам го просто за да не се получи някакво неразбирателство, лейди Зенобия: нямам нужда от услугите ви.

Индия призова всяка капка от самоконтрола си, за да запази гласа си равен.

— Без моята помощ лейди Рейнсфорд няма да ви позволи да се ожените за Летиша, особено след като се запознае с Роуз. Аз няма да съм единствената, която ще сметне детето за ваша дъщеря. Роуз ще трябва да остане в Лондон по време на събирането.

— Не.

Индия го погледна и се намръщи.

— Не? Защо?

— Прекарала е три дни в каруца с бира на път към Лондон. От сега нататък няма да допусна да се почувства загубена или пренебрегната. Тя остава с мен.

Индия замръзна. Сърцето ѝ се заблъска гръмовно при самата мисъл как едно малко момиченце пътува по този начин.

— Можело е да ѝ се случи какво ли не!

— Напълно го осъзнавам.

Тя дълбоко си пое въздух.

— Много съм натъжена да чуя за обстоятелствата, при които вашата повереница е пристигнала при вас, но се чувствам длъжна да ви кажа, че лейди Рейнсфорд може и да е готова да затвори очи пред злостастните обстоятелства около рождението ви, но няма да допусне този брак, ако изпита и най-малкото подозрение, че Роуз е ваша. А тя ще го изпита.

— Моята повереница има жълта коса — напомни ѝ Дотри и скръсти ръце на гърдите си. — Моята е черна. Тя изобщо не прилича на мен.

Против волята си Индия изпита леко съчувствие.

— Става дума за поведението ѝ — обясни тя. — Мисля, че е честно да отбележа, че вие двамата с нея виждате света по един и същ начин.

— И какъв е този начин?

— От невидим трон.

Той все още беше разярен, но очевидно нямаше трудности с овладяването на темперамента си.

— Ако случаят е такъв и майката на Летиша не приеме годежа, ще си потърся друга съпруга. Ако мога да се изразя с поговорка „В морето има много риба“.

— Нямате време да търсите друга съпруга — отговори Индия също така безцеремонно. — Трябва да се ожените за Летиша, преди хората да разберат, че повереницата ви прилича на вас. Разпространи ли се слухът за Роуз, според мен никога няма да можете да се ожените. Предлагам да си издействате специално разрешително.

Торн не можеше да повярва на ушите си. Просто не можеше да повярва. Какво си беше помислил преди за Зенобия, че е същински дявол? Наричателните, които му хрумнаха сега, бяха далеч по-груби.

— И на медения месец ли ще ме придружите? — попита той. — Ще ми позволите ли да легна с жена си без инструкции?

Проклет да е, ако това не предизвика подигравателна усмивчица, която му напомни, че според нея той страда от недостатък в интимните си части.

— Разбира се, с цялото си сърце ви желая успех — отвърна сладко тя.

Той отвори уста, за да изрече няколко подбрани думи, за които навярно щеше да съжалява, но Роуз заподскача към тях и пъкна ръка в неговата.

— Сега ще видим ли къщата, господин Дотри?

С огромно удоволствие би убедил дявола точно колко ще успее. Но вместо това стисна зъби и отново извади ключа, който бе получил от адвокатите си.

— Някой живял ли е тук, откакто лорд Джъп е умрял? — попита лейди Зенобия и тръгна пред него. Звучеше толкова спокойно, сякаш въздухът помежду им не прашеше от напрежение само преди минутка.

— Не — отвърна Торн и мрачно отбеляза, че двубоят с нея бе накарал члена му да премине към действие, колкото и извратено да беше. А той си бе оставил проклетото палто в каретата. Пак. — Купих тази къща с цялото обзавеждане. Надявам се, че мебелите имат нужда само от избърсване.

— Минали са цели шест месеца — отбеляза бодро лейди Аделаид, докато забързано се приближаваше към тях.

Дървената врата беше голяма и тежка, с упорити панти. Торн бе принуден да я натисне с рамо и накрая тя се отвори с изпращяване и раздвижване на стар въздух и прах. Всички те пристъпиха напред. Светлината нахлу в преддверието.

Миг по-късно Торн грабна повереницата си и излезе без колебание от къщата, покрил с ръка очите на Роуз.

ГЛАВА 8

Графът на Джъп бе украсил преддверието си със статуи на голи мъже и жени, които се съвкупляваха.

Индия никога досега не беше виждала съвкупление (или съществителното беше „съвокупление“? Това изобщо беше ли съществително?), но знаеше достатъчно, за да е сигурна, че тези статуи изобразяват вариации на акта, който бе чувала да описват. Например точно от вътрешната страна на вратата имаше група от две жени и един мъж. Голите им тела бяха така преплетени, че беше трудно да се каже кой крайник на кого е.

— Колко необикновено! — измърмори Аделаид, като си вееше с ветрилото. — Почти съжалявам, че тогава майка ми не ми позволи да танцувам с Джъп. Питам се дали е поръчал да ги изваят по живи модели.

Тя заобиколи една хоризонтална композиция, изобразяваща двама души, изваяни от един-единствен мраморен блок.

— Мъжете не приличат на англичани — отбеляза Индия. Чувстваше се донякъде горда, че изобщо забеляза чертите на лицата им.

— Навярно гърци — отговори Аделаид и погледна любопитно към една бронзова статуя. — Знаеш ли, мисля си, че е възможно тази фигура да е на Челини?

Индия и представа нямаше кой е Челини. „Фигура“ все още ли беше статуя, когато изобразяваше повече от двама души? Или тогава беше „композиция“?

Тя се премести до Аделаид, която се взираше в голия мъж, застанала зад гърба му. Краката му бяха извънредно космати. А освен това имаше опашка.

Индия сбърчи нос.

— Това човек ли е трябвало да бъде?

— Не ставай превзета, скъпа! — сгълча я Аделаид. — На този свят няма нищо по-лошо от английска дама, която не оценява

изкуството, особено прекрасна бронзова статуя от шестнайсети век. Копитата и опашката подсказват, че е сатир.

— Какво е сатир?

— Получовек-полукозел, от гръцката митология. Гувернантката ми не ми разказваше много за сатирите, защото всички те са палави.

Тя извади от чантичката си монокул, наведе се и погледна към основата на статуята.

— Това ми прилича на подписа на Челини.

Човекът-козел имаше красив гръб, с ясно очертани мускули, каквито Индия си представяше, че имат малцина английски джентълмени. И макар че сигурно не трябваше да поглежда нататък, задните му части бяха оформени много привлекателно. Закръглени, би казала. И мускулести.

— Бенвенуто Челини е един от най-прочутите скулптори в Ренесансова Италия — каза Аделаид. — Съпругът ми даде цял куп пари за един сребърен поднос, изобразяващ Нептун. Гол, разбира се, така че не можехме да го използваме дори в приятелски кръг — допълни тя и въздъхна.

Покойният лорд Суифт често вземаше екстравагантни решения. За щастие на Аделаид, съпругът ѝ почина, преди да успее да разори цялото имение.

Сатирът не беше сам. Той прегръщаше една млада дама. Едната му ръка бе обвита около кръста ѝ, а другата — отметната във въздуха и извита над главите им.

Двамата се целуваха.

Любимата му носеше също толкова дрехи, кол кого и той.

— Слава богу, че майка ти не те възпита като пуританка, иначе сигурно щеше да припаднеш от вида на това — отбеляза Аделаид, загледана по-внимателно в начина, по който двете фигури се притискаха една към друга.

Беше вярно, че майката на Индия предпочиташе да танцува гола на лунна светлина, вместо да се държи както подобава на дама. Във всеки случай, скулптурата предизвика у Индия повече трескава горещина, отколкото слабост и припадък.

— Мисля, че сатирът всъщност е бог Вакх — продължи кръстницата ѝ. — Виждаш ли тази лоза около челото му? Или някой следовник на Вакх, защото мисля, че богът нямаше копита.

Индия се интересуваше повече от факта, че отпред не можеше да види нищо по-надолу от гърдите му: под кръста съпругът и любимата му се сливаха.

Аделаид се отдалечи и заоглежда една гола жена, облегната на учудващо голяма птица.

— Предполагам, че това е Леда с лебеда. Как мислиш, господин Дотри дали е знаел, че тези статуи вървят с къщата?

— Нямах представа. — За миг светлината изчезна, когато Дотри мина през вратата. — Проклятие, със сигурност нямаше да доведе Роуз тук. Поверих я на грижите на кочияша, но не мога да остана дълго.

Аделаид започна да му бърби за Челини, а Индия извади лист хартия и молив и започна да прави списък на статуите. Това ѝ помагаше да не обръща внимание на глупавата болка, копнежа, който бе събудила у нея целувката на сатира.

Това беше смешно.

Абсурдно.

Целият разговор отвън с Дотри не ѝ беше помогнал. Никога досега не бе виждала мъж да парадира така открито с ерекцията си... за втори път. Аделаид се бе погрижила Индия да разпознава признаците на мъжката възбуда, та дори и само с цел никой мъж да не може да я изненада.

Но не знаеше, че мъжете постоянно се поддават на похотта. Всъщност най-вероятно носеха дълги палта специално за да прикрият този факт. През ума ѝ премина мисълта за панталоните на Дибълшър, тя потръпна и прогони образа от съзнанието си.

Статуите бяха десет на брой. Тя зачака за пауза в лекцията на Аделаид за ренесансовите скулптури и попита:

— Искате ли да задържите тези фигури, господин Дотри?

Той стоеше пред Леда, която имаше много големи гърди и изглеждаше безкрайно радостна, сякаш лебедите бяха съвсем по вкуса ѝ.

— Може би ще задържа тази — измърмори той. Но хвърли кос поглед към Индия. Опитваше се да я шокира, като някое малко момче, което си сваля панталона.

— Прилича на прислужница в някоя селска кръчма — каза с безразличие тя. — Според мен сатирът е много по-интересен.

Дотри се завъртя и отправи към бронзовата статуя внимателен, продължителен поглед. И Индия погледна пак. Ръката на сатира бе извита над любимата му в жест, който бе и жизнерадостен, и закрилнически. Индия неволно изпита повторен прилив на топлина.

— Ако и двамата бяха жени, и аз щях да мисля така — ухили се порочно Дотри.

Пак се опитваше да я предизвика, но тя отказа да му достави удоволствието да изглежда скандализирана.

— Да пратим ли статуите в плевнята? Може да решите съдбата им някой друг път.

Аделаид се обърна и се намръщи.

— Скъпа, не е възможно да имаш предвид, че действително ще се опиташ да поставиш тази къща в ред. Индия никога не се е занимавала с нещо като това — обърна се тя към Дотри и направи широк жест, с който показваше цялата къща. — Нейните услуги са по-скоро като на съпруга. Временна съпруга.

Усмивката му стана по-широка.

— С изключение на интимността, разбира се! — провикна се Аделаид.

Индия завъртя очи.

— Господин Дотри, уверявам ви, че моите клиенти не гледат на мен като на съпруга, била тя временна, или не.

— Всъщност най-вероятно точно по тази причина винаги падат на колене пред теб с пръстен в ръка — отбеляза кръстницата ѝ.

— Ще платя богато и пребогато, за да се обзаведа със съпруга — отбеляза Дотри. Изглеждаше много развеселен. — Това, че трябва да платя и за временна такава, не ми се струва прекалено. Според адвоката ми вие вземате повече, отколкото струват много зестри.

— Вярно е — кимна Аделаид. — От мига, в който реши да помага официално на хората, скъпата Индия заяви, че услугите ѝ трябва да бъдат смятани за екстравагантност, в противен случай нямаше да се отнасят с нея с уважението, което заслужава.

Индия реши да не обръща внимание на този разговор, който с нищо не ѝ помагаше. Отвори първата врата отляво и влезе в голям салон. Проядените от молци завеси от Дамаска бяха паднали на пода, а до стените имаше само няколко разнебитени мебели.

— Адски съм разочарован — каза Дотри и влезе в стаята. — Тук няма нищо особено скандално.

Индия се завъртя в кръг из стаята. Диванът и всички столове трябваше да отидат право на боклука заедно с поколенията от мишки, които ги бяха заселили. Но на бюрото до стената му стигаше едно хубаво излъскване, за да се приведе в някогашния си изящен вид.

— Пропорциите на тази стая са божествени! — измърмори Аделаид и побутна част от ламперията, която се бе отделила от стената.

— За нещастие няма да мога да обиколя цялата къща, тъй като Роуз ме чака. Лейди Зенобия, бихте ли могли да прецените от състоянието на тази стая дали ще можете да преобразите къщата в обстановка, която да прикрие истинската ми същност? — попита Дотри.

— Мога да преобразя къщата, но не и вас — отговори Индия.

Неговият отговор накара Аделаид да сбърчи чело.

— Скъпи господин Дотри, ще трябва да овладеете езика си. Няма да се понарави на майката на Летиша.

— Може би трябва да отложите уроците по гръцки — предложи Индия, като внимаваше гласът ѝ да прозвучи искрено. — Само докато научите достатъчно английски, за да се изразявате подобаващо.

— Предполагам, че вие никога не ругаете. — В гласа на Дотри определено имаше провокация.

Индия започваше да го разбира: той я намираще забавна. И то не тогава, когато самата тя смяташе, че проявява духовитост.

— Господин Дотри може да не е разполагал с всички предимства, които са желателни за един мъж — заяви най-искрено Аделаид, — но това не означава, че не е джентълмен. Някои от най-големите джентълмени са произлезли от нищото. Например икономът ми.

Дотри беше ужасяващо привлекателен, когато се ухилеше; на едната му буза се образуваше трапчинка. Кой би си помислил, че такъв страховит мъж ще има трапчинка?

Без да забелязва нищо, Аделаид продължи да дърдори за своя иконом и за неговите изключителни маниери. Той никога не споменавал името Божие напразно.

— Поне аз никога не съм го чувала и не мога да си представя, че би го сторил.

Индия, която бе наела въпросния господин на работа при кръстницата си, беше съвсем сигурна в това.

— Боя се, че за мен е прекалено късно да науча този урок — каза Дотри. — А сега трябва да съкратим обиколката на имението, защото Роуз отдавна е под грижите на моя кочияш. Лейди Зенобия, според мен лейди Аделаид би предпочела да не се заемате със Старбъри Корт.

— Съжалявам, Аделаид, но вече се съгласих — заяви Индия и добави: — И няма да се проваля.

Последното го изрече с известно усилие. Единственият случай, в който се провали, беше след като се наложи да отблъсне сина и наследник на лорд Менинг с нож за отваряне на писма, което доведе до това, че напусна имението, преди да успее да смени готвача.

— Но къде ще отседнем? — настоя Аделаид. — Нали не мислиш да се настаним тук? Куфарите и камериерките ни трябва да пристигнат след час-два... на тревата ли ще спим?

— Ще запазя стаи за всички вас в „Рогът и еленът“ в Тонбридж — предложи Дотри. — Мястото е доста прилично.

— Чудесно! — съгласи се Индия.

Аделаид въздъхна.

— Боя се, че кръщелницата ми е свикнала да става на нейното — обърна се тя към Дотри.

— Може би Роуз и бавачката ѝ биха могли да отседнат в „Рогът и еленът“ по време на събирането? — Индия все още се мъчеше да се справи с проблема с кръщелницата на Торн.

— В никакъв случай! — отсече той. — Искам тя да е близо до мен през цялото време.

— В имението има ли някакви други сгради?

— Вдовишка къща и къщичка край портата.

— Мога да обнова и вдовишката къща — предложи Индия. — Роуз ще е съвсем близо до вас. Ще можете да я посещавате всеки ден. Но ще е далеч от очите на лейди Рейнсфорд, поне докато Нейно благородие не се съгласи за годежа.

— Вие смятате ли да се омъжите някога? — попита Дотри.

— Какво? — попита Индия объркана.

— Разбира се, че ще се омъжи! — възкликна Аделаид с възмутен глас. — Индия има безброй обожатели.

— Невероятно — измърмори той. — Чудесата нямат край. Винаги се учудвам колко неща са готови да изтърпят представителите на моя пол.

— Колко странно! — отговори сладко Индия. — Самата аз никога не се учудвам на мъжете. Толкова често се държат абсурдно, та ми се струва, че това е отличителна черта на вашия пол.

— Скъпи мои, препирате се като децата, които за свое щастие така и не родих — намеси се Аделаид. — Индия, предлагам да се оттеглим в кръчмата и да обсъдим доколко си готова да се нагърбиш с такъв голям проект.

Здравият разум диктуваше на Индия да последва кръстницата си през вратата, но тя не помръдна от мястото си.

— Ще трябва да се научите да се държите по-мило, след като се ожените за Летиша — заяви тя на Дотри.

Нещо в погледа му ѝ подсказа, че в този момент той не мисли за годеницата си.

— Тя ще повехне като цвете, ако някога ѝ заговорите така. Прекалено е мила, за да понесе задълго сарказма ви.

— Но точно поради тази причина я избрах — осветли я Дотри, докато крачеше към нея. — Не заради някакво абсурдно желание да вляза в редовете на аристокрацията. Ако исках да се оженя за някоя жена единствено заради титлата ѝ, нямаше да избира Летиша.

— Ще извадите късмет, ако приеме предложението ви — отсече Индия. — Дори и тя заслужава...

— Дори и тя? Нима намеквате нещо за добродетелта на бъдещата ми съпруга?

Тя го погледна намръщено.

— Разбира се, че не! Ама че низко съзнание имате!

— Винаги. И така, какво имахте предвид?

Индия се поколеба и стъписана видя, че той отново е започнал да се хили, без да откъсва поглед от нейния.

— Ако смятате да ми съобщите, че Летиша е глупачка, това вече го знам.

— О! — отвърна внимателно Индия.

— Усмивката на госпожица Рейнсфорд е така чаровна — сладка като мед. Тя е прекрасна и като всеки мъж с гореща кръв, аз тъй да се каже, нямам търпение да легна с нея. Тя никога няма да се опита да ме промени. Всяка сутрин ще ме посреща с усмивка, ще ми предлага това, което желая, и ще го прави с радост, защото такъв ѝ е характерът.

Поразена, Индия установи, че я обзема чувство, за което и насън не си бе представяла, че ще изпита ревност към Летиша Рейнсфорд. Никой мъж на този свят не би нарекъл нея сладка като мед.

— Защо смятате, че ме интересува фактът, че не знае гръцки? — продължи Дотри. — Или умножението? Аз мога да умножавам и сам.

Индия се овладя.

— През последните десет години съм пребивавала в много домакинства. Виждала съм не един и двама съпрузи, които смятат жените си за глупачки. С времето високомерието им изсмуква благостта, която преди са обичали.

— Такива мъже са глупаци — отсеке категорично Дотри. — Съпругата е инвестиция като всяка друга, а аз се грижа за собствеността си. Ще глезя Летиша и честно казано, никога няма да ѝ говоря така, както говорих на вас, защото с вас говорих така, както говоря с мъже.

През тялото на Индия премина вълна на ярост.

— Летиша няма да бъде ваша собственост — процеди тя през стиснати зъби. — Тя ще бъде ваша съпруга. Ваша другарка в живота. И за ваше сведение, аз не съм мъж.

— Така ли? Аз пък мисля, че може да сте генерал, маскиран с женски дрехи.

Това беше върхът. Лала беше сладка като мед, а тя самата беше генерал. Думите, които преминаха през ума ѝ, не бяха от учтивите.

— Ще изпратя писмо в лондонската ви резиденция с имената на неколцина търговци и майстори, които би трябвало да могат да ви помогнат — каза кратко тя.

Дотри поклати глава.

— Искам вас.

— Не можете да ме имате. Сега, ако обичате, махнете се от пътя ми. Искам да отида при кръстницата си.

— Обещахте да направите тази къща обитаема, така че Летиша и семейството ѝ да се чувстват удобно.

— Не можете да получавате всичко, което поискате.

— Вие се страхувате — изрече подигравателно той.

— Няма от какво да се страхувам — отсече Индия, сложи ръка на гърдите му и ги натисна. — Бих искала да се отдръпнете.

— Да не се боите, че няма да успеете? Не можете да понесете мисълта да бъдете моя временна съпруга за три седмици?

Очите му станаха тъмносиви, като небето по здрач, и това не ѝ хареса.

Той повтори:

— Да не би да се боите, че няма да успеете?

— Разбира се, че не. Отдръпнете се или ще викам за помощ. Кочияшът ми е много едър.

— Ако го сторите, ще се окажем компрометирани — осведоми я той, като понижи глас. — Лейди Аделаид май забрави, че ни остави без придружителка. Можете ли да си представите какво ще стане, ако се окажем завинаги обременени един с друг?

— Не, не мога! — отсече Индия. — А сега за последен път: моля ви, бихте ли ми позволили да напусна стаята?

— Може и да не се страхувате от работа, но се боите от нещо — каза той, без да помръдне и на сантиметър. Вместо това се подпря на стената с ръка до лявото ѝ ухо и лицето му се озова още по-близо до нейното.

Индия усети мириса му: уханье на нещо диво и гористо, на сапун и вятър.

— Следователно трябва да заключа, че се страхувате от мен — заяви той.

— Не се страхувам от вас — отговори Индия с равен глас. — Но смятам, че Летиша може да постигне нещо много повече от това да се омъжи за човек, който я смята за глупачка и иска да се отнася добре с нея само защото е платил!

Той отметна глава назад и се разсмя гръмогласно.

— Вие сте романтичка! Колкото и дръзка и безцеремонна да сте, вие сте романтичка!

Индия стисна ръката си в юмрук и го удари с всички сили. Той дори не трепна, но отстъпи крачка назад, без да спира да се смее. Тя се обърна да си тръгне, като си мърмореше под нос.

Той я хвана за ръката.

— Какво казахте, Индия?

Тя обърна глава и го изгледа свирепо.

— Пуснете ме!

— Не и преди да повторите това, което казахте — отново онази трапчинка.

— Казах, че сте копеле — отвърна тя, без да увърта.

— Права сте.

Беше ужасно привлекателен, когато се смееше. Сивите му очи се стопляха. А топлината беше опасна, защото предизвикваше топлина и у Индия.

Тя изтръгна китката си от ръката му.

— Ако не възстановите Старбъри Корт — провикна се тя, когато вече бе изминала половината път до вратата, — ще кажа на Елинор, че сте ме нарекли копеле и сте използвали обстоятелствата около раждането ми като причина да избягате.

Индия застина, а после бавно се обърна.

— Нямах предвид това и вие го знаете!

Херцогът на Вилиърс и съпругата му яростно закриляха неговите незаконородени деца. Елинор може би щеше да ѝ прости. Вилиърс със сигурност нямаше. А тя ги харесваше. Наистина харесваше и двамата.

— Но това казахте. Притиснах ви, Индия. Ако си мислите, че това няма да се хареса на баща ми... права сте. Той не само че няма да го хареса, а и ще унищожи репутацията ви, без да се поколебае.

— Няма да посмеете!

— Ще посмея. Искам Летиша за съпруга. Не искам да си губя времето да търся друга жена. Очевидно майка ѝ е твърдо решена дъщеря ѝ да се обзаведе с имение в провинцията, затова трябва да я поканя тук, преди новината за Роуз да се разчуе, както ми съобщихте навън. А вие ми обяснихте пределно ясно, че имам нужда от вкуса ви — не казахте ли, че е безукорен? Това е работа, която не може да я свърши първият работник, хванат от улицата.

— Това е изнудване! Вие сте покварен...

Той я прекъсна:

— Нещо повече, ще трябва да възстановите и вдовишката къща. Тази ваша идея съвсем не беше лоша. Роуз може да остане там по време на събирането, така че семейство Рейнсфорд да не направи мигновено същото заключение като вас относно бащинството ѝ.

— Когато се запознаят с нея, няма да останат доволни.

— Мисля, че ще приема идеята ви за специално разрешително. След като им стана зет, спокойно могат да се запознаят с Роуз.

Индия не знаеше какво да мисли.

— Много добре — въздъхна тя и се предаде. Не ѝ беше приятно да си мисли, че Елинор я смята за дотолкова непоносима, та да отказва да общува с Торн заради обстоятелствата около раждането му. — Ще ви помогна.

— Ще останете и за събирането — продължи той. Сега, когато бе получил всичко, което искаше, гласът му бе дълбок и спокоен. — Поканил съм един приятел, който най-вероятно ще се влюби лудо във вас. Трябва ви съпруг, а той е свободен.

— Не ми трябва вашата помощ, за да си намеря съпруг!

— Така ще е честно — отвърна той с благ глас. Очите му играеха.

Ноктите на Индия се забиха в дланите с такава сила, че останаха отпечатъци.

— Искам неограничен бюджет. Ще трябва да наема половината Лондон, за да приключа бързо.

— Давайте. Ние, богатите копелета, сме три вида: богати, по-богати и още по-богати. Аз съм от последните.

— Имате ли някакви по-специални изисквания във връзка с обзавеждането на стаите?

Той вдигна рамене.

— Обичам всички цветове, освен червено. Баща ми оценява лукса, а една стая за гости трябва да прилича на кралски дворец, ако е възможно. Отървете се от тези голи статуи, освен ако не искате да задържите сатира. Става ми мъчно, като си представя, че сте станали на толкова години, без нито веднъж да зърнете мъжки задник.

— Ако отново ми кажете нещо подобно, ще изляза през тази врата и никога няма да се върна — предупреди го Индия.

За миг се възцари тишина, а после той отново се усмихна. Раздразнена, Индия видя в очите му искрица на възхищение.

— Вие наистина имате топки — каза той.

— Аз не съм генерал! — възрази тя. Яростта я тласкаше към безразсъдство, затова продължи: — Откъде знаете, че не съм виждала мъжки задник?

— Ако сте, значи у вас има неподозирани дълбини, лейди Зенобия — каза той, очевидно безкрайно развеселен.

— Двете с лейди Аделаид ще ви очакваме точно след една седмица — заяви Индия, без да обръща внимание на провокацията. — Дотогава ще знам точно какво трябва да се направи.

— Добре. Още едно нещо — сети се той. — Не искам легло в стаята на Летиша. Тя ще спи при мен.

— Не искате легло? — попита невярващо Индия. — Разбира се, че ще сложа легло в стаята на жена ви. Ами ако тя не иска да спи с вас?

— Ще спим заедно — заяви той и отново скръсти ръце на гърдите си.

— Вашата съпруга...

— Знам. Заслужава някой много по-добър от аз.

— Мен — тросна се Индия.

— Какво?

— „Аз“ е граматически неправилно. Трябва да бъде: „Заслужава някой много по-добър от мен“.

Той избухна в смях, но Индия продължи да говори през него:

— Всяка дама има право на уединение, независимо дали съпругът ѝ я смята — и се отнася с нея като — своя собственост.

— Вие, изглежда, мислите, че Летиша няма да иска да спи с мен — каза той с предразполагащ глас. — Боже, боже, Индия! Имате такива мрачни възгледи за брака. Трябва да се научите поне да се преструвате на оптимистка, след като приемете ръката на някой мъж.

Тя се завъртя на пета и излезе сърдито от стаята, последвана от дълбок, сподавен мъжки смях.

— Видях, че устните ви се движат — провикна се той. — Не казахте ли на лейди Аделаид, че никога не ругаете? Или говорехте за иконома ѝ?

През главата на Индия прелетяха цял куп подобрани изрази.

— Три седмици с лейди Зенобия като моя съпруга — обади се Дотри, без да спира да се смее, когато я настигна. — Не мога да се сетя за по-добро въведение към живота с Летиша.

ГЛАВА 9

20 юни 1799 година

Странноприемницата „Рогът и еленът“

Точно след зазоряване на следващата сутрин Индия вдигна Аделаид от леглото и я завлече обратно в Старбъри Корт.

— Защо трябваше да идваме толкова рано? — попита Аделаид и се прозя преди следващото изречение. — Не горя от нетърпение да видя отново скулптурите на Джъп.

— Имам толкова много работа. Нямам време за губене — и Индия влезе в преддверието, обзета от нарастващо чувство на въодушевление.

Аделаид се повлече след нея.

— На утринна светлина статуите изглеждат абсолютно отблъскващи, нали?

Някаква птица — или цяло ято птици — неприкрито бяха свили гнезда на главите на статуите, както и върху други части от анатомията им; всички фигури бяха щедро декорирани с бяло. Това не я интересуваше. Първата ѝ задача бе да направи опис на стаите. След това щеше да се заеме с почистването с помощта на всяка прислужница, която успееше да открие в селото и околността.

Аделаид се понесе през фойето с навъсено лице и вдигнати над праха поли. Обичаше да придружава Индия от къща в къща главно защото това ѝ даваше извинение за продължителни гостувания у познатите ѝ. Индия обичаше предизвикателството, но Аделаид обичаше компанията.

— Тук не ме грози опасност да се окажа компрометирана — заяви Индия. — Днес по обяд ще бъда заобиколена от работници, от градинари до прислужнички.

— Вярно — призна Аделаид и побутна една от статуите с облечения си в ръкавица пръст. — Мисля, че това е копие. Гипс, а не мрамор.

— Защо не се върнеш в странноприемницата? Можеш да изпратиш камериерката ми с каретата и да прекараш деня в почивка и четене на книга в онзи прекрасен салон.

— За нищо на света не бих могла да те оставя сама!

— Мари ще пристигне съвсем скоро, Аделаид. А тъй като Дотри нае цялата странноприемница, твоето присъствие ще осигури на съдържателя и жена му някакво занимание.

— Ами...

— Настоявам — заяви категорично Индия, изведе Аделаид през вратата и я поведе към каретата. — Ще се видим на вечеря, скъпа. Ще съм много благодарна, ако съдържателят може да ми изпрати лек обяд.

След като кръстницата ѝ си тръгна, Индия се върна вътре. Ехото в огромната къща ѝ доставяше удоволствие. В гърдите ѝ забълбука въодушевление. Да обзаведе голяма къща и да я снабди с персонал, започвайки от самото начало — това щеше да е свършената лебедова песен на кариерата ѝ.

Щеше да вдъхне на Старбъри Корт усещане за достойнство и традиция, идеалното съчетание на красота и удобство. Интересно, но мебелите, останали в къщата, не отговаряха на скандалната репутация на Джъп. В една от спалните имаше доста злополучни тапети от дамаска, но това беше въпрос на вкус, а не на поквара. А ако Джъп наистина бе украсил леглото си с кресцящо червено кадифе, някой отдавна бе отмъкнал платата.

Индия извади къс хартия. На един лист щеше да опише всички предмети в къщата, а на друг — да нахвърля идеи за стените и обзавеждането. В рамките на следващия час тя отвори всяко чекмедже в кухнята, сбърчи нос при миризмата на нужниците и проучи съдържанието на килера на иконома, където намери единствено празни лавици, застлани с филц, там, където трябваше да има сребърни прибори.

Когато от селото пристигнаха три жени, тя обеща да им плати обичайната им надница плюс още половин отгоре. Камериерката ѝ Мари пристигна и обяви, че с радост ще помогне. Всички се заеха да влачат мебели по стълбището и дори да изхвърлят някои от тях през прозорците с помощта на конярите на Аделаид.

Уважаеми господин Дотри,

Прилагам списък на всички мебели в къщата, които могат да се използват. Най-важен е един извънредно красив шкаф с вратички от екзотично дърво с инкрустирани с перли лебеди. Подписът е на майстора Жан-Анри Райзене, който е един от най-прочутите майстори на шкафове във Франция.

Както виждате, списъкът е кратък, тъй като за нещастие повечето мебели са повредени или откраднати. През следващата седмица ще направя много покупки и ще се погрижа да ви изпратят направо сметките. Освен това ще сключа договори за картини и гоблени за стените.

Искрено ваша Лейди Зенобия Индия Сейнт Клер

Уважаема лейди Зенобия,

Радвам се, че не сте пропаднали през някой нестабилен под и не сте си счупили врата. Лебеди и още лебеди... какво направихте с Леда? Не мога да кажа, че много обичам лебедите. Знаете ли, че ухапката на мъжките е толкова здрава, че може да счупи детска ръка?

Торн

Уважаеми господин Дотри,

Изпращам ви тази бележка по коняря, който ми донесе вашата. Имахме късмет — открихме, че избите са непокътнати. Разполагате с прекрасна колекция от вина, в която има и портвайн от преди почти двайсет години. Когато намерим иконом, ще трябва да попълним дупките в колекцията, но, разбира се, утайката в новите бутилки няма да слегне навреме за събирането ви.

Освен това ще останете доволен да чуете, че в реката, която граничи с градините ви, няма лебеди. Пратих Леда на тавана — такава пищна гръд може да ужаси някоя неподготвена камериерка.

Искрено ваша Лейди Зенобия Индия Сейнт Клер

Уважаема лейди Зенобия,

От името на всички мъже в къщата ви уверявам, че
гръдта на Леда беше най-прекрасното нещо у нея.

Торн

— Няма да има отговор — обърна се Индия към коняря, който бе прекарал целия ден в препускане до Лондон и обратно. По всички правила би трябвало да хвърли подобно безобразно послание в огъня.

Вместо това го сгъна и го пъхна в джоба си.

ГЛАВА 10

22 юни 1799 година

Портман Скуеър, Лондон

Домът на лорд и лейди Рейнсфорд и тяхната дъщеря Летиша

Госпожица Летиша Рейнсфорд, позната на семейството и приятелите си като Лала, беше обзета от чиста, неподправена паника. Господин Дотри скоро щеше да пристигне за чая. Тази сутрин майка ѝ вече бе получила три пристъпа и на Лала ѝ се струваше, че самата тя е на ръба да получи първия такъв.

Той щеше да дойде. Господин Дотри. Синът на херцога на Вилиърс. Нейният обожател. Беше направил намеренията си съвсем ясни, макар че за пръв път щеше да ги посети у дома. Лала се запозна с него преди един месец в Кенсингтън Гардънс. Тогава Дотри недвусмислено ѝ заяви, че смята да я ухажва, след което си уговори среща с баща ѝ.

Тя наистина оценяваше прямотата и решителността му, защото винаги се объркваше, когато хората започваха да водят умни разговори. Светски разговори.

Лала мразеше светското общество.

— Лала!

Тя се обърна и видя майка си, застанала на вратата на салона. Стискаше кърпичката си и изглеждаше като самото въплъщение на саможертвата.

— Това ли смяташ да облечеш?

— Да, тази рокля — отговори Лала и стисна силно ръце зад гърба си, та майка ѝ да не види, че треперят. — Боя се, че няма време да се преобличам, мамо. Господин Дотри ще дойде всеки момент.

— Предполагам, че това е най-доброто, което можеш да направиш — призна лейди Рейнсфорд и огледа ханша на Лала. — Той навярно няма особени възражения към фигурата ти, след като прие поканата ни за чай.

— Останах с впечатлението, че няма нищо против телосложението ми — заяви Лала, която си възвърна дар слово. Леля ѝ й беше казала, че са я обявили за най-красивата дебютантка на сезона, но майка ѝ така и не спомена нито дума за това — беше обсебена от прекалено пищните ѝ хълбоци. — Фигурата ми не е ужасна, мамо.

Това пък откъде дойде? Тя никога не се опълчваше на майка си.

Изненадващо, но лейди Рейнсфорд не отвърна със сърдита забележка. Вместо това влезе в стаята, седна и обяви:

— Той е копеле. На харизан кон зъбите не се гледат.

Лала преглътна и възрази:

— Мамо! Господин Дотри няма нужда от харизан кон. Той е извънредно богат.

— Дъще! Една дама никога не говори за пари по такъв пряк и вулгарен начин.

Майка ѝ вдигна мелодраматично ръка към челото си като лош актьор в жалка пиеса.

Според Лала, като се имаше предвид фактът, че дами като майка ѝ харчеха пари с огромно удоволствие, темата не можеше да бъде забранена.

— Джулия чула от една приятелка, че неотдавна е купил имение в провинцията, защото смята да се ожени.

Майка ѝ изправи гръб.

— Кое имение?

— Старбъри Корт.

Лейди Рейнсфорд се отпусна обратно на дивана, сбърчила чело по начин, от който щеше да получи сърцебиене, ако се видеше в огледалото.

— Това е имението на граф Джъп — преди родът да загине, разбира се. Дотри навярно го е купил на безценица.

— Двайсет хиляди лири — поправи я Лала, изричайки първата огромна лъжа в живота си. Това беше най-голямата сума, която можеше да си представи.

— Е, предполагам, че парите му компенсират потеклото — отвърна майка ѝ, без да реагира на цифрата, макар Лала да знаеше, че със сигурност е впечатлена. — Седни, ако обичаш. Разсейваш ме, като стърчиш така. Не забравяй, скъпа, че на открито е по-добре да си прикриваш задните части, а не да ги показваш.

— Разбирам, че не обичаш да говориш за пари, мамо, но знам, че татко се измъчва от липсата на средства и би предпочел да не плаща за втори сезон.

— О, баща ти! — отговори лейди Рейнсфорд и главата ѝ клюмна като прежадняло лале. — Той пък кога не е нервничил за едно или друго? Крехкото ми здраве се дължи на неговите постоянни оплаквания.

— Господин Дотри няма да се интересува, че нямам зестра — заяви прямо Лала. — А освен това е много вероятно да даде на татко голяма сума, ако се оженим.

— Повярвай ми, на тази тема лорд Рейнсфорд е в състояние да говори за трима! — провикна се майка ѝ. — Май нито ти, нито той разбирате какъв позор би било да омъжа дъщеря си за копеле!

— По-добре омъжена за господин Дотри, отколкото изобщо неомъжена.

Лала бе прекарала целия сезон обсадена от обожатели, но баща ѝ ги отхвърли всичките. Тя знаеше защо: той бе решил, че красотата ѝ заслужава огромна сума. Накратко, никой не му предложи достатъчно, за да изплати дълговете си.

— Ако само ядеше по-малко, сезонът ти можеше да завърши съвсем различно! — отвърна майка ѝ и гласът ѝ стана малко писклив. — Сложиха те да седиш до лорд Броуди, наследника на херцога на Пиндар, за цели шест блюда. Можеше да станеш херцогиня!

Според Лала неуспехът ѝ с лорд Броуди нямаше нищо общо с фигурата ѝ. Той не я хареса, защото беше глупава. Тя не можеше да следва нишката на разговори, които отскачаха в различни посоки като топки за тенис, и на умни изрази, които летяха между събеседниците. Негова светлост изглеждаше отегчен още преди края на първото блюдо.

— Татко не може да си позволи още един сезон — върна се тя към единствения довод, който можеше да повлияе на майка ѝ. — Тоест, ако не се омъжа за господин Дотри, може изобщо да не се омъжа.

— Няма нужда да се правиш на мъченица — сряза я майка ѝ, стиснала кърпичката си така, че заплашваше да я разкъса. — Ти сякаш наистина искаш да получи втори нервен пристъп. Убедена съм, че всички ние искаме ти да се омъжиш, дори и за...

Икономът отвори вратата и обяви:

— Господин Дотри.

Лала отлично знаеше, че гласът на майка ѝ се чува във фойето, дори през вратата. Когато чуеше този рязък тон в салона, се качваше на пръсти по стълбите.

Но господин Дотри влезе в стаята нехайно като лъв, който се връща в бърлогата си — така си помисли Лала, която неочаквано и нетипично прибегна към метафора. Само дето очите на лъвовете бяха златисто кафяви и хищни, а тези на господин Дотри имаха цвета на небето в дъждовен ветровит ден: студени, без чувство. Разрошената му черна коса беше малко по-дълга, отколкото диктуваше модата, но пък, доколкото знаеше Лала, той нямаше нищо общо със светското общество, така че защо да следва модата? И все пак тя забеляза с облекчение, че палтото и панталонът му са ушити от майстор. Майка ѝ никога не би могла да прости второкласен шивач.

— Такова удоволствие е да ви видя пак, господин Дотри! — промълви Лала и пое риска да разкрие формата на задните си части, като стана от стола си. — Майко, мога ли да ти представя господин Дотри?

Той се поклони и Лала осъзна, че майка ѝ реагира на мъжествеността, която го обгръщаше като втора кожа. Вече не стискаше кърпичката си, а леко я размахваше, разкривайки усещане за уязвимост.

Господин Дотри не беше мъжът, когото Лала би избрала за съпруг: беше прекалено груб и мъжествен с тези негови сурови очи и начина, по който въздухът като че ли леко вибрираше около него. Но това нямаше значение.

Както би казала майка ѝ, на харизан кон зъбите не се гледат.

Докато се суетяха над подноса с чай, Лала си каза, че няма да седи като камък, без да си отваря устата. Щеше да прояви остроумие. Бе си подготвила някои умни неща, които да каже, и бе помолила камериерката си да прочете на глас последния брой на „Морнинг Поуст“. Ако разговорът не потръгнеше, смяташе да каже — ведро: „Не е ли чудесно, че толкова бързо потушиха онези ужасни бунтове в Кралския флот?“.

Слава богу, не ѝ се наложи да го изтърси незабавно, защото майка ѝ питаше за „скъпата херцогиня“, мащехата на Дотри, макар

Лала да знаеше отлично, че познанството на майка ѝ с херцогинята на Вилиърс е в най-добрия случай бегло.

Дотри очевидно бе наясно, че майката на Лала не се движи в такива висши кръгове. Същевременно обаче сякаш не се интересуваше от преструвките ѝ, че се познава с херцогинята. Въпреки нервите си Лала почувства как в угълчетата на устните ѝ потрепва усмивка. Дотри ѝ се усмихна в отговор — само с очи, но тя го видя.

— Херцогинята е голяма приятелка с госпожа Уърсли, нали така? — казваше майка ѝ. — Госпожа Уърсли е толкова оживена на вечеря. Винаги направлява разговора.

Дотри не отговори, Лала — също. Отдавна бе разбрала, че при разговорите с майка ѝ отговорите не са задължителни.

— Не знам как бих могла да говоря като нея — толкова подробно за политиката и по въпроси от областта на високата култура. В това има нещо недодялано, не сте ли съгласен, господин Дотри?

— Намирам госпожа Уърсли за интересна събеседница.

— Мъжете наистина мислят така, нали? — възкликна лейди Рейнсфорд. — Тоест, тя умее да разговаря с всеки мъж така, сякаш го обожаваше.

— А с всяка жена така, сякаш я презира — допълни господин Дотри. — Предполагам, че за мен това положение е изгодно. Сега обаче дойдох с определена цел, лейди Рейнсфорд. Дъщеря ви ми каза, че имате изтънчен вкус.

Лала никога не бе споменавала нещо подобно, но усети подхода на майстор и се усмихна така, сякаш наистина го бе уверила в това.

— Неотдавна придобих едно провинциално имение, Старбъри Корт.

— Да, чухме — отговори майката на Лала и добави с вулгарност, за която нямаше извинение: — Срещу двайсет хиляди лири.

Типично за майка ѝ: упрекваше Лала, когато споменеше за пари, но смяташе, че собственото ѝ положение в обществото е толкова сигурно, че може да казва каквото поиска.

Господин Дотри очевидно не обичаше да обсъжда финансите си. Но когато Лала го погледна умолително, премълча упрека, който майка ѝ заслужаваше. Вместо това отговори:

— Този слух не е бил точен. Сумата беше почти два пъти по-голяма, а земите са много обширни.

Изржението му очевидно напомни на лейди Рейнсфорд, че се е държала много арогантно; кърпичката отново затрепка около лицето ѝ и тя надникна над ръба ѝ.

— Във всеки случай — продължи господин Дотри, — ще бъда много благодарен за съветите, които може би ще ми предложите за имението, лейди Рейнсфорд. Мисля си за малко събиране в новата ми къща, точно с тази цел.

— Всички в това семейство сме ужасяващо бездейни — отговори майката на Лала, като продължаваше да си играе на ку-ку с кърпичката си. — Въпреки това постоянно бързаме напред-назад заради светските си ангажименти. Кога ще се състои събирането ви, господин Дотри?

— След три седмици, ако ви е удобно.

— Ще погледна календара с ангажиментите си. — Лейди Рейнсфорд имаше вид на благодетел, който дава цял шилинг на някой просяк.

Лала разгада изражението му без проблеми: той смяташе, че майка ѝ е ужасна. Тя се изправи, защото предполагаше, че ухажорът ѝ е издържал толкова време с лейди Рейнсфорд, колкото може.

— Господин Дотри, много се радвам, че ви срещнах пак.

Дотри скочи на крака с бързината на състезателен кон.

— Извинете, че не ставам — обърна се към него майката на Лала. — Моето здраве постоянно тревожи хората, които ме обичат, и аз полагам всички усилия да съхраня енергията си, за да не ги тревожа.

Едва след като Дотри си тръгна, Лала осъзна, че през цялото време не е изрекла нито дума, нищо, освен „здравейте“ и „довиждане“. Сърцето ѝ се сви. Дотук с плановете ѝ да се покаже като умна и забавна.

Пак оплеска всичко.

— Такава глупачка си! — обади се майка ѝ, сякаш искаше да потвърди мисълта ѝ. — Как очакваш от един мъж да прекара целия си живот с жена, която дори не се опитва да го развлича? Това е най-малкото, което може да направи една съпруга, нали разбираш. Те ни хранят, обличат ни, грижат се за нас, а в замяна ние ги забавляваме.

— Да, мамо — отговори послушно Лала.

— Ние ги омагьосваме с красотата си и с уменията си да водим разговор, облекчаваме грижите от изминалия ден.

На Лала ѝ се прииска баща ѝ да беше тук, за да чуе тази лекция.
Това можеше да го разсмее за пръв път от седмици насам.
— Да, мамо — повтори тя.

Уважаеми господин Дотри,
Купих коприна за стените на салона. Цената е
приблизително 300 лири, но ще изпратят сметката направо
на вас.

Лейди Зенобия Индия Сейнт Клер

Уважаема лейди Зенобия,
Сметката за коприната пристигна. 350 лири.
Освен това получих сметка от някакъв италиански
художник на име Маркони, който иска 150 лири за картини
с лястовици. Къде са тези лястовици? Сигурно са от течено
злато, затова искам да съм сигурен, че ще ги забележа.

Торн

Уважаеми господин Дотри,
Лястовиците ще бъдат разположени върху стените на
трапезарията. Тъй като цените, изглежда, ви притесняват,
накарах да оценят статуите ви. Ще се зарадвате да узнаете,
че бронзът наистина е дело на Бенвенуто Челини и може да
струва много пари. Ако желаете, мога да уредя продажбата
на творбата.

Лейди Зенобия Индия Сейнт Клер

Уважаема лейди Зенобия,
Предложете я на викария. Ако по някаква странна
причина не я пожелае, може да ви я дам като сватбен
подарък.

Торн

Уважаеми господин Дотри,
Викарият ще остане много обиден и аз няма да
направя подобно нещо. Нито пък желая сватбен подарък от
подобен характер.

Лейди Зенобия

Уважаема лейди Зенобия,
Мисля, че ще ви нарека лейди Хикс. Звучи така
екзотично. Имам чувството, че пиша на съдържателката на
някой проспериращ бордей. (В случай че се чудите, никога
не съм го правил.)

Торн

Уважаеми господин Дотри,
Кръстена съм на царица, която е завладяла цял
Египет, а не на съдържателка на бордей. Ако бяхте
обръщали внимание на уроците си по история, навярно
щяхте да го знаете.

Лейди Зенобия

Уважаема лейди Хикс,
Моля ви, не забравяйте, че сте моя временна съпруга.
С други думи, на мое разположение през следващите три
седмици. Започвам да виждам духовна цел във всички тези
пари, които харча, за да укротя египетската царица. Моята
първа заповед е да ме наричате Торн.

Торн

Уважаеми господин Дотри,
И двамата знаем, че сте незаконороден, но нямаше
нужда да се кръщавате на бодлив трън^[1]. Струва ми се
прекалено скромно от ваша страна.

Лейди Зенобия

Уважаема лейди Хикс,
Ще се наложи да си представите отговора ми. Не бих могъл да го изразя в писмен вид.

Малкото ми име е Тобаяс — прекалено скромно име, което не ми отива. Съобщиха ми, че ще се казвам така, когато бях на дванайсет години, и по онова време то вече беше неподходящо.

Торн

Уважаеми господин Дотри,
Името Тобаяс ми харесва. Звучи интелектуално. Човек, кръстен така, би трябвало да е в състояние да рецитира наизуст старогръцка поезия.

Лейди Зенобия

Приключих с изложението си.

Торн

[1] Непреводима игра на думи: на английски език името на героя, Thorn, означава „бодлив трън“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

27 юни 1799 година

вечерта

Старбъри Корт

През целия си живот Индия никога не бе изпитвала такава умора. От къщата бяха останали само стените, всичко беше изтъркано до основи, а вътрешните стени — повторно измазани с хоросан. Това беше най-тежкият физически труд, завършен в рекорден срок от работниците, които бяха получили надници, три пъти по-високи от обичайното.

Сега оставаше само по-фината работа по превръщането на Старбъри Корт в луксозна резиденция, покрита с патина от изисканост и почтеност. Тя щеше да започне утре, когато щяха да пристигнат първите търговци заедно с мебелите. Но в момента Индия можеше да мисли единствено за вана, както и за леглото си в „Рогът и еленът“.

Тъкмо излизаше навън да повика кочияша си, когато шум от карета я накара да погледне в тази посока. Може би някой от търговците бе решил да изпревари останалите.

Но после позна лъскавата черна карета на Дотри и смътно си спомни, че бе споменал за намерението си да се отбие и да провери как върви работата. Той скочи от каретата и Индия откри у него забележителна прилика със статуята на сатира. Може би виждаше неясно заради умората, но раменете му изглеждаха точно толкова широки.

Косата на сатира беше по-къдрава; тази на Дотри бе разрошена покрай ушите. Предполагаше, че работодателят ѝ няма копита, но човек никога не знае. Можеше и да има. В очите му откриваше нещо точно толкова палаво, колкото и в погледа на сатира. Всъщност сатанинско.

Тук Индия се поправи: Аделаид ѝ бе обяснила, че сатирът не е никакъв Сатана въпреки копитата и опашката. В периферията на

съзнанието си младата жена си даваше сметка, че в мислите ѝ няма никаква логика.

— Дявол да го вземе, изглеждате ужасно! — поздрави я Дотри.

Тя му се усмихна.

— Благодаря! Много мило, че го изтъквате.

— Разведете ме наоколо, а после ще отидем да вечеряме в кръчмата, защото всеки момент ще припаднете. Спахте ли изобщо нощес?

— Определено — заяви Индия и се помъчи да си спомни дали е вярно. Беше заета с изготвянето на още списъци и зората я изненада. Денят беше много натоварен, а суматохата — огромна: измазваха последните стени, полагаха новите плочи на пода в кухнята, чистиха нужниците... Трябваше да довършат всичко това, преди да вкарат новите мебели.

Дотри вървеше из стаите толкова бързо, че Индия за малко да изостане.

— Изглежда добре — оповести той, след като видя цялата замазка и новия под в кухнята. — Ще ни трябва столове и маси.

Индия обясни за търговците, които щяха да пристигнат сутринта с каруци с мебели, килими и по-малки предмети.

— Надявам се с това, което ще донесат, да успея да обзаведа стаите на прислугата и спалните.

Той кимна.

— Вечеря — каза и я хвана за ръката.

Индия бе висока за жена, но той беше по-висок. И много як.

— Наистина трябва да си лягам — каза тя. Инстинктивно усещаше, че колкото по-малко време прекарва с работодателя си, толкова по-добре.

У него имаше нещо обезпокоително и това усещане се засили още повече след писмата, които си размениха. Помежду им трептеше напрежение, от което кожата ѝ настръхваше.

— Вечеря и след това — леглото — съгласи се той.

Двамата излязоха от къщата, но когато се приближиха до каретата му, Индия се закова на място.

— Не мога да си тръгна — кочияшът ми няма да знае къде съм.

— Къде е той, по дяволите?

— В конюшните, разбира се.

Дотри кимна рязко на коняря си, който се отдалечи тичешком.

— Значи сте сама в тази къща? Къде е камериерката ви? А кочияшът ви е в конюшните?

— Аз не карам хората да работят по цяла нощ! — отвърна възмутено тя. А после си спомни първата нощ и добави: — Поне не и без да им платя много пари.

— Не бива да стоите сама в къщата — настоя Дотри, след което без предупреждение плъзна ръка зад коленете ѝ и я вдигна на ръце.

Индия започна да протестира, но с едно-единствено плавно движение той я метна на седалката в каретата. Скочи след нея, затръшна вратата и удари с юмрук по тавана.

Погледите им продължаваха да се преплитат по начин, който бе крайно притеснителен, затова Индия се постара да не откъсва очи от прозореца. Кравите отвън изглеждаха също толкова сънливи, колкото нея.

— Трябва да имате лакеи, които да ви пазят постоянно — заяви Дотри. — Утре ще изпратя двама от моите от Лондон.

— Няма нужда — възрази тя. Чувстваше се замаяна. — Камериерката ми е с мен през целия ден и когато обзаведем помещенията за прислугата, ще мога да наема постоянен персонал. От службата по регистрация ще ми изпратят неколцина кандидати утре сутрин.

Веднага щом стигнеха до странноприемницата, можеше да си легне. А засега държеше гърба си изправен само със силата на волята си.

С плавно движение, което тя зърна съвсем мъгляво, Дотри се премести до нея. Настани се в ъгъла, дръпна я до гърдите си и нареди:

— Заспивайте.

Тя веднага се опита отново да седне.

— Това не е благоприлично! А освен това аз никога не дремя.

— Благоприличието да върви по дяволите! — отвърна нетърпеливо той. — Не искам да се женя за вас, лейди Хикс, вие също не искате да се омъжите за мен, така че кой, по дяволите, ще разбере — и на кого ще му пука?

— Аз никога не дремя — повтори Индия.

— В такъв случай недейте. — Но той не разхлаби ръката, с която я притискаше към себе си.

Ако продължеше да се бори, щеше да загуби достойнството си. А освен това всяка кост и мускул в тялото ѝ бяха благодарни, че вече не са седнали с изправен гръб.

Дотри като че ли не се чувстваше ни най-малко неудобно.

— От последната ни среща насам двамата с Роуз започнахме да се опознаваме. Тя добави към гръцкия изучаването на френски глаголи в несвършено време. Снощи не спря да обикаля из библиотеката ми и да повтаря с онзи неин странен глас: *Nous venions, vous veniez*.

Индия чуваше биенето на сърцето му — бавно, като мелодия, която някой свиреше на пиано някъде далеч, в друга част на къщата. Каретата леко се полюшваше под тях.

— Не знам какво означава това — призна тя.

— Никой французин не би я разбрал. Акцентът ѝ е ужасен. Звучи като някоя дърта вдовица, която осакатява езика. Обещах да ѝ наема учител, но отсега виждам, че това няма да промени нищо. Засега не съм успял да намеря гувернантка, която да ми допадне, и тя ми е сърдита.

Индия мислеше за това, докато се унасяше в сън.

Когато се събуди, все още беше легнала, вече не в каретата, а в стая. Прозорците бяха отворени и пропускаха вечерния ветрец. Далечният ритъм на сърцето на Дотри все още бе там, под ухото ѝ. Освен това усещаше лек натиск върху гръба си — топлата му ръка просто почиваше там.

За миг сърцето ѝ запулсира от болката на самотата, защото не можеше да си спомни някой, преди да е отпуснал ръка отгоре ѝ, докато тя спи.

Тя седна, погледна към него и каза:

— Здравейте.

Изглежда, се намираха в някоя от стаите в „Рогът и еленът“ и нещо се бе случило с косата ѝ: сега се спускаше по раменете.

— Косата ви ми харесва — каза той.

— Наследила съм я от майка си — отговори Индия с дрезгав от съня глас. — Прекалено е гъста.

— Някой ден можете да напълните възглавница с нея.

Тя реши да не отговаря на това нелепо предложение.

— Какво четете?

— Една книга за изобретенията на Леонардо.

Индия нямаше представа кой е Леонардо, но не ѝ се искаше да пита. Изражението на Дотри, докато я наблюдаваше как оправя косата си, ѝ вдъхна желание да го попита за какво си мисли... както и да хукне към стаята си. Двете едновременно. Абсурдно!

Тя си пое дълбоко въздух и усука косата си, до последния кичур. Повечето от фуркетите ѝ загадъчно бяха изчезнали.

— Извадих ги в каретата — каза Дотри, като наблюдаваше как Индия напразно потупва главата си.

— Защо, за бога?

— Стана ми скучно.

Той извади от джоба на жилетката си един фуркет и ѝ го подаде.

— Знаете ли, смятам, че мога да ви направя по-хубав фуркет. Да се сгъва в средата.

Индия не виждаше с какво това ще подобри дизайна, но ѝ се стори неучтиво да го каже, особено след като той, изглежда, я бе пренесъл на ръце в странноприемницата.

— Трябва да се извиня, господин Дотри, че заспах по такъв неприличен начин.

— Торн.

— Моля?

— Трябва да ме наричате Торн, не помните ли? Вече ви дадох тази заповед. Уморен съм от „лейди Хикс“. Ще ви наричам Индия, като кръстницата ви. „Лейди Хикс“ звучи като жена, която може да предложи на един мъж цял репертоар от екзотични сексуални услуги. Вие не можете, нали?

Тя го изгледа смразяващо.

— Ако ме извините, ще се оттегля в стаята си. Разбира се, ще продължа да ви информирам за напредването си.

— Не споменахте много за напредване — отбеляза той. — Вместо това ми изпрацахте толкова големи сметки, че мога да тапицирам цял Ийст Енд.

Посегна и дръпна шнура на звънчето.

Съдържателят веднага отвори вратата.

— Готови сме за вечеря — съобщи му Торн.

Мъжът се поклони и се оттегли.

— Не мога — възрази Индия точно когато косата ѝ се разви и отново падна на гърба ѝ. Макар в интерес на истината да ѝ се

струваше, че стомахът ѝ се е залепил за гърба.

— Ако смятате да изтърсите някоя глупост как не можете да вечеряте, защото една дама никога не бива да се храни заедно с мъж или друга някоя подобна дивотия, просто недейте. Умирам от глад. Вие сте гладна и уморена. Нещо повече, точно сега вие не сте дама, а мой служител, а аз мога да вечерям с иконома си, стига да поискам.

Преди Индия да реши дали е повече гладна, отколкото уморена, или обратното, съдържателят се върна с голям покрит поднос, следван от две прислужнички с чинии и прибори.

След като сервираха, Индия не се замисли повече. Двамата с Торн седнаха на масата и се насочиха към супата от стриди, печеното говеждо, зеления фасул, граха и великолепия пай със сирене. На тази вечеря Индия изяде повече, отколкото през последните няколко дни. Изпи две чаши вино, а после и трета, по-бавно, докато наблюдаваше как Торн поглъща още от всичко.

— Имате забележителен апетит — отбеляза тя с нещо като страхопочитание.

— Вие също — отговори той, докато хапваше допълнителна порция грах. — Обичам жените, които не гризат едва-едва.

— Фигурата на Лала е очарователна — отбеляза тя.

Той я погледна и се ухили. Зъбите му бяха хубави и бели.

— Знам.

Индия започваше да се чувства философски настроена, сънлива и доволна, затова облегна лакти на масата. Дори и без гувернантка знаеше, че това съвсем не е благопристойно. Всъщност беше още по-лошо от това: може би беше престъпно.

Торн обаче нямаше да се впечатли.

— Мисля, че ще бъдете много щастливи заедно.

Тя му наля още вино, замисли се и наля още и на себе си.

— Ще ми разкажете ли какво е да израснеш в Източен Лондон?
— попита тя и подпря главата си с длан.

— Не беше приятно — отговори той и гласът му стана по-дълбок.

— Не мислех, че е било приятно. Всъщност си представях, че е било ужасно. Но не знам защо, затова попитах.

Очите му бяха особени — сиво, което изглеждаше почти зелено на светлината на лампата. Обрамчени от гъсти черни мигли.

— Защо се интересувате?

— А защо не?

Индия отпи от виното и почувства как в стомаха и се стича топлина. Той беше виновен, защото беше така дяволски красив. Тя прогони тази мисъл от главата си.

— Интересувам се от безброй неща. Почти няма миг, в който да не разбера, че има още нещо, което не знам. Например не знаех кой е Леонардо и не разбрах френските глаголи на Роуз.

— Няма причина да сте чували за Леонардо — отговори Торн. — Бил е художник, макар че това не ме вълнува. Интересувам се от изобретенията му.

Той погледна надолу към това, което бе останало от пая със сирене, сякаш се канеше да си вземе още една порция, макар че вече бе изял три. Индия се пресегна и отмести пая.

— Ядохте достатъчно. Ще напълнеете.

— Няма. — Почти го изръмжа.

— Навярно вече имате шкембе от всичко, което изядохте току-що — настоя тя. Чудесно се забавляваше.

Той присви очи, изправи се безмълвно, измъкна ризата от панталона си и оголи корема си.

Ченето на Индия за малко да увисне. Той приличаше на... на какво? На нито един от мъжете, които беше виждала. Не че беше виждала много мъже. Но знаеше, че коремът им е мек, също като нейния. Коремът на Торн обаче не беше. Торсът му бе набразден от мускули под опънатата кожа. Вместо бяла, тя беше кафява от слънцето, с малка ивица косми, която водеше право към колана му.

— Смятам, че ви убедих — заяви той и седна обратно. — Сега ще си взема едно парче ягодова пита със сметана.

Разряза питата и си взе половината. Отрязал още една четвърт и я сложи пред Индия. А после заля и двете чинии с гъста сметана.

Индия никога не ядеше сладко, защото смяташе, че в момента тежи точно толкова, колкото трябва. Освен това Аделаид беше убедена, че десертите се лепят право на бюста, а Индия нямаше желание да го уголемява допълнително. Като стана дума за това, кръстницата й навярно си бе легнала, чудейки се защо Индия не се е върнала за вечеря.

— Яжте — нареди Торн.

Тя започна да яде. Наля ѝ още вино. То също бе изпито.

— Видът на корема ми май ви удиви — отбеляза той и ѝ хвърли бърз поглед изпод миглите си. В гласа му имаше нещо порочно, което я накара да се почувства обърквана.

— Ако погледнете към кръста на сатира в профил, много внимателно, торсът му е набразден почти като вашия — каза Индия.

Торн избухна в смях.

— Коремът на повечето джентълмени изглежда доста по-различно. Например на лорд Дибълшър — довери му тя.

— Кой е той, по дяволите?

Той бе приключил със сладкиша си, но се облегна напред и си открадна още една хапка с вилицата от подноса, макар че това беше общият поднос и вилицата му изобщо не биваше да го докосва.

— Той е последният, който ме помоли да се омъжа за него — отговори Индия, леко изненадана, че думите ѝ прозвучаха задавено. Тя бутна настрана чашата с вино.

— Колко предложения сте получили?

— Десет. Или може би само девет — мисля, че сър Хенри Дампър всъщност не искаше да ме помоли да се омъжа за него. Имаше предвид нещо друго, но влезе Аделаид и се наложи бързо да промени речта си.

Торн сбърчи вежди.

— Колко мъже са ви молили за „нещо друго“?

— О, имаше един-двама — отговори Индия. — Но ми предлагат брак основно защото, нали разбирате, ще им излезе много по-евтино да се оженият за мен, отколкото да ме наемат. Аз вземам много скъпо.

Тъй като той вече го бе сторил, тя реши също да си вземе от общия поднос.

— Проклет вечен ад!

— Ще ми разкажете ли какво е да живееш на улицата? — попита тя.

— Не съм израснал на улицата — отговори той и започна да бели една ябълка. — Една много симпатична жена се грижеше за мен, докато навърших шест. Тогава адвокатът на баща ми ме взе от нея и ме даде за чирак.

— Е, добре — каза Индия и си помисли, че това звучи много по-добре от някои други възможности. — Какво сте учили?

Тя премести обратно чашата си и отпи още една глътка.

— Всъщност не бях истински чирак. Моят майстор беше едно дърто копеле, което държеше група от момчета и ни караше да правим каквото поиска.

Чашата ѝ замръзна във въздуха.

— Не това. Бяхме гмуркачи в тинята. Знаете ли какво е това?

— Както ви казах, не знам почти нищо.

Той поклати глава.

— Вие сте странна птица.

— Не, просто невежа.

Дотри се наведе напред.

— Кой ми даде учебник за разликата между гипс, боя и коприна за стените?

— Тези неща не са важни.

— А кое е важно?

— Да говориш правилно. На френски и гръцки. Да знаеш кои са известните личности, като Леонардо. — Тя изрече името внимателно. — И Челини. Произнася се с „ч“, но не се пише така.

— И смятате, че това е важно?

— Вие сигурно няма откъде да знаете, защото гмуркачите в тинята нямат учители. Или имат?

— Определено не — съгласи се той и започна да реже ябълката на симетрични парченца.

— С какво се занимава един гмуркач в тинята?

— Изважда разни неща от Темза.

— Тоест, вие сте плували в реката?

— Понякога. Но обикновено чакахме отлива и газехме в тинята, за да извадим всичко, което успеем. Понякога намирахме сребърни лъжици и монети. Но през повечето време бяха зъби, късове желязо, копчета. Дори носни кърпички.

Индия го гледаше ужасена.

— Това е ужасно! И е можело да стане опасно. Не ви ли е грозяла опасност да се удавите, когато дойде приливът?

— По-големият проблем бяха счупените стъкла. Парченцата се задържат в калта и ако извадиш лошия късмет да ги закачиш с крак или ръка, те порязват също толкова лесно, колкото сега аз режа тази ябълка.

— Порязват те? — прошепна Индия. — Порязват те? — повтори тя, по-високо, защото не беше почитателка на шепненето, дори когато думата беше плашеща.

— Инфекцията отнесе много от момчетата. — Той я наблюдаваше над чашата си. — Във водата има трупове и ако се потопиш с отворена рана, е много вероятно да се заразиш.

— Какво? — Индия направо изкрещя думата. Не беше нарочно — викът просто се изтръгна от устните ѝ. — Той ви е карал да влизате в реката тогава, когато вътре е имало умрели хора? Стъпвахте ли отгоре им?

— Не.

— Това е отвратително! — провикна се тя. — Отвратително! Как ви е принуждавал да газите в тинята?

— Той беше човек, който си падаше по насилието — отговори Торн. В гласа му нямаше и помен от чувство. — Макар че никога не ме е удрял. Щях да го убия и той го знаеше.

— Трябвало е да го сторите.

— Щях, рано или късно. Просто за да го накарам да спре да ни крещи.

Наглед спомените сякаш не го безпокояха много, но със сигурност не беше така. Някъде дълбоко в душата му навярно го измъчваха.

Но този разказ ѝ обясни защо Торн иска да се ожени за Лала, освен заради очевидното — красотата ѝ. Тя беше толкова мило момиче. Щеше да го накара да се почувства по-добре. Щеше да заличи всички тези лоши спомени.

Индия отново облегна лакти на масата и му каза:

— Лала е идеална за вас. Тя е като захарна глазура. С нея всичко отново ще стане сладко.

Той я погледна с леко присвити очи.

— За какво говорите? Какво пак ще стане сладко?

— Животът. Тя е идеалната противоотрова за такива ужасни преживявания.

Но имаше още нещо, което искаше да разбере.

— Даваше ли ви достатъчно храна?

Той ѝ отправи саркастичен поглед, сякаш я смяташе за абсолютна глупачка. Каквато беше. Която беше?

— Мразя да гладувам — продължи тя. Но всъщност нямаше какво толкова да се каже по въпроса и тя го знаеше, затова стана и се хвана за ръба на масата точно в мига преди да загуби равновесие.

— А освен това никога не прекалявам с пиенето — добави тя.

— Когато прекалите, сте по-интересна. Какво знаете вие за гладуването?

Индия се престори, че не е чула въпроса.

— Трябва да си лягам. Каруците ще започнат да пристигат в шест часа сутринта. Обещах двайсет процента отгоре за всяка стока, която харесам.

Той пресуши чашата си.

— Проклет вечен ад!

— Трябва да станете веднага след мен — каза тя, пусна масата и се отправи към вратата. — Никога не е късно човек да се научи, Дотри. Лала ще очаква да ставате в нейно присъствие.

А после подрипна, защото той по някакъв начин бе успял да стигне до вратата преди нея.

— Аз не съм Дотри — каза той и обвини голямата си длан около горната част на ръката ѝ.

— Не, вие сте копеле — съгласи се покорно тя и се разхихика. — Честно казано, никога не бях изричала тази дума на глас, преди да я кажа на вас.

Той я обърна и двамата застанаха един срещу друг. Ръцете ѝ съвсем естествено се вдигнаха и се отпуснаха на гърдите му.

— Аз съм Торн, не „господин Дотри“. Можете ли да го запомните? — И той я разтърси леко, сякаш беше топола, люляна от вятъра.

— Някои брачни двойки дори не се обръщат един към друг на малко име!

— Малкото ми име не е Торн, нали помните? Малкото ми име е Тобаяс.

Изглеждаше груб и опасен, като човек, който спокойно би заплашил да убие някой зъл господар съвсем сериозно.

— „Тобаяс“ не ви отива — заяви тя и се наклони леко към него, за да подчертае думите си.

Ъгълчетата на устните му потрепнаха.

— Съгласен съм.

— Един Тобаяс трябва да пие горещо какао за закуска и да оплешивее. И мисля, че ще носи гащи от каша, което ми се струва ужасяващо. Вие не носите гащи от каша, нали?

Тялото му отново застина.

— Какво знаете вие за мъжките гащи?

— О, за бога! — възропта тя и се отдръпна от него, защото само след секунда щеше да се наведе и да опре буза до гърдите му. — Знам точно колко каша е необходима за ушиването на един чифт гащи. Освен ако мъжът не е с голям корем, в който случай не знам колко плат ще е необходим и шивачът трябва да го измери. Но трябва да кажа, че мисълта за каша не ми харесва.

— Значи ще се зарадвате да разберете, че не нося каша.

— За мен това няма никакво значение — срязва го тя и за да подчертае още повече безразличието си, добави: — Господин Дотри.

— Индия.

— Да?

— Вие сте моя за още две седмици. Аз съм Торн, когато се храним и когато си пишем. Не и пред хората.

След като Индия завършеше Старбъри Корт, навярно никога повече нямаше да седнат на една маса, защото тя почти не познаваше Лала.

— Предполагам, че е така — съгласи се тя.

Погледът му се прикова в нейния.

— Добре... Торн — предаде се тя с раздражен тон. — Когато си говорим на малки имена, имам чувството, че сме брат и сестра. Сега какво, целувка за лека нощ ли ще искате?

Нещо в погледа му се промени и Индия изведнъж се почувства много по-трезвена.

— Не бих възразил — промълви той и ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ.

— Да не би да предлагате да ме направите своя любовница?

За миг той замълча, а после отговори:

— Не. Но се питам дали някой някога ви е целувал.

— Да, разбира се!

Той наведе глава и устните му докоснаха нейните.

Индия изпитваше любопитство, голямо любопитство, затова застина неподвижно на мястото си. А после всичко свърши.

— Е, добре, беше много приятно — каза тя с лек гъдел на разочарование. Какво очакваше? Целувките си бяха целувки и нищо повече. Бяха я целували трима мъже. Четирима, ако броим Дотри. Нито една от целувките не беше особено интересна.

Той я привлече по-близо, което я накара да изпита тревога.

— Сега трябва да отида в спалнята си — каза му тя.

— Тази целувка накара ли ви да пожелаете да се омъжите за мен? — попита той.

— Не. Макар че беше много приятна, разбира се. Убедена съм, че Лала ще остане много доволна от целувките ви.

— Още не съм женен — изтъкна той. — Нито пък сгоден, защото ако бях, нямаше да ви целувам.

— Хубаво — отговори веднага тя и забрави, че ръцете му я обгръщат, а топлите му длани се притискат към гърба ѝ. — Знаете ли, че веднъж видях как господин Брайдуел-Купър целува жената на викария?

— Смел избор. Предполагам, че този господин е целувал много жени, за които не е женен.

— Вие ще направите ли същото?

Поради някаква причина отговорът му беше важен. Може би защото Лала беше толкова мила и не особено умна. Другите жени трябваше да се грижат за нея.

Изражението му стана мрачно.

— В никакъв случай.

— Това беше верният отговор — удостои го тя с широка усмивка, най-сияйната си усмивка. Надигна се на пръсти и прокара устни по неговите, точно както бе постъпил той. — Приятно ми е да съм приятелка с някой мъж. Много е интересно.

А после, понеже беше замаяна и бърлива, добави:

— И се радвам, че ме целунахте. Беше много мило от ваша страна.

Очевидно беше допуснала някаква грешка, защото той се намръщи и я привлече към себе си.

— Ако съм ваш приятел, Индия, не мога да ви оставя да мислите, че това е било целувка.

— Защо? — попита тя объркана.

Той наведе глава.

Тази целувка беше различна. Индия изпита чувството, че е попаднала в някакъв сън, в който очите на Торн бяха затворени и тя успя да зърне гъстите му черни мигли. А после езикът му се плъзна между устните ѝ.

Никога не си бе представяла, че една целувка може да бъде толкова интимна. Езикът му се намираще там, в устата ѝ, и сякаш ѝ говореше. Сякаш двамата си говореха. Безмълвно. Индия потръпна и той я придърпа дори още по-близо.

Тя реши, че наистина ѝ харесва да се целува. „Забавно е — помисли си замаяно. — Толкова... толкова... нежно.“

— Проклятие! — изръмжа той и се отдръпна.

— Какво? — попита тя и му подари още една широка усмивка. — Това ми харесва. Приятно е.

— „Приятно“?

Усмивката ѝ помръкна.

— На вас не ви ли хареса?

— Индия — подхвана той и спря. — Не.

— Защо?

Погледът му беше прикован в нейния и тя действително зърна точния миг, в който той реши да прояви честност.

— Не ви бива в целувките, Индия. Всъщност сте направо ужасна.

Сърцето ѝ издумка, а ръцете ѝ паднаха от врата му.

— О!

Трябваше да запомни да не целува бъдещия си съпруг, преди да ѝ е направил предложение.

— Индия...

Това беше единственото, което му позволи да каже. Той навярно щеше да ѝ предложи уроци или някакъв друг абсурд, който може да измисли само някой мъж. Тя го заобиколи с намерението да се измъкне, но после осъзна, че не той е виновен за нейните слабости. Обърна се и проговори:

— Благодаря, че ми казахте, Торн. Съжалявам за...

Това бе единственото, което можа да изрече, защото той посегна и отново я привлече към себе си. Една голяма ръка стисна задните ѝ части — там, където не я бе докосвал никой мъж! — и той изръмжа в ухото ѝ:

— Не съм приключил.

Езикът му се плъзна в устата ѝ. Тя действително почувства жаждата му дълбоко в тялото си и кожата ѝ пламна. Ръката, която не я държеше притисната към него, се вдигна и сграбчи косата ѝ в юмрука му, а после дръпна главата ѝ назад.

В гърлото ѝ се надигна кратко хлипане и без да мисли, тя наведе глава настрани и извади собствения си език, за да усети неговия вкус.

В мига, в който го направи, той изстена и ръката му се стегна около нея. Тази целувка...

Тази целувка причини разни неща. На нея, на тялото ѝ. Той я заобикаляше цялата, корав, за разлика от нейната мекота. Усещането я накара да се почувства пламнала и неспокойна и тя отново издаде онзи малък звук в задната част на гърлото си, а после се притисна по-близо до него. Не знаеше защо преди целувките не са ѝ харесвали. Те бяха неимоверно интересни. Повече от интересни. Бяха...

Торн изруга и се отскубна от нея.

Индия продължи да стои на мястото си като обзета от треска.

— Сигурно съм много пияна — каза тя, когато се овладя.

Той я гледаше втренчено. Очите му бяха сиво-зелени и разярени.

— Проклятие!

— Лека нощ — каза тя и добави: — Това не се е случило, господин Дотри.

— „Господин Дотри“? — изръмжа той.

Индия осъзна, че сърцето ѝ препуска, а коленете ѝ се подгъват. Прочисти гърло.

— Правилно. Торн. Но това няма да се повтори.

Тя излезе от стаята с възхитително сигурна крачка, качи се по стълбите и се пъкна в леглото си.

Когато на сутринта се събуди, известно време продължи да лежи. Опитваше се да реши дали все още се целува лошо, или той я е научил на нещо. Но когато се осмели да слезе за закуска и чу, че Торн си е заминал още призори, без дори да остави писмо, заключи, че постъпката му говори сама за себе си.

Истината я ужили. Може би паренето беше още по-силно, защото нямаше представа какво по-различно е трябвало да направи.

Но с годините бе научила, че не всеки може да бъде добър във всичко. Най-накрая реши да спре да мисли за това, да го напъха в същата кутия, в която бе прибрала детството си — кутия за нещата, които е по-добре човек да не проучва.

Точно когато взе това решение, в стаята за закуска влезе Аделаид.

— Разбрах, че снощи двамата с господин Дотри сте вечеряли заедно — каза тя и си взе рохко сварено яйце от бюфета.

— Предполагам, че е трябвало да играя ролята на твоя компаньонка, но тази проклета настинка цял ден ме държи в леглото. А освен това, честно казано, той не ме тревожи — този мил човек е толкова увлечен по Лала! Знаеш ли какво ми каза? Че за него Лала е идеалната жена, съвършената съпруга? Лала? По природа съм великодушна...

В периферията на съзнанието на Индия паренето се засили. Трябваше да предположи, че Торн е целунал Лала — как иначе би могъл да я обяви за съвършена?

След известна борба успя да овладее горчивото пулсиране на ревността, като си каза, че такова чувство не ѝ подхожда. Че е неприлично.

Отказа да обърне внимание на онази част от себе си, която не даваше пет пари дали ще се държи като дама и просто искаше Торн да сметне нейните целувки за съвършени.

Уважаема Индия,

Днес получих сметка за обюсонски килими. Да не смятате да ги заковете на покрива, под плочите? В цялата къща няма достатъчно под за толкова килими.

Торн

П.П. Изпращам ви това писмо по един от лакеите си, Фред. Той е момък от провинцията. Казах му, че никога не бива да оставате сама в тази къща. Конярят ще се върне с отговора ви.

Уважаеми Торн,

Килимите са инвестиция за бъдните поколения. Майката на Лала ще оцени обзавеждането, дори вие да не го оцените.

Индия

П. П. Фред е чудесно момче.

Уважаема Индия,
Нали разбирате, че няма да се женя за майката на Летиша?

Уважаеми Торн,
Благодарете се за това.

Индия

Уважаема Индия,
Получих още една колекция от сметки и сега преосмислям въпроса за брака като цяло. Не съм сигурен дали си заслужава. Наистина ли ни е необходимо толкова много шампанско? Да не говорим за бъчвата колчестърски стриди, плетените чорапи и половината килограм шоколад за пиене от „Фрай“?

Торн

Уважаеми Торн,
Разбира се, че трябва да се ожените. На вашата възраст много мъже вече са били неутешими вдовци, съблазнили са вторите си съпруги и са се оженили за тях. В това отношение сте много пипкав.

Индия

П.П. Чорапите са за лакеите ви (трима започват следващата седмица), стридите — за лейди Рейнсфорд

(която според Аделаид обожава супа от стриди), а шоколадът — за мен.

Уважаема Индия,

Вие навярно живеете за удоволствията, ако се съди по този половин килограм шоколад. Мисля, че ще предпочета да остана неженен и да развия лакомия за шоколад. В леглото. Стридите хвърлят странна светлина върху майката на Лала. Знаете за какво помагат, нали?

Торн

Уважаеми Торн,

Чувала съм някои неща за ползите от стридите, но според мен трябва да са пресни, за да помогнат с този проблем. Учудвам се, че имате нужда от подобен лек, но ще побързам да уредя редовни доставки, когато се намирате в къщата.

Индия

Уважаема Индия,

Как ме оскърбявате само! Наистина ме оскърбявате. На драго сърце бих ви демонстрирал добродетелите си, но съм сигурен, че като добродетелна жена може да припаднете.

Или пък няма.

Торн

Уважаеми Торн,

И в ежедневието си виждам достатъчно спаружени зеленчуци.

Индия

Уважаема Индия,
Вие ми хвърлихте ръкавицата, като споменахте за
зеленчуците ми, както и за предполагаемия ми недостатък.
Онази нощ щях да ви го докажа.

Торн

Уважаеми господин Дотри,
Не е имало никаква „онази нощ“, Сънували сте нещо.
Лейди Зенобия Индия Сейнт Клер

Уважаема Индия,
Утре пак ще дойда да проверя как напредвате.

Торн

ГЛАВА 12

Индия можеше да зърне здравия разум някъде далеч на хоризонта. Скоро щяха да покрият стените на салона с лионска коприна с ръчно изрисувани ябълкови цветчета. Един от любимите ѝ италиански художници щеше да довърши работата в трапезарията до следобед. Отначало я боядиса в сиво-зелено, а сега почти бе приключил с позлатяването на лястовиците, които се рееха по стените ѝ.

Индия бе изпратила Аделаид — чийто вкус бе съмнителен — обратно в Лондон, за да придружи мебелите, изпратени от изложбените зали на Томас Шератон и Жан-Анри Райзене. Трябваше да се примирят с това, което бе в наличност, но Индия поддържаше много добри отношения конкретно с господин Шератон и се надяваше в границите на разумното той да ѝ даде това, с което разполага, и да каже на клиентите си, че поръчаните мебели са се забавили.

Предишния ден бе пристигнал един специалист по италианско стъкло с истинско съкровище в каруцата си: огромно венецианско огледало от синьо стъкло заедно с алабастрова полица за камина, която щяха да инсталират, след като покриеха стените на салона с коприната.

Освен това Индия бе взела назаем един майстор градинар от имението на лорд Пендълтън в съседното графство. (Пендълтън все още ѝ беше много благодарен за успешното раждане на детето си, за което, честно казано, тъй като не раждаше тя, всъщност не изигра никаква истинска роля.) Шумът от работата на мъжете в градината влизаше през отворените прозорци. Моравите вече бяха оплевени, окосени и загладени достатъчно за игра на тенис. Доскоро цветните лехи отчаяно се нуждаеха от подрязване; сега изглеждаха представителни, макар и доста голи.

Когато вечерта Торн скочи от каретата си, тя го чакаше с достойнство в салона, вместо да се обляга на рамката на вратата като някоя блудница. Освен това бе отделила време да се изкъпе и да облече рокля, по която нямаше и следа от гипс, прах или боя.

В мига, в който Торн влезе в приемната, тя разбра, че нещо не е наред. Тялото му вибрираше от насъбрани чувства, докато крачеше към нея. Тя понечи да направи реверанс, но той се наведе напред и докосна с устни нейните. Сякаш бяха брат и сестра. Не че Индия имаше такива, но си представяше, че точно така се целуват братята и сестрите.

— Трябва да побързаме, Индия — каза той без по-нататъшни поздрави. — Покажете ми етажите, които сте покрили със злато, и си тръгвам.

— Нали няма просто да обиколите къщата и да си тръгнете?

— Да, точно така ще направя.

Тя вдигна рамене.

— Ако това ще ви накара да промените мнението си, Фред възнамерява да поднесе вечерята, която ни изпрати съдържателят. Можем да започнем с балната зала. Получи се доста добре.

„Доста добре“ беше много слабо казано. Стените бяха измазани в бледо светлорозово, а декоративните отливки блестяха в бяло. Беше поставила стенни свещници с абажури от светлозелено издухано стъкло — оттенък, който подхождаше на изящните столове. Според нея помещението беше идеално.

Той мина през вратата, огледа се и прецени:

— Изглежда добре. Кое е следващото?

Челюстта на Индия увисна. Тя сложи ръце на кръста си.

— Това помещение не е добро.

— Не е ли?

— То е абсолютно прекрасно. По-красиво от Версай. Превъзхожда всяка бална зала, която сте виждали!

В очите му просветна веселено пламъче, което само я раздражни още повече.

— Това не е по моята специалност — каза Дотри. Гласът му съвсем не беше извинителен.

— Тук имаше работници ден и нощ! Онази вечер никой от нас не мигна, защото...

Това го накара да се намръщи също като нея.

— Какво имате предвид? Как така не сте спали?

— Двамата с Франциско трябваше да боядисаме замазката, преди да се е втвърдила — обясни тя. — Ако не свършиш с боядисването...

Той направи крачка към нея.

— Ти и Франциско?

Гласът му се понижи и целият гняв, който носеше в тялото си, се преля право в думите му. Може би не беше чак толкова овладян, колкото си мислеше Индия.

— Франциско Бернаскони — заяви тя, твърдо решена да не отстъпва. — Той е майстор в замазката, най-добрият в цяла Англия. Преди три-четири години ми показа как става и сега винаги помагам.

— Не съм ви наел, за да се занимавате с тежък физически труд!

— Това е една от причините за успеха ми — обясни тя. — Ако се наложи, мога да пека хляб. Мога да покажа на готвачката как да приготви майонеза, без да я пресече. Мога да боядисвам замазка, мога да местя мебели, мога да...

— Майната му на всичко това! — изръмжа той. — На колко години е този човек?

Индия се намръщи.

— Това няма значение.

— Има. На колко?

— Мисля, че едва на трийсет. Но възрастта му няма значение. Важното е това, че е учил във Флоренция, с истински маестро. Той е художник.

— Предполагам, че е много търсен?

— Винаги. Цяло чудо е, че успяхме да го доведем тук толкова бързо.

В очите му пламна гняв.

— Дошъл е, защото е влюбен във вас. Предполагам, че всички те са влюбени.

— Франциско никога не ми е казал нито една неуместна дума, никога. Много сте несправедлив към него с тези предположения!

Той погледна към устните ѝ, а после, без да се прикрива, плъзна поглед надолу по тялото ѝ.

— С тази рокля ли бяхте облечена?

— Разбира се, че не!

Индия наистина започваше да се ядосва. Торн беше в лошо настроение още при пристигането си, а сега се държеше направо абсурдно, сякаш ревнуваше или искаше да я закриля, при положение че нямаше право нито на едното, нито на другото.

— Е, това поне е нещо — измърмори той.

— За какво говорите? — кресна тя и сега вече си изпусна нервите. — Не носех тази рокля, защото носех друга, и какво значение изобщо има това?

— Той ви е гледал как се навеждате. Цяла нощ.

— Не съм се навеждала! — отвърна яростно тя. — Не че има някакво значение.

За миг той затвори очи.

— Индия, кажете ми, че не сте били на колене.

Тя не го каза, защото, разбира се, тогава беше на колене. Франциско и хората му работеха по горната част на стените, по деликатните листенца около отливките, а тя работеше долу.

— Вие сте извънредно груб човек! — отсече тя и се обърна да си тръгне. — Ще ви покажа стените на трапезарията, след което можете да се върнете в Лондон.

— Тези стени ги е боядисал друг италианец — Маноки, нали? И той ли заряза всичко, когато го помолихте?

— С господин Маноки много пъти сме работили заедно и той е много лоялен — поправи го Индия и тръсна глава, защото не одобряваше тона му. Погледна през рамо и заяви с очевидно удовлетворение:

— Нещо повече, вие му платихте обичайната му такса плюс още половината отгоре.

— И той е влюбен във вас — отсъди Торн. — Проклет вечен ад!

— Виждам, че ще започнете да правите груби забележки и за трапезарията, така че спокойно можете да се качвате в каретата си.

— Промених решението си. Ще вечерям с вас — осведоми я той. — Докато се храним, ще гледаме птиците на стените. Искам да съм сигурен, че ще получа това, за което съм платил.

ГЛАВА 13

Денят на Торн започна зле и продължи да се влошава. На закуска Роуз му съобщи, че мрази гувернантката, която бе наел, след което изчезна. Последваха два часа на все по-нарастваща паника, докато всички в къщата я търсеха; едва когато госпожа Стела я измъкна от скривалището ѝ под бюрото в библиотеката му, той разбра, че е в безопасност.

На този етап той си изпусна нервите, след което се почувства още по-зле, защото Роуз избухна в плач и каза, че баща ѝ никога не крещял. Торн не се съмняваше, че е вярно. Уил може и да беше упорит, но открай време беше с благ характер.

Той самият не беше. Беше магаре, което току-що се държа като магаре към едно малко момиченце, което не го заслужаваше.

Накрая двамата седнаха в едно голямо кресло, той започна да я люлее напред-назад и се опита да ѝ обясни.

— Само при мисълта, че си се загубила в Лондон, кръвта ми се смръзна. Всъщност смятам това, че не започнах да ругая като моряк, за нещо като личен триумф.

Роуз повдигна обляното си в сълзи лице от гърдите му и каза:

— Много е невъзпитано човек сам да се поздравява. Особено когато е сгрешил.

Последва кратка пауза, след което тя добави:

— Смяташ ли, че са изпратили татко в рая, защото е бил светец?

— Доколкото успя да разбере адвокатът ми, британската армия не се отнася много добре с хората си. Един човек там е допуснал грешка и в резултат баща ти е умрял.

Навярно трябваше да излъже и да каже, че Уил е бил прекалено добър за този свят. Кое то щеше да накара приятеля му да се разсмее гръмогласно и да го обсипе с какви ли не епитети.

След като обеща на Роуз, че ще ѝ намери гувернантка, която да ѝ харесва, и я предаде обратно на госпожа Стела, Торн отиде във фабриката си само за да чуе, че не е възможно да създадат достатъчно

големи ленти от каучук, за да закрепят сандък на покрива на карета. Дори след тричасови опити да измислят начин да заобиколят спънките, двамата с управителя му не стигнаха доникъде.

И все пак сега, с Индия в Старбъри Корт, той се усмихваше. Това беше истинско чудо.

— Покажете ми трапезарията, Индия — повтори той. — Умирам от глад.

Индия, изглежда, беше от жените, които крачат със замах, когато се ядосат, защото сега тя закрачи към трапезарията пред него, с което му даде възможност да оцени наистина прелестните ѝ извивки отзад. Това още повече повдигна настроението му.

Достатъчно, за да го накара да изсипе куп похвали по адрес на лястовиците, нарисувани от някакъв нещастен цапач, който очевидно беше влюбен в Индия, макар че тя не го забелязваше. Беше разбрал, че предложенията, за които бе споменала — и за брак, и от друг вид — навярно са само черешката на тортата, когато ставаше дума за мъже, влюбени в лейди Зенобия Индия Сейнт Клер.

Трябваше да ѝ окачат предупредителна табела на врата. Преди да се усети, човек затъваше така дълбоко, че не можеше да излезе, падаше на колене и започваше да дрънка някакви глупости, прекалено заплепен от живота и страстта, които горяха у нея, за да помисли да се спаси.

Самият той можеше да свърши в същите окови, ако на много ранен етап от живота си не бе решил за каква жена иска да се ожени. Летиша беше най-подходящата. Тя щеше да обича и него, и децата им по начин, лишен от усложнения.

Индия обаче си беше усложнение. Всичко у нея беше сложно. Дори в детството ѝ имаше нещо, което Торн не разбираше.

— Къде е лейди Аделаид? — попита той, като се сети за предполагаемата ѝ компаньонка.

— Върна се в Лондон, за да избере мебели. Господин Шератон е прекалено важен, за да изпрати тук различни мебели и да чака да избера. Аделаид отиде да го прикотка да ни даде мебели, които е изработил за други хора.

— Това законно ли е? — попита той, макар че всъщност не го интересуваеше.

— Разбира се, че е законно! — ухили се Индия, очевидно забравила, че му е сърдита. — Ще му платите много повече, отколкото би получил от другите клиенти, и всички ще са доволни. Е, освен първоначалните клиенти. Но той ще им направи други мебели. Всичко, което излиза от работилницата му, е превъзходно. Казах на Аделаид, че ще вземем всичко, което ни даде.

Тя седна и започна да сваля капациите от блюдата, подредени в средата на масата.

— Кухнята ви трябва да започне да работи съвсем скоро. Оправихме комините, има и две нови пещи. Все още вода преговори с готвача, но съм обнадеедена.

Торн седна срещу нея.

— Лейди Аделаид знае ли, че съм дошъл да видя къщата?

— Знае, разбира се. Помоли да ви поздравя.

— Не е изпитала никаква нужда да ни надзирава?

— Обожанието ви към Лала е толкова открито, че ви постави в категорията на възрастните чичовци. Аз по-скоро си мисля за това като за братска любов. Предвид начина, по който ме поздравихте с целувка.

Той ѝ хвърли ироничен поглед.

— Имам си достатъчно сестри, Индия.

Фред донесе още един поднос.

— Ягодова пита, лейди Зенобия — обади се бодро той. Очевидно с Индия вече бяха станали първи приятели.

— Благодаря, Фред — каза Индия и се обърна към Торн: — Споменах ли, че ви намерих прекрасен иконом на име Флеминг? Утре ще пристигне. Съвсем скоро трябва да дойдат трима нови лакеи, а Фред може да продължи да изпълнява длъжността главен лакей — освен ако не искате да го вземете обратно в Лондон?

— Мисля, че предпочитам да го влача напред-назад със себе си — отговори Торн. — Много е полезен. Просто донеси храната, Фред, и ние ще си сипем. Не, един момент! Искам бутилка от това шампанско.

— То е за събирането! — възрази Индия.

— Проклет да съм, ако похабя всичкото това вино за майката на Летиша. След последната ни среща с вас пак ходих у тях на чай — тази жена е истинска харпия.

Индия не каза нищо, което значеше, че е съгласна. По дяволите? Нищо чудно, че бе почувствал, че някой трябва да спаси Летиша.

— Шампанско — повтори той.

— Ще намериш бутилките в избите, Фред — обади се Индия, сложи на една чиния резен с пиле, половината птица — на друга, и му я подаде.

— Как мина денят ви?

Торн нямаше желание да признава как се е разкрещял на Роуз.

— Почти целия го прекарах в една от фабриките си, недалеч оттук. Произвежда галванизирани каучук. Опитваме се да създадем ленти, които да са достатъчно здрави, за да закрепят сандък на покрива на карета. Но няма да се получи.

— Затова ли бяхте сърдит, когато дойдохте?

— Не бях сърдит — отговори той.

— Раздразнителен? Мрачен? Стиснал зъби?

Тя беше истинско дяволче и най-тревожното нещо в цялата ситуация бе, че той искаше да я целуне така, че да я накара да млъкне.

— Какво означава „галванизирани“? — попита Индия.

— Галванизацията е процес, който предпазва каучука от разтопяване. — Все си от пилето и се насили да отклони поглед от пълната ѝ долна устна.

— Защо не можете да накарате лентата да сработи?

— Прекалено е голяма за нашите машини. — В гласа му се промъкна раздразнение.

— Ще можете ли да направите по-малка?

— За какво?

— Каучукът е еластичен, нали така? Много бих искала да имам лента, която да мога да увивам около снопчета хартия и карти за игра. Ще бъде ли възможно да направите лента, която да е достатъчно голяма, за да се увие около кутия, щом не става за куфар?

— Може би.

— Освен ако кутията не е изработена извънредно добре, под капака остава пролука, през която влиза прах. Би било прекрасно, ако изобретите лента, която да може да държи кутията и капака плътно притиснати, така че съдържанието да не се напраща. Например обичам да слагам лавици на таваните на всяка къща, по която работя, с кутии...

Половин час по-късно Торн изплува от мъглата на замайването, по време на което бе подложил Индия на разпит за всички възможни

начини, по които лента от каучук може да се използва в домакинството. Той вдигна поглед от хартията, на която бе нахвърлял възможни аспекти, и видя, че събеседницата му се усмихва, подпряла буза на ръката си.

Отново го обзе импулсът да я целуне. Този път поривът беше толкова силен, че тялото му замръзна за миг.

— Държа се като глупак — измърмори той и пъкна листа в жилетката си. Наля и на нея, и на себе си шампанско от бутилката, която бе открил Фред. — Да пием за лентата на Индия от каучук!

— „Каучукова лента“ звучи по-добре — отбеляза тя.

Той вдигна чашата си, убеден, че след този разговор фабриката му ще оцелее.

— Двайсет и шестима мъже ги грозеше опасността да загубят работата си, но вашите каучукови ленти ще го предотвратят.

Шампанското, което бе купила Индия, имаше вкус на ябълки и беше силно. Той все пак би предпочел бренди, но питието не беше ужасно.

— Стига толкова за каучука — каза той. Осъзна, че погледът му продължава да се плъзга към пищните ѝ гърди, и чувството му за самосъхранение веднага се задейства. — Какви качества искате да притежава съпругът ви, лейди Зенобия Индия Сейнт Клер?

— Трябва да е благ и много спокоен — отговори с готовност тя на нелогичния му въпрос. — И бих предпочела да прави нещо с живота си и да ме остави аз да ръководя домакинството.

— Скъпа моя — ухили се Торн, — той ще прави нещо. Мога да ви уверя в това.

Думите му сякаш не я скандализираха ни най-малко, може би защото пак се бе замаяла. Лейди Зенобия имаше много добродетели, но способността да носи на алкохол очевидно не беше сред качества ѝ. Той изля в чашата ѝ последните капки от шампанското, посегна и дръпна връвта на звънеца.

— Знаете ли, че много мъже тайно са неспособни? — попита събеседницата му и го изгледа внимателно. — Вие от тях ли сте?

— Не.

Думата прозвуча по-свирепо от необходимото. Макар че приказките ѝ за спаружени зеленчуци и недостатъци — а сега и неспособност — звучаха като предизвикателство, беше почти сигурен,

че Индия е девствена. Вярно, лейди Аделаид не беше сред най-прилежните компаньонки, но у Индия имаше някаква невинност, подсказваща, че никога не е отстъпила пред нито един от многото мъже, които се бяха просвали в краката ѝ.

— Бракът не е заради това — заяви тя. — Бракът е споразумение, договор, който да направлява поведението и в най-добрия случай е изгоден и за двете страни, но всеки един от партньорите трябва да прецени ползите, които ще получи от него. Точно затова аз... — и млъкна.

— Точно затова вие какво? — попита Торн.

— Бях на петнайсет, когато Аделаид ме помоли да организирам домакинството на една нейна приятелка — обясни Индия. — Приех заплащането, защото баща ми не ми остави нищо друго, освен титла. Без зестра едва ли бих успяла да си намеря прилична партия, да не говорим за блестяща.

— Затова сама сте си спечелили зестра.

— Да.

Тя му се усмихна и Торн почувства как по гърба му преминава тръпка. Когато Индия забравеше да се усмихва като дама... Прогони тръпката.

— Според мен сега имате достатъчно основания за преговори, за да се омъжите за когото пожелаете.

Тя си играеше с чашата си. Тънките ѝ пръсти се плъзгаха по столчето, сякаш свиреха на музикален инструмент. Слабините му се стегнаха и той отново насочи вниманието си към темата за идеалния съпруг, когото си представяше тя.

— Най-важното съображение няма нищо общо с титлата — заяви той. — Успехът на един брак зависи от личните качества на двамата партньори.

Тя наклони глава.

— Много мъдро от ваша страна.

— Имам си своите блестящи мигове — ухили ѝ се той. — Напълно осъзнавам, че Летиша няма да е подходяща за всекиго, но за мен е. Вие вече срещнахте ли този ваш идеален мъж?

— Честно казано, обикновено съм прекалено заета и не мога много да мисля за мъже.

Според Торн това беше една от причините за успеха ѝ. Омъжените жени инстинктивно усещаха, че Индия не е заплаха за брака им, макар че съпрузите им отстъпваха пред всичките ѝ искания.

Тя имаше лице като на Клеопатра — онова, което караше мъжете да падат на колене. Торн бе готов да се обзаложи, че след като подареше на някой мъж тази мимолетна малка усмивка, която играеше на устните ѝ в този миг, той просто щеше да ѝ даде картбланш да прави каквото пожелае с къщата му — точно както бе постъпил самият той.

— Съпругът ми ще трябва да се целува много добре — продължи Индия. В очите ѝ се четеше чиста, сънена лукавост. — Един мъж ми каза, че не се целувам много добре, затова трябва да се омъжа за специалист.

— Индия! — предупреди я Торн. Играеха опасна игра.

Тя сбърчи нос. Изглеждаше така възхитителна, че той изпи на един дъх последните глътки от шампанското, та да се освети малко от студеното вино.

Фред пристигна с втора бутилка точно когато Индия подаваше на Торн парче ябълков пай и приемаше парче от ягодовата пита. След като лакеят си тръгна с празните чинии, Торн каза:

— Индия, вие не се целувате лошо.

— Нали казахте, че се целувам. — Но в очите ѝ се таеше лека усмивка.

— Втората ни целувка не беше просто хубава — каза той, — както вие очевидно знаете. Беше...

Но не можеше да намери думите.

— Нима ми казвате, че не се целувам ужасно?

— Индия...

Тя пак отпи от шампанското си и го погледна. Влажните ѝ устни блестяха.

— Мислех си, че може би ще ми предложите уроци по това изкуство, а аз, разбира се, ще откажа.

Самоконтролът на един мъж си имаше граници. Торн стана, заобиколи масата и вдигна Индия на крака.

— Индия, моите целувки са ужасяващи. Страшни. Бихте ли ми предложили уроци?

Тя го погледна право в очите и заяви:

— Съвършенството се постига с упражняване.

А после се разхихика. Лейди Зенобия Индия се разхихика.

Торн я привлече в обятията си.

— Нали помните, че смятам да се оженя за Летиша?

— Какво си мислите — че една-две целувки може да ме накарат да поискам да се омъжа за вас?

Неподправената изненада в погледа ѝ беше като ритник отзад.

Дъщерята на един маркиз никога не би погледнала някого като него, колкото и да ѝ харесват целувките му. За бога, на нищо ли не го бяха научили всички тези години като извънбрачен син на херцог?

Индия обви ръце около шията му.

— Ние с вас сме приятели. Нямам истински приятели, защото никога не съм имала време за тях. И когато бях малка, пак няха заради родителите си. Вие сте първият ми истински приятел.

А после го целуна. Беше пийнала, беше дама и нямаше компаньонка...

Но не се целуваше лошо.

Имаше вкус на ягодова пита, на пенливо вино, на жена... на Индия. Облегна се на него, зарови пръсти в косата му, затвори очи и остави мислите си да отлетят. По време на целувката в тялото ѝ нямаше никакво напрежение — тя ѝ се отдаваше със същата страст, с която сякаш се отдаваше на всичко в живота си.

Това бе най-еротичното преживяване в живота му И въпреки това той си наложи да се овладее. Ръцете му се плъзнаха по нейните, от раменете надолу, и почувстваха, че кожата ѝ е гладка като атлаз.

Той повдигна една от слабите ѝ ръце и целуна сгъвката на лакътя ѝ. Дъхът ѝ секна, затова той я близна по същото място. Някъде отдалеч в главата му едно гласче му напомни, че могат само да се целуват.

Нищо повече.

Никога досега не бе обръщал внимание на женските ръце. Сега целуна деликатните синкави вени от долната страна на китката ѝ и почувства как мъжествеността му става още по-корава, сякаш самият ѝ вкус можеше да го доведе до върха.

Когато се изправи, тя обви ръце около шията му и отново започна да го целува. Езикът ѝ се отдръпваше, възпламеняваше кръвта му, танцуваше напред и в ума му избухваха видения за това, което можеше да направи тя с този език...

И тогава разбра, че трябва да спре. Да целува Индия беше едно. Тя не приличаше на нито една от жените, които бе срещал — беше любознателна, смела и независима. Беше негова приятелка. Но не биваше да позволява нещата да стигнат прекалено далеч.

Не искаше да разруши всичко.

ГЛАВА 14

Уважаеми Торн,

Прилагам една сметка от Томас Шератон за няколко хиляди лири. Той беше така добър да ви даде мебели, изработени за друг клиент; знам, че ще искате да му се отплатите за великодушието със значителна сума, затова я добавих към сметката. Господин Шератон ме помоли да ви благодаря най-сърдечно.

Индия

Уважаема Индия,

Сметката от Шератон беше съкрушителна, но я сравнявам с цената на „синьото огледало“, която беше наистина удивителна. Вие искате ли да изглеждате синя? Аз искам ли? Това за синя кръв ли трябва да намеква? Въобще интересувам ли се, че огледалото е венецианско? Не. Върнете го.

Торн

Уважаеми Торн,

Ще се зарадвате да разберете, че огледалото и полицата над камината вече са на мястото си и изглеждат великолепно.

Да продължа с новините: успях да ви намеря чудесен готвач. Трябваше да го примамя да напусне домакинството на лорд Писълторп, затова ще му плащате малко повече от обичайната му надница. Но тъй като се похвалихте, че сте — надявам се, че паметта ми е точна — повече от „богато копеле“, знаех, че няма да се поколебаете, защото

прекрасната храна може да направи едно събиране, на което хората се чувстват неловко, поносимо Той пристигна, следван от екипа си, и аз наех и тях. Надявам се, че лорд П. няма да ви извика на двубой, но ако го направи, не се съмнявам, че ще излезете победител от боя с юмруци или нещо от този род.

Индия

Уважаема Индия,

Можете да запазите огледалото, ако успеете да се въздържите от отмъкване на персонал от други домакинства Писълторп наистина се свърза с мен. Не е доволен.

Между другото, в училище го наричахме „Чукалото в хаван“ поради нощните му занимания.

Торн

Уважаеми Торн,

Нямам представа какво имате предвид по отношение на лорд Писълторп и не искам да знам.

За съжаление новият ви иконом, господин Флеминг, няма да може да пристигне по-рано от деня, преди да дойдете вие и родителите ви. Освен това наех четири прислужнички за горния етаж, две за долния, една за черната кухня и един отговорник за конюшните. В момента търсим момче за черната работа.

Разчистихме къщичката до портата и я обзаведохме с най-необходимото, тъй като не знаех дали искате да наемете вратар.

Индия

Уважаема Индия,

Говорех за желанието му да се задоволява сам под завивките нощем. Писълторп използваше инструмента си

много енергично по такъв начин, че всички момчета в сградата чуваха. Жените правят ли така? Вас изпратиха ли ви в пансион?

Подозирам, че дъщерята на един маркиз е прекалено деликатна и ценена, за да излезе от родителския надзор, но наистина не знам. Сестрите ми си останаха у дома, но всички ние бяхме специален случай.

Торн

Уважаеми господин Дотри,

Не можете да ми пишете по този начин. В противен случай ще спра да ви уведомявам какво правя с имението ви. Просто ще ви изпращам сметките.

Лейди Зенобия Индия Сейнт Клер

Уважаема Индия,

От раздражението в писмото ви разбирам, че нощем дамите не докосват най-меките си части, което е голяма загуба за тях. Трябва да пробвате. Много е отпускащо, а вие изглеждате склонна към раздражение.

Торн

Господин Дотри,

Прилагам следните сметки: 100 лири за восъчни свещи, 50 лири за сапун с луга и 200 лири за златни ширити.

Лейди Зенобия Индия Сейнт Клер

Уважаема Индия,

Ако смятате да ме разорите, поне изпращайте по две-три думи към сметките, за да смекчите болката. Това, което написах, не може да е чак толкова ужасно, не съм ли прав?

Бях останал с впечатлението, че по някакъв странен начин ние с вас сме започнали да се сприятеляваме. Но съжалявам, ако наистина сте се почувствали обидена. Предполагам, че дамите не искат да чуват за такива неща дори на шега. За какво, по дяволите, са всички тези златни ширити?

Торн

Уважаеми Торн,

Нямам нищо против да сме приятели, ако поне се опитате да бъдете духовит, а не вулгарен. Златните ширити са за подгъв за завесите в трапезарията. Днес ги закачихме и изглежда прекрасно на фона на коприната на стените.

Индия

Уважаема Индия,

Не ме бива много в духовитостите. Навярно защото съм израснал на улицата. Не можете ли да ми простите? Все пак не съм казал, че нощем лежа и се самозадоволявам, докато мисля за вас. Беше просто учтив въпрос.

Торн

Уважаеми Торн,

Защо, за Бога, да споделям с вас такава лична информация? Наистина съм любопитна.

Индия

Уважаема Индия,

От тона на писмата ви ми стана ясно, че го правите. Сложете сатира, в която стая сте си избрали. Сигурен съм, че ще ви подейства вдъхновяващо, а не го искам никъде край себе си. Нямам настроение да гледам мъжки задници.

Иска ми се тази вечер да можех да дойда в Старбъри и сам да видя завесите със златни ширити. Пак ще се опитам да ви понапия. Приятно ми е да си спомням за съвместните ни вечери.

Торн

Индия бе наела икономка, на която от известно време бе хвърлила око — отлична прислужничка на работа в една лондонска къща, в която не ценяха достатъчно способностите ѝ. Беше по-млада от повечето икономки, но имаше желязна воля и нямаше да се остави новият ѝ господар да я сплаши. А освен това — което може би беше също толкова важно — тя щеше да бъде яростен защитник на Лала.

С годините Индия бе осъзнала, че прислужниците играят важна роля в един брак, при това не само защото добрият готвач внася повече щастие във всяка къща.

Според сериозното мнение на Индия спалнята на Лала беше точно това, което би желала всяка дама. Без да обръща внимание на инструкциите на Дотри, тя бе избрала за бъдещата му съпруга легло със спираловидни колони и завеси от светложълта коприна с избродирани трицветни теменуги. Под прозореца бе поставено изящно бюро, от което господарката на къщата можеше да гледа към моравата отзад. Изгледът се простираше чак до върбите по речния бряг. Спалнята представляваше истинско убежище, място, което щеше да отразява приветливостта на Лала и да я подхранва.

Освен това бе купила голям гардероб от господин Шератон, с рафтове с различна широчина, на които да прибират вечерните рокли, дневните рокли и дори, на специален рафт, рокля за представяне в двора.

Налагаше се някои части от имението да останат недокоснати, поне докато къщата се сдобие с истинска господарка. Млекарницата и сградата за производство на бира все още бяха в окаяно състояние; детската стая беше чиста, но празна. Индия едва успя да надникне в библиотеката и само купи няколко удобни стола и няколко сандъка с книги. Смяташе да подреди лавиците, но нищо повече.

Сега нужниците бяха чисти, но въпреки това тя щеше да приложи новото изобретение на господин Брама — тоалетна с клапан

за резервоара с вода. Никога не го беше виждала, но беше чела за него и макар че откритието беше съвсем ново и много скъпо, тя бе решила, че трябва да инсталира такива в цялата къща, макар че това щеше да се случи след събирането.

След като бе прекарала цели десет години на границите между господарите и прислугата, Индия напълно осъзнаваше, че животът на прислужничките ще се подобри неимоверно, ако нощните гърнета си отидат завинаги.

Понеже Дотри не ѝ даде никакви указания за ливреите, тя си поигра с мисълта да облече прислужниците му в тъмночервено, просто за да го подразни, но накрая се спря на връхни дрехи от синя италианска вълна, съвсем малко по-тъмни от яйца на червеногуш дрозд.

Тъй като градините бяха безжалостно окастриени, не можеха да украсят къщата с цветя. Решението на Индия беше да направи щедро дарение от името на господин Дотри на енорийската църква, която отчаяно се нуждаеше от нова камбанария, в замяна на свободата на главния градинар да вземе всичко, от което се нуждае, от цветните лехи, които се простираха зад къщата на викария.

Къщата вече беше красива: блестяща, елегантна и все пак уютна, луксозна, но и удобна.

Уважаеми Торн,

Както ме посъветвахте, предложих сатира на местната църква. Викарият така се обиди, че трябваше да направите голямо дарение за поправката на камбанарията. Може би трябва да приберем Челини в трезорите на Английската банка, къде то да очаква по-нататъшните ви инструкции?

Индия

Уважаема Индия,

Вдовишката къща напредва ли? Мисля, че на Роуз ще ѝ хареса люлеещо се конче. Днес ми каза, че Антигона не харесва новата гувернантка (втората, която наемам) и

когато намерих време да проверя ситуацията, разбрах, че дамата вече е подала предизвестие за напускане. Ще пристигнем с бавачка и с нашата скъпа Антигона.

Торн

Уважаеми Торн,

Завърших спалнята на господарката на дома, което означава, че къщата е почти готова. Тук не можах да открия люлеещо се конче. Може би вие ще намерите в Лондон? Вдовишката къща очаква Роуз.

Индия

Уважаема Индия,

Ще пристигна след три дни заедно с Роуз. Изпратих новия си иконом за люлеещо се конче, но той намери само люлееща се крава. Роуз мисли, че кравата е глупава, а аз храня подобни опасения за новия иконом. Тя я кръсти Лютиче.

Торн

Уважаеми Торн,

Една добра млечна крава винаги е добра инвестиция; бъдещите ви потомци може да я харесат.

Ще се зарадвате да разберете, че нужниците вече функционират, а спалните са обзаведени. Вчера с лейди Аделаид напуснахме „Рогът и еленът“ и се преместихме в Старбъри Корт.

Индия

Уважаема Индия,

Споменах ли ви, че поканих приятеля си Вандър, бъдещия херцог на Пиндар, на събирането? Знам, че вие

двамата сте идеални един за друг по отношение на кръвта — от синя по-синя и у двама ви. Напоследък взех да си мисля, че трябва да го предупредя. Това е най-малкото, което човек може да направи в името на братството.

По същия начин бих го предупредил да носи чесън, за да прогони някой вампир.

Торн

Уважаеми Торн,

Боя се, че след като ви опознае малко по-добре, Летиша ще избере местния доктор — много красив млад мъж — вместо вас. Повиках доктор Хатфийлд, за да го предупредя за предстоящото пристигане на лейди Рейнсфорд. Както може би знаете, Нейно благородие ежедневно се нуждае от медицинско внимание за множество заболявания. Обещах на Хатфийлд по две лири за всеки ден, през който се върти на пета около нея.

Индия

Уважаема Индия,

Това навярно е първият разход, който от все сърце одобрявам. Надявам се, че Хатфийлд ще успее да удържи дамата под контрол. Срещал съм я едва два пъти, но живея в страх.

Торн

Уважаеми Торн,

Не бива да говорите така шеговито за бъдещата си тъща. Може би наистина трябва да се заемете да усвоите изкуството на изисканите маниери. Ще е жалко, ако се окаже, че сме свършили толкова работа по къщата, а накрая лейди Рейнсфорд реши, че никак не ви харесва. А със сигурност ще стане точно така, ако не си изиграете картите по-добре.

Индия

Уважаема Индия,

Вие сте моят коз. Предполагам, че следващата ви кариера ще е в областта на сватовничеството. Във всеки случай тъкмо се връщам от среща с Летиша в Кенсингтън Гардънс и изпитвам прекалено топли чувства към всичко и всички на този свят, за да се дърля с вас. Чувствам, че съм голям късметлия.

Всичко най-хубаво.

Торн

Поради някаква нелогична причина Индия бе запазила всички бележки на Торн. Допадаше ѝ начинът, по който изреченията му прорязваха страницата, силният му наклонен почерк. На този етап вече бе събрала доста голяма купчина, тъй като пратениците не спираха да препускат до Лондон и обратно от дни насам. Но това писмо изхвърли в камината на библиотеката.

Разбира се, радваше се, че е щастлив. Беше възхитена. Лала щеше да успее да го накара всеки ден да показва онази трапчинка на бузите си. Лала беше възхитителна, това беше истината. Възхитителна така, както са възхитителни зайчетата, бебетата и всички малки сладки неща на този свят.

В последно време Индия усещаше, че самата тя е точно обратното на възхитителна. Изглеждаше измъчена. Беше толкова изтощена, та имаше чувството, че я е газил кон. Накъдето и да погледнеше, виждаше, че има още неща за правене. Всъщност, докато наблюдаваше как пламъците поглъщат писмото на Торн, осъзна, че пространството над тази камина се нуждае от картина.

Един семеен портрет би бил идеален: може би Лала и децата ѝ в градината и Торн, облегат на дърво точно зад тях, с това негово изражение на силни чувства и овладяната сила на тялото му.

Индия поклати глава и излезе от стаята почти тичешком. Нямахше да отговори на писмото му.

Всъщност от сега нататък не биваше да отговаря на никакви писма.

Уважаема Индия,

Ще се зарадвате да разберете, че разреших проблема с гувернантката. Вместо гувернантка намерих учител, един младок на име Туинк. Завършил е Кеймбридж преди около три минути и половина, но е добро момче. Смее се, а Роуз има нужда от смях.

Бавачката ѝ се казва Клара. Добро момиче е, от планинските части на Шотландия и навярно ще се влюби в Туинк, но не мога да направя нищо по въпроса. И двамата ще дойдат с нас в Старбъри Корт и ще отседнат във вдовишката къща.

Торн

Индия бе прекарала целия следобед в библиотеката в разпределяне на книгите за лавиците и все още не бе свършила. Според нея библиотеката бе сърцето на всеки дом. Пълните с книги лавици създаваха впечатлението, че семейството е живяло на едно и също място от поколения насам, вдъхваха усещането за любознателни умове, завещали своите колекции на наследниците си.

Очевидно Торн не разполагаше с такива колекции.

Джъп, изглежда, също не бе имал такова нещо. Или не бе притежавал много книги, или библиотеката бе станала жертва на някой особено образован крадец, тъй като бе заварила повечето лавици празни.

Това нямаше значение: тя купи три големи коша с „разнообразни книги“ от книжарницата „Храмът на музите“ на Финсбъри Скуеър и те пристигнаха тази сутрин. Сега лавиците бяха изтъркани и намазани с масло и блестяха на юнското слънце в очакване да ги заемат. Индия започна с изпразването на кошете, а после се зае да трупа книгите на купчини според тематиката им: литература и поезия (от които имаше много малко) тук, военна история и тем подобни (поне петдесет) там, книги за поддържане на домакинството и земеделието (три високи купа) от другата страна на стаята. Имаше книги за очерците, книги за

църковните проповеди и четиринайсет библии. (Очевидно книжарят не бе помислил, че тя действително ще разгледа покупките си.)

Когато ги раздели, насочи вниманието си към книгите, останали от Джъп, за да им намери мястото в купчините.

Точно тогава — и може би не трябваше да се изненадва — откри палавите му книги.

Първата, която вдигна, се казваше „Спомените на една жена на удоволствието“. Последваха я „Венера в манастира или монахинята в расото ѝ“, „Изнасилването на сабинянките“ и „Любовните приключения на Тили Тъкет“.

— Тили Тъкет?

Що за име беше това? Индия се отпусна на пода и отвори книгата на случайна страница. Установи, че е вперила поглед в гравюра на лудуваща двойка. Като някоя глупава прислужничка тя ахна и затръшна корицата, а после отново отвори книгата и провери какво точно се случва.

Когато я остави настрана, чувстваше, че бузите ѝ пламтят. Може би трябваше да купи шкафове за книги, които се заключват. След бърз поглед към „Изнасилването на сабинянките“ я пусна в купчината, предназначена за изхвърляне. Последваха я още няколко, също толкова ужасни.

Но после Индия взе „Истинските и забележителни любви на един безгрижен джентълмен“ и обърна първата страница. Книгата проследяваше приключенията на млад мъж на име Франсис Федър.

Оказа се, че Федър не е толкова... мек^[1]. Всъщност Индия дори не подозираше, че интимните части на мъжете са толкова големи. Тези на Федър бяха дълги почти колкото прасеца му. Това не изглеждаше анатомически възможно.

Книгата беше украсена с многобройни илюстрации и в тях определено имаше нещо притегателно. На една от тях например Федър и възлюбената му правеха любов на една маса.

Индия разбра, че това е маса за хранене, защото на пода лежаха разбити една чаена чаша и две чинии, навярно поради трескавата отдаденост на героите на заниманията им. Това я накара да погледне по друг начин на почистването в една къща, макар че илюстрацията със сигурност целеше само да шокира читателя.

Аделаид ѝ бе обяснила, че тези неща се случват под завивките, на тъмно. От време на време.

Е, добре, може би Аделаид не бе направила това уточнение, но такава бе заключението на Индия.

Федър не се съобразяваше с подобни ограничения: бяха го изобразили на речния бряг, а когато го показаха в леглото, от двете му страни имаше сгушена по една жена, точно като гръцката статуя, която сега се намираше на тавана.

На този етап Индия се върна назад и започна да чете историята. Дойде на себе си чак след трийсет минути, когато светлината влизаше под тъп ъгъл през прозорците на библиотеката. Отметна косата си зад ушите и осъзна, че пръстите ѝ треперят.

„Книгата беше интересна — каза си тя. — Просто интересна.“ Затвори я и си пожела да забрави изображенията вътре. Работата беше там, че гравюрите изглеждаха толкова... ами... еротични... а жените съвсем нямаха видна свенливи или засрамени. Изглеждаха много весели.

Дори нетърпеливи.

Макар че как биха могли да бъдат нетърпеливи? Не беше физически възможно. Но на онази картинка с масата, на която главата на жената висеше от ръба, а косата ѝ метеше пода? Изражението, изписано на лицето ѝ, със сигурност беше екстаз.

Беше трудно да се каже. Индия отново отвори на тази страница и обърна книгата обратно, за да разгледа по-добре лицето на жената.

Устата ѝ беше отворена. Огромна болка ли изпитваше, или удоволствие?

Индия размишляваше над този въпрос, когато някакъв шум наруши концентрацията ѝ и тя вдигна глава. Торн стоеше на прага и я гледаше. Тя затръшна корицата на книгата и скочи на крака. Чувстваше се като дете, заловено да краде бонбони.

— За бога, какво правите тук? Трябваше да дойдете чак след два дни!

Торн вдигна вежда.

— Не отговорихте на последните ми две писма. Реших да се уверя, че не сте припаднали от изтощение.

— Не съм, разбира се! — отвърна Индия и отпусна ръката си, така че книгата остана скрита от гънките на полата ѝ.

— Цял ден бях във фабриката, затова се отбих на път за Лондон. — Той огледа лавиците. — Кажете ми, че не се опитвате да подредите тези книги.

Индия прочисти гърлото си.

— Само най-общо, по тематика. Ще сложа литературата в едната част, а историята — в друга.

— Предполагам, че библиотеката е единственото хубаво нещо на това да притежаваш имение в провинцията — каза Торн, приближи се до масата и взе една книга за животновъдство. — Мога да ви изпратя книгите, които имам в Лондон. Вече не се побират в лавиците на библиотеката ми и са наредени до стените, за голямо неудоволствие на икономката ми.

Индия нехайно остави „Забележителните любви“ най-отгоре върху купчина книги за пътешествия. Торн взе книга от друг куп и погледна към гръбчето ѝ.

— Всички тези книги ли са за църковни проповеди?

— Страхувам се, че да — отговори Индия. — Тази купчина и онази там, и всички други на най-отдалечената маса.

— Джъп не спира да ни изненадва. Нали ще се отървете от тях? Така ще има място за книгите ми от Лондон.

Индия кимна.

— Какви книги обичате?

— Всичко, до което успея да се добера, но не и проповедите. Какво друго има тук?

Индия се сети за палавите книги, но не знаеше как да ги нарече.

— Да видим... Има малка купчина книги по граматика, две по гръцка граматика и три по немска.

Торн запали лампите, прикрепени към стените, както и тази на поставката над камината.

— Предполагам, че тях мога да ги дам на Роуз. Това дребосъче е толкова сериозно, че навярно ще ги изчете за една седмица.

— Намерих няколко детски книжки, които може да ѝ харесат. Оставих ги във вдовишката къща.

— Вече два пъти ходихме в книжарницата „Хачард“ — подметна нехайно той, върна се до масата и взе един пътепис.

Индия почувства как вътрешностите ѝ се свиват. Ако погледнеше към следващия куп...

— Не мислех, че лично ще се занимавате с подобни задачи — каза тя, промъкна се малко по малко до проблемната книга и подпря бедро на масата. Само след миг небрежно щеше да вземе цялата купчина и да я занесе на някоя лавица.

— Гувернантките на Роуз се задържаха едва колкото да си разопаковат багажа. Но от сега нататък Туинкъл може да я води в книжарницата. Знаете ли, можехте просто да натрупате тези книги на лавиците. — И той се разсмя на изражението ѝ. — Предполагам, че сте перфекционистка.

— Нямаше да съм особено добра в тази професия, ако не бях.

— Странно е една дама да говори за професия — каза той и разлисти поредната книга.

— Навярно не сте разговаряли с много дами — отвърна хапливо тя. — Заобиколен сте от жени, които работят много усърдно на различни поприща.

— Но те не са дами — възрази той и това си беше самата истина. Обърна глава и я изгледа изпод миглите си. — Не само че не са дами, но не са и дъщери на маркиз.

— Титлата на баща ми не е нещо, заради което да съм неспособна да работя.

— Очевидно е така. Но не се преструвайте, че не сте необикновена, Индия. — Вече бе стигнал до основата на купчината с книги. — Това е третата книга за Италия. Започвам да си мисля, че Джъп е купил този Челини по време на пътуванията си.

— Всъщност смятам, че тези книги са от книжарница — въздъхна Индия. — Тук намерих само двайсет или трийсет, затова трябваше да разширя библиотеката ви.

Торн вдигна глава и се разсмя шумно.

— Купили сте книгите на някакъв нещастен мръсник само за да създадете впечатлението, че предците ми са можели да четат?

— Никой не се опитва да прикрие произхода на къщата и факта, че вие сте неин собственик — възрази тя.

Той изсумтя.

— Просто искаме да покажем, че сте човек с изтънчен вкус — продължи Индия.

Преди да го спре, Торн се наведе и взе книгата на Федър. Започна да обръща страниците и на устните му се изписа абсолютно порочна

усмивка.

— Виждам, че наистина съм много проникателен^[2] човек. У вас наистина има неподозирани дълбини, лейди Зенобия.

— Благодарение на лорд Джъп в новата ви колекция има много такива книги — измърмори тя и посочи към купчината на пода. Усещаше, че бузите ѝ отново се изчервяват.

— По дяволите! — възкликна Торн, докато прелистваше томчето. — Каква авантюристична книжка!

— Изхвърлих няколко такива на боклука — отсече предизвикателно Индия.

— Добре.

Тя се поколеба, а после попита:

— Не сте ли любопитен какво е имало в тях?

— На този свят има много болести, Индия. Видях някои от тях като момче и още повече — като мъж... Не ги искам в къщата си или близо до Роуз.

Индия харесваше начина, по който той закриляше Роуз, затова му се усмихна широко. Без никаква предпазливост. Необичайно за нея.

Той се намръщи.

— Индия.

— Да?

— Нищо чудно, че всички онези мъже са пълзели в краката ви и са искали да се оженят за вас. С тази усмивка можете да съблазните и светец.

Отново погледна към книгата и обърна поредната страница.

— Харесаха ли ви начинанията на господин Федър?

— Хвърлих само един поглед на книжката.

Устата му потрепна.

— Стоях на тази врата цели пет минути, преди да ме забележите. Вярно, че виждах косо, но ми се стори, че сте най-запленена от илюстрацията.

При тези думи в тялото ѝ се надигна топлина и го заля цялото. Благоприличието изискваше да побегне от стаята, но тя остана на мястото си.

Торн обърна книгата обратно, точно като нея.

— Какво, за бога, е толкова запленяващо? Освен големината на инструмента на Федър, която категорично влиза в категорията на

оптимистичните мечтания.

Индия си отбеляза тази забележка като нещо, за което щеше да мисли по-късно. Коя жена би поискала нещо толкова голямо да се приближи до най-деликатните ѝ части?

— Кажете, Индия — настоя Торн. Сега се смееше. Обърна книгата правилно.

— Опитвах се да разбера дали изпитва удоволствие — призна Индия.

— Виждате ли как размахва ръце във въздуха? Според моя опит — който не е малък — се забавлява прекрасно. Предполагам, че крещи.

Между краката ѝ изригна още една гореща вълна.

— Крещи ли? — Индия не знаеше дали трябва да изпитва ужас, или завист.

— От удоволствие — добави той, като обръщаше страниците. — Федър ѝ дава всичко, което иска. По дяволите, погледнете тази. — Той вдигна глава. В очите му тлееше дяволито пламъче. — И тук крещи.

Индия гледа гравюрата цяла минута, преди да осъзнае какво прави Федър, заровил глава между краката на дамата. И да, тя наистина изглеждаше така, сякаш изпитва огромно щастие. А устата ѝ беше отворена, както бе отбелязал Торн.

Индия отново дойде на себе си.

— Не трябва да водим този разговор. Крайно неуместно е.

Торн укорително поклати глава.

— Няма нищо лошо, Индия. Ние с вас сме приятели.

Това я накара да спре точно преди да е побягнала.

— Приятели? Вие разглеждате книги от такова естество заедно с приятелите си?

Самата мисъл за това беше скандална.

— Не, само с вас. Елате и вижте какво прави той тук. Никога не съм го опитвал.

— Не!

— В такъв случай аз ще дойда при вас.

Индия припряно заотстъпва назад, докато не усети зад гърба си лавицата с книги.

— Не искам да го виждам!

Торн се спря точно пред нея и едрото му тяло ѝ попречи да помръдне. Стоеше толкова близо, че рамото му се търкаше в нейното и тя усещаше острата му, благоуханна мъжка миризма. Дори чуваше дишането му.

— Подозирам, че е трябвало да живеете като монахиня, та обществото да не ви обърне гръб, нали? На колко сте години? — продължи той и я огледа от горе до долу. — Двайсет и две?

Индия въздъхна.

— Двайсет и шест.

— Били сте принудена да се обвинявате в добродетелно бяло цели двамадесет и шест години. Нищо чудно, че искате да се оттеглите. Това е самият ад.

Усмивката му, забеляза тя, беше опасна за душевното ѝ спокойствие. Както и за добродетелта ѝ. Индия прочисти гърло.

— Трябва да се върна към работата си, Торн. А този разговор не се е състоял.

— Искате да кажете, че тези монахини нямат право да зяпат интимните части на Федър? — попита Торн и ѝ се ухили. — На мен тази картинка ми харесва. На вас не ви ли харесва?

Индия погледна надолу и установи, че една млада дама подскача върху Федър. Телата им бяха свързани само чрез неговото изключително... нещо. А освен това като че ли лежах на клона на едно дърво.

— Не! — възкликна тя.

Той затвори книгата и я пусна върху една лавица. Надвеси се още по-близо над нея и подпря дясната си ръка над главата ѝ.

— Тези илюстрации са преувеличени. Знаете го, нали, Индия?

Тя го изгледа намръщено.

— Това няма значение.

— Има, защото ще се омъжите. Докато бях в „Итън“, видях цял куп мъже така, както ги е майка родила. Мога да ви уверя, Индия: за когото и да се омъжите, няма да може да се мери с Федър.

Колкото и нелепо да беше, Индия почувства, че трябва да защити бъдещия си съпруг.

— Няма как да го знаете — възрази тя. — Сигурна съм, че той ще бъде... всичко, което трябва да бъде един мъж.

Торн ѝ се хилеше и онова горещо, объркано усещане се разпростираше из цялото ѝ тяло.

— Наистина няма значение — повтори остро тя.

— Може би, преди да решите кой ще е той, ще трябва да го заведе да се изкъпем в някое езерце и да го огледам дискретно. Би било ужасно, ако очаквате първата си брачна нощ с мисълта за Федър, а откриете, че на съпруга ви му е голям колкото на пръстник.

— Няма да бъде!

— Откъде знаете? Ще се чувствам ужасно, ако някоя от книгите, които притежавам, ви поквари така, че никога да не можете да се насладите на брачния си живот.

Индия го побутна.

— Дръпнете се, ако обичате. Отивам си в стаята.

— Знам. Сега ще ми повторите, че този разговор не се е състоял. Знаете ли, че вие сте първият приятел от другия пол, когото съм имал някога?

— Не мисля, че сме приятели — отбеляза Индия.

— В такъв случай какви сме?

Тя се провря под ръката му и се отдалечи, без да отговори, защото нямаше убедителен отговор.

Беше стигнала почти до вратата, когато той изкрещя:

— Индия!

Тя се обърна.

— Забравихте си четивото преди лягане!

Книгата профуча през въздуха и тя инстинктивно вдигна ръка и я хвана.

Пак онази усмивка.

[1] Непреводима игра на думи: на английски името на героя се изписва Feather, а feathery означава „мек“, „пухкав“. — Б.пр. ↑

[2] Непреводима игра на думи: на английски думата discerning — означава и „проницателен“, и „изискан“ (за вкус). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 15

Късният следобед на следващия ден

Салонът, Старбъри Корт

— Индия, скъпа, настоявам днес да си легнеш рано — каза Аделаид. — Изглеждаш полумъртва.

Индия изпита прилив на чист срам. Истината бе, че снощи остана да будува до късно, погълната от подвизите на Франсис Федър.

— Не мога. Разполагам само с един ден преди пристигането на херцога и херцогинята.

— И аз съм изтощена — съгласи се кръстницата й. — Ще вечерям в стаята си и ти препоръчвам да направиш същото. Кога ще пристигнат господин Дотри и Роуз?

— Утре сутринта — отвърна Индия.

— През следващата седмица този млад мъж ще трябва да внимава за езика си. Удивена съм, че скъпата Елинор не е успяла да постигне повече с него. Все пак е живял в дома им от малък.

Според Индия, на каквато и възраст Торн да бе влязъл в къщата на херцога, нямаше значение: пак щеше да е твърде късно.

— Разбира се, той е син на баща си — продължи Аделаид. — Тези очи са на баща му, и тази коса, и всичко останало.

— Но не и характерът — отбеляза Индия. — Винаги съм смятала херцога на Вилиърс за много възпитан, както и за остроумен.

— Да, защото се запозна с него, когато вече беше женен. Преди години изпитваше огромно удоволствие да разстройва хората. Представи си какъв скандал избухна, когато се появи за пръв път в обществото, след като доведе под покрива си шест незаконородени деца от пет различни майки.

— Не смятам, че господин Дотри върви по стъпките на баща си в това отношение. Мисля, че не сее деца из цялата страна — каза Индия.

— Съгласна съм.

Аделаид излезе от салона и тръгна към стълбището.

— Според моя опит хората, чиито родители са водели непорядъчен живот, често пъти са много консервативни. Да вземем за пример теб, скъпа моя.

Индия тръгна след нея и без да се замисля, спря, за да се увери, че по блестящия парапет не е останала нито една пращинка.

— Какво общо имам аз? Аз не съм родена в съюз, в който е имало нещо непорядъчно.

— Не, разбира се! Родителите ти се ожениха в катедралата „Сейнт Пол“ в невероятно хубав ден, макар да си спомням, че покъсно следобед заваля. Но те не бяха, ако мога така да се изразя, съвсем традиционни в начина, по който те отглеждаха, нали?

Тъй като повечето родители не изпращаха децата си в гората да търсят гъби за вечеря, Индия не се опита да ги защити. И все пак...

— Не смятам, че ексцентричността на родителите ми ме е направила неспонтанна — настоя тя.

— Ти пазиш грижливо сърцето си — каза Аделаид, стигна до най-горното стъпало и се спря. — Нали така, дете? Говориш за избор между кандидатите си така, сякаш избираш столове за трапезарията.

— А как иначе? — отвърна Индия жегната. — Така щеше да постъпи баща ми, ако беше жив и ако беше съвсем различен човек.

Тя ясно си даваше сметка, че ако баща ѝ беше жив, и до ден-днешен можеше да тича из имението му без истински обувки, освен ако не я бяха омъжили за някой говедар.

— Със зестра и титла като твоята разполагаш с богат избор. Казвам просто, че можеш да избереш по любов, стига да пожелаеш.

Аделаид влезе в спалнята си, позвъни за камериерката си и седна до огнището.

— Това не се оказа особено блестящо решение за родителите ми — възрази Индия, която бе последвала кръстницата си в стаята ѝ. Сега се наведе и я целуна по бузата. — Нали знаеш, че най-щастливият ден в живота ми беше, когато ме прибра?

Аделаид се усмихна, но поклати глава.

— Не беше най-щастливият, защото скъпите ти родители те напуснаха. Не беше нарочно, но те напуснаха.

Самата Индия смяташе, че родители, които прекарват времето си, като се правят на артисти и почитат луната, вместо да се уверят, че

дъщеря им е нахранена и облечена, са изоставили това дете години преди да хукнат към Лондон и да загинат при злополука с карета.

Но освен това знаеше, че Аделаид предпочита да вярва, че маркизът и съпругата му са били просто лекомислени. Ексцентрични. Различни.

Отново целуна кръстницата си, отиде в спалнята си и се строполи на леглото. За жалост веднага щом си легна, установи, че има предостатъчно енергия да мисли за усещанията, които събуждаше у нея Торн. В негово присъствие се чувстваше глупава, женствена, коленете ѝ омекваха. Което беше абсурдно.

Тя се обърна по гръб и прехапа устна. Трябваше да спре да мисли за него. Той бе човек, който знаеше какво иска, и искаше Лала: момиче, което беше симпатично и несложно, като слънчев лъч. И красиво. Индия не страдаше от излишна скромност по отношение на външния си вид, но нямаше нито съвършените черти на Лала, нито лъчезарните ѝ сини очи.

Нещо повече, Индия се бе сдобила с корава черупка, изградена през онези самотни дни, в които родителите ѝ лудуваха, а тя стоеше гладна и не знаеше какво да прави. Когато нямаше нито готвач, нито прислуга — нищо друго, освен една огромна рушаща се къща.

Тя въздъхна и позвъни за Мари, за да я помоли да ѝ донесе вечеря. Беше глупаво да се чувства оскърбена от факта, че Торн иска да се ожени за друга.

Все пак тя не го искаше.

На следващата сутрин Торн реши да тръгне към Старбъри Корт на кон и остави Роуз, Туинк и Клара да го следват каретата. Напълно осъзнаваше, че е раздражителен. Като за начало, машината за каучукови ленти се бе повредила вчера — бедствие, последвало сутрешна разходка с карета с Летиша, която го остави малко притеснен.

Летиша не каза нито дума. Нито едничка. Просто седеше до него със сплетени в скута ръце, красива и безмълвна като английска роза.

Индия не беше английска роза. Беше диво цвете, нещо ярко и некултивирано, чиято красота докосва сърцето.

Утре, когато пристигнеш за събирането, Летиша със сигурност щеше да има да му каже повече неща за себе си. Може би препускащите коне или чистият въздух я бяха подтикнали към дружелюбно мълчание.

Когато слезе от седлото пред Старбъри Корт, огромната предна врата се отвори и един човек — очевидно иконом, защото не носеше ръкавици — излезе отвътре, следван от двама лакеи.

Икономът се поклони.

— Господин Дотри, казвам се Флеминг. Лейди Зенобия ме нае за ваш иконом, ако услугите ми се окажат задоволителни.

Торн му подаде палтото си, а Флеминг му съобщи, че лейди Аделаид и лейди Зенобия още не са станали. След това Торн му зададе достатъчно въпроси, за да се ориентира за общото разположение на помещенията — невероятно, но при всичките си посещения той така и не бе стигнал по-далеч от приземния етаж. Изглежда, покоите на семейството бяха разположени в едното крило, а стаите на гостите — в другото.

— Детската стая обикновено не се ли намира на третия етаж? — попита той.

— Лейди Зенобия смята, че съвременните майки предпочитат не толкова старомодния стил — отговори Флеминг. — Нейно благородие превърна една голяма дневна в семейното крило в детска стая, свързана с малка стая за бавачката.

Торн се заизкачва по стълбите, като мислеше за възстановяването на Старбъри Корт. Индия не просто бе боядисала стените — тя действително бе взела решение как ще живеят той и новото му семейство.

Влезе в детската стая и развеселен видя до камината голям люлеещ се стол, от двете страни на който имаше друг, по-малък, и едно мъничко столче, очевидно предназначено за Антигона. Роуз щеше много да се зарадва.

Нещо повече, Индия бе наредила лавици покрай стените на алкова и ги бе напълнила. Роуз щеше да се влюби в „Приключенията на шестте вавилонски принцеси“. Той взе една книга с приказки и погледна към изображението на Пепеляшка на корицата. Лала беше по-хубава. По дяволите, Индия беше по-хубава от нея!

Макар че Индия не беше хубава в традиционния смисъл на думата. Не и с тази странна комбинация от бяло-руса коса и по-тъмни вежди. Ами онази бенка точно до устата ѝ! Тя сякаш беше слязла от някоя чувствена картина, като онези на Тициан, при които художникът бе използвал любовницата си като модел.

Разбира се, любовниците на Тициан изглеждаха кротки и ведри. Изражението им изобщо не приличаше на това на Индия. Тя беше същински трън в петата, но по някаква причина размяната на писма с нея го забавляваше също толкова, колкото двубоите му с Вандър. И все пак беше малко по-различно, вероятно защото Индия бе жена.

Той се върна в коридора и отвори вратата към господарската спалня. Беше казал на Индия, че не обича червеното; естествено, тя бе тапицирала стените в тъмноалено. След като влезе, той осъзна, че е вградила и алков. За разлика от Роуз и нейните книги обаче, Торн бе получил Челини.

Приблужи се, за да разгледа скулптурата, и осъзна, че Индия я е обърнала по такъв начин, че всеки, легнал в леглото, можеше спокойно да види и двете фигури с едва докосващи се в целувка устни и преплетени тела.

На рамото на сатира имаше залепена бележка.

Уважаеми Торн,

Опитах се да превърна тази стая в убежище за хората със страстна натура. Може би това ще ви вдъхнови, за да достигнете нови висоти.

Индия

Той изсумтя. Но свали бележката и я пъкна в джоба си. Пазеше всичките ѝ писма, дори и само затова че бяха нещо ново. Никога досега не си бе писал с жена.

Стаите за гости се намираха от другата страна на къщата. Нито един самоуважаващ се човек не можеше да е в леглото по това време, затова Торн реши да събуди Индия. Не беше трудно да се досети коя спалня е нейната — пред вратата витаеше лека следа от парфюма ѝ.

През завесите се процеждаше светлина и Торн можа да види, че леглото е обвито в прозрачна коприна с цвят на кехлибар; едва успя да

различи през нея очертанията на спяща фигура. Дръпна завесите и изпита особено чувство, сякаш щеше да открие омагьосана принцеса. Като в някоя от приказките, които Индия бе купила за Роуз.

Тя лежеше свита на една страна. Гъстата ѝ светла коса се беше разпиляла по възглавницата. Торн с изненада установи, че в съня си изглежда сладка. И все пак у нея имаше нещо еротично: устните ѝ по природа бяха рубиненочервени и той смътно различаваше бенката. Тази бенка би накарала всеки мъж да погледне по-внимателно долната ѝ устна и да си помечтае за това, което можеше да направи тази уста.

Проклятие!

Смешното беше, че в този миг, докато гледаше надолу към нея, той си спомни за дните, когато беше гмуркач в тинята, преди херцогът на Вилиърс да изникне от нищото и да обяви, че му е баща. Никога не беше виждал жена с такава кожа като Индия, като вътрешната страна на венчелистче.

Тогава дори не подозираше, че такива жени съществуват. Като дъщеря на маркиз, Индия беше всичко, което той не беше и нямаше да бъде. Цялото това усещане за право по рождение беше в костите ѝ и се виждаше в лицето ѝ.

В ненадеен прилив на раздразнение Торн седна на леглото, очаквайки, че движението ще я събуди. Тя отвори уста и издаде нещо като смешно тихо сумтене, след което праметна ръка над главата си и продължи да спи.

Веднъж, когато беше момче и беше студено — тъкмо започваше да вали, — той видя момиче с топло вълнено палто, чиято майка протегна ръка и каза: „Хайде, миличка“. Момичето дори не го видя, но се отдалечи, обгърнато от цялата любов, която той така и не бе познал.

Нищо чудно, че докато седеше до Индия, отново се чувстваше като гмуркач в тинята. Тя се бе радвала на всичко това: парите и блясъка, любовта и закрилата.

Той протегна ръка, хвана я за рамото и я разтърси не особено нежно.

Тя отвори очи и изразът, изписан в тях, го удари право в мъжкото достойнство. Тя изглеждаше замаяна, сякаш бе правила любов часове наред. Сякаш се събуждаше след любовна нощ и искаше още.

Сякаш...

Очите ѝ изведнъж се отвориха докрай и тя седна. Ръката му затисна устата ѝ.

— Моля ви, не викайте. Бог знае, че последното, което искаме аз или вие, е да се окажете компрометирана. Аз никога няма да се оженя за една жена само защото обществото смята, че трябва.

Гласът му прозвуча по-сурово, отколкото трябваше.

Той остави ръката си да падне.

Очите ѝ вече бяха загубили онази сладка замаяност и за миг той усети, че го пробужда съжаление. Вместо това тя го гледаше гневно.

— Какво правите тук? — изсъска. — Не смейте да си мислите, че само защото сте ме наели, имате право на лични услуги! — и започна да търси пипнешком нещо зад себе си.

По гърба му се плисна ярост.

— Смятате, че бих дошъл в стаята ви за това?

— Няма да сте първият! — тросна се тя. Извади ръката си и проклет да е, ако не стискаше прът, увит в каша с цветни мотиви. — Само ако ме докоснете отново, ще ви ударя!

— Какво е това, по дяволите?

— Железен прът, който ще стоваря върху черепа ви, ако не се разкарате от леглото ми и от стаята ми!

— Нима искате да ми кажете, че има мъже, които са дръзнали да влязат в стаята ви с неприлични предложения? Това ли ми казвате, Индия?

Очите им се срещнаха, той посегна, взе оръжието и опита тежестта му на ръка.

— Това няма да свърши много работа. Няма да спре мъж, който наистина е решен.

— Свърши това, което трябваше — отговори гордо Индия.

— Кой? — попита Торн. Знаеше, че гласът му е излязъл от гърлото като пистолетен изстрел. — Кой го е направил?

— Аз уредих въпроса.

— Кой?

— Не ви влиза в работата!

Тя събра всичката тази великолепна коса и я преметна зад раменете си.

— А сега искам да...

Той се наведе над нея и изръмжа думите право в лицето ѝ:

— Индия, кой е посмял да влезе в спалнята ви и да ви уплаши?

— Освен вас ли? — отвърна хапливо тя, но добави: — Сър Майкъл Филипс. Ударих го в ухото с железния си прът. — Усмивката накара очите ѝ да грейнат. — На следващия ден се оплака, че бил загубил слуха си и вече нямало да може да пее вярно!

Торн преглътна още едно ръмжене. Това копеле щеше да е в състояние да пее само партии за кастрирани тенори, след като Торн приключеше с него. Но нямаше нужда да разкрива това пред Индия.

— Филипс, който има къща на Портър Скуеър? Беше в Оксфорд? Глупава брадичка, която покрива само половината от брадата му?

— Да — потвърди тя и избута още коса зад раменете си. — Двете с Аделаид посетихме майка му, защото страдаше от инфлуенца. След като излезе от опасност, той като че ли повярва, че ще се грижа и за него.

— Някой друг да го е правил?

Тя му се намръщи, затова той постави въпроса по различен начин:

— Откъде взехте идеята за железен прът, Индия?

— Кръстницата ми държи такъв в леглото си за всеки случай, докато пътува. В странноприемници например. Една жена винаги трябва да е подготвена.

Ако една жена нямаше мъж, който да спи до нея, навярно трябваше да има железен прът. Всъщност идеята не беше лоша. Всъщност... може би щеше да успее да произведе прътове специално за тази цел.

— За какво си мислите? — попита подозрително тя.

— За производство на железни прътове за самозащита на дамите — отговори той с готовност. — Имам фабрика, която би могла да ги изработва. Можем да използваме метал за скрап. Може би с по-тънък край за жени с по-малки ръце.

За миг тя впери поглед в него, а после избухна в смях.

— Така ли спечелихте несметните си милиони?

Господи, беше убийствено красива! Опасно красива. Той насочи мислите си обратно към причината, поради която бе нарушил уединението ѝ.

— Индия, бихте ли ми обяснили какво търси онази статуя в спалнята ми?

— Не харесвате ли стаята си? — попита тя и в очите ѝ просветна палава усмивка.

Всъщност я харесваше. И тя го знаеше.

— Стените са червени — изтъкна той.

— Дяволът трябва да си има бърлога, която подхожда на темперамента му — отговори тя невъзмутимо. — Фон, ако мога така да се изразя.

— Ще трябва да го смените.

Индия поклати глава.

— Приключих с обзавеждането. Първите ви гости ще пристигнат утре и аз трябва да се погрижа майката на Лала да започне да ви обожава, което, честно казано, ще е по-голямо предизвикателство, отколкото цялата работа по къщата взета заедно.

— Ако изключим спалнята, Индия, свършили сте чудесна работа. Това място е ослепително.

Тя поизправи гръб и един кичур коса падна над гърдите ѝ. Беше дълъг и къдрав, а гръдта беше точно толкова пищна и възхитителна, колкото изглеждаше, когато собственичката ѝ бе облечена, макар че тя обичаше да носи рокли, привлекателни колкото облеклото на някоя гувернантка.

Трябваше да се махне от стаята ѝ.

— Добре — каза той и скочи на крака. — По-добре да се приготвя за пристигането на Роуз. В момента пътува с каретата.

За миг на лицето на Индия се изписа разочарование, но после тя каза царствено:

— Никога не бива да влизате в спалнята на една дама.

— Вандър пристига утре — осведоми я той, без да обръща внимание на забележката ѝ. — Това е граф Броуди, бъдещият херцог. Недейте да обличате онази рокля, с която ви видях последния път. Никакви рокли ли нямате, с които да можете да съблазните един мъж?

— Няма да съблазнявам лорд Броуди! — отсече Индия и веждите ѝ се събраха като буреносен облак.

— Вандър ми е приятел, но не мога да гарантирам, че е нещо особено в леглото — ухили се Торн. — Ако външността му ви хареса, трябва първо да опитате стоката. Лично аз никога не съм си падал по рошава русолява коса.

— Няма да ви обръщам внимание — заяви тя, праметна крака над ръба на леглото и затърси с крака пантофките си за спалнята. Имаше най-красивите стъпала, които бе виждал някога: стройни, бели и наглед меки като коприна. А глезените ѝ бяха също толкова деликатни, колкото останалата част от нея.

В ума му изникнаха белезите, които прорязваха бедрата му. Тя наведе глава и пхна крака в малките си пантофки. Сега Торн можеше да види само невероятната ѝ коса.

Тя се изправи.

— Сега трябва да си вървите. Мари, моята камериерка, ще дойде скоро.

— Тя какво, просто влиза в стаята ви сутрин, така ли?

— Разбира се.

— Ще трябва да се откаже от този навик, след като се омъжите.

Без дори да поглежда към него, Индия се приближи към тоалетката. Той не обичаше да го пренебрегват, затова каза:

— Вандър може да е от сутрешния тип.

Тя се обърна към него, докато нахлуваше пенъора си, и той видя в очите ѝ леко объркване.

— Сутринта мъжът се обръща и установява, че е готов — обясни той. — Събужда се жаден и ако до него има меко тяло, ще ощастливи въпросната жена. И ще иска да го направи, без да го прекъсват разни камериерки.

Лицето ѝ порозовя. Торн се ухили и реши да си тръгне с тази мисъл в главата. Излезе от спалнята и слезе по стълбите, за да уведоми Флеминг за съществуването на Роуз — само за да установи, че Индия го е информирала за всичко, включително и за необходимостта засега да пази в тайна присъствието на Роуз във вдовишката къща.

Прекара половин час, като разглеждаше кухните, килера на иконома, шкафа със сребърните прибори.

— Откъде, по дяволите, е набавила всичко това? — обърна се той към Флеминг, загледан в пълния със сребърни подноси шкаф. Някои имаха огромни куполовидни капаци, а други — малки крачета.

— Лейди Зенобия е запозната с изделията на господата Ханам и Крауч. Оказа ми доверието да ме изпрати в магазина им на Мънкуел Стрийт и да купя най-необходимото за домакинство с такива размери.

Торн взе един поднос — от онези без претрупаните крачета. Разбира се, беше виждал такова сребро на масата на баща си. Херцогът нямаше желание да държи среброто си скрито.

Но и през ум не му беше минавало самият той да се сдобие с нещо такова. Подносът, който държеше сега, беше овален, с някаква украса.

— Изглежда, ще свърши работа — каза той.

— Този поднос е с вълнообразни мотиви по ръба, а централната част е с ажурна украса — обясни Флеминг. — По-късно можем да добавим герб, ако пожелаете.

— Няма да е зле да ме опознаеш, Флеминг. Отговорът на това предположение е: „Когато адът замръзне“.

— Точно така, сър — съгласи се икономът, без да трепне. Той взе подноса и го връчи на един лакей, който подтичваше след тях като кутре. — Прибери го в килера ми, Стивънс.

— Защо?

— Защото го пипахме и трябва да се излъска преди употреба.

Торн бе започнал да губи интерес към среброто.

— Изобщо не ми пука дали е излъскан, или не, стига отгоре му да има храна.

— Да, сър, останах с това впечатление, когато платихте на „Ханам и Крауч“, макар че те не ви изпратиха опис на предметите, които купихте.

Тонът на Флеминг беше сух; Торн подозираше, че двамата ще се разбират много добре.

Той вдигна рамене.

— Нали осъзнаваш, че съм копеле? Този факт причиняваше на лондонския ми иконом лошо храносмилане, докато накрая напусна заради безсмъртната си душа.

— И аз съм дете на случайността, както му казваме в планините — осведоми го Флеминг.

Торн избухна в смях.

— Как е успяла да те намери, по дяволите?

— Работих за маркиза на Песъл, а последното ми място беше главен лакей у херцога на Вилиърс.

— Аха! Откраднала те е от баща ми.

— Всички, които работят в областта на домакинските услуги, знаят за лейди Зенобия. Всеки, който иска да смени къщата, се надява — а понякога се моли — тя да дойде на гости. Запознах се с нея преди две години, когато тя разговаря с всички хора от домакинството на Негова светлост. Тя не забрави за амбицията ми да стана иконом.

— Винаги ли говори с всички хора в домакинството?

Флеминг кимна.

— От икономата до прислужницата от черната кухня. Както можете да се досетите, научава много неща за домакинството.

Тази жена беше гениална.

Когато влезе в библиотеката, образът на Индия в леглото отново изплува в главата му. Досега предполагаше, че дамите спят по дрехи от каша, може би с малко дантела на врата и китките. За да са добре покрити.

Индия носеше светлосиня коприна. С много дантела, която не покриваше почти нищо.

Тази интересна посока на мислите му обаче бе прекъсната от скриптене на колела, затова той излезе да посрещне Роуз. Тя слезе от каретата. Стискаше здраво Антигона и изглеждаше несигурна. Навярно Торн трябваше да пътува с нея, при все че Туинк и Клара вече слизаха на свой ред.

Той се спря и протегна ръце.

— Роуз!

Лицето ѝ изглеждаше напрегнато и той изчака малко, докато тя обмисли ситуацията. Най-накрая тя се втурна към него и той я вдигна.

— Как е моето момиче? — попита той.

— Аз не съм твоето момиче — заяви тя с онази своя откровеност, която караше хората да се чувстват неудобно.

— Моето момиче си — поправи я той. — Взех те назаем от баща ти.

— О!

Не изглеждаше убедена. Торн без проблем убеждаваше представителките на красивия пол да го харесат — докато не се запозна с Роуз. Тя се държеше на разстояние въпреки всичките му усилия да я очарова.

— Сега отиваме във вдовишката къща — каза той. Това обстоятелство му беше много неприятно. Разбираше, че е необходимо,

но не искаше да крие Роуз, сякаш се срамува от нея. Така все едно я изкарваше незаконородено дете, при положение че беше съвсем законна издънка от свещен брак.

Но когато съобщи на Летиша за Роуз и за вдовишката къща, тя веднага кимна.

— Майка ми е... с труден характер — каза тя. Гласът ѝ беше едва чут шепот. Торн знаеше какво му казва в действителност: той трябваше да я спаси. И щеше да го направи.

— Къде е лейди Зенобия? — попита сега Роуз.

— Предполагам, че е в къщата — отговори Торн. — Искаш ли да я видиш?

Роуз енергично кимна.

— Знам, че тя ще иска да види колко е напреднала Антигона.

Торн хвърли поглед към Флеминг.

— Лейди Зенобия несъмнено ще дойде при вас във вдовишката къща, госпожице Роуз — каза икономът. — На посещение.

ГЛАВА 16

Госпожица Летиша Рейнсфорд надзираваше камериерката на майка си, която приготвяше куфара ѝ за Старбъри Корт — не защото Абигейл имаше нужда от надзор, а защото майка ѝ настоя, а Летиша отдавна бе разбрала, че е по-лесно да прави каквото иска лейди Рейнсфорд, отколкото да се опитва да ѝ се противопостави.

— Внимавай с тази рокля — обади се лейди Рейнсфорд от кушетката си в другия край на стаята. — Дантелата на ръкавите е валансиенска.

Абигейл вече знаеше това и винаги внимаваше. Но майката на Летиша обичаше да изброява скъпите неща, които притежаваше. Почти толкова, колкото да изброява болестите си. Но не толкова, колкото Лала обичаше да прави груби забележки наум, без никой да може да ги чуе.

Това беше грях и тя го знаеше. Сега кимна, каза: „Да, мамо“ и продължи да гледа, докато Абигейл старателно сгъваше роклята между парчета бяла коприна, които щяха да предпазят дантелата от скъсване или намачкване.

— Още не съм съвсем сигурна за това посещение — каза капризно майка ѝ. — Копеле, да си го кажем направо! Дъщеря ми да се омъжи за дете, родено в срам! Кой би си помислил? Не и аз, не и по времето, когато бях най-красивата жена в обществото и избрах баща ти.

— Все пак господин Дотри е син на херцога на Вилиърс — осмели се да ѝ напомни Лала — нито за първи, нито за десети път.

— Който е също толкова скандален, колкото потомството си — отвърна майка ѝ, вдигна отпуснатата ръка във въздуха и я остави да падне. На сутринта бе намазала лицето си със смес от краставица и хума, която гарантираше, че ще заличи всички бръчки. Сега сместа бе изсъхнала, беше се втвърдила и започваше да се пропуква като брега на пресъхнало езеро.

— Баща ти би трябвало да се ужаси при самата мисъл да слее кръвта си с такъв неморален човек като Вилиърс, камо ли с тази на някое от копелетата му.

Абигейл бе приключила с роклята и сега я покриваше с едно последно парче коприна, преди да затвори капака на сандъка.

— Татко е много впечатлен от притежанията на господин Дотри — напомни Лала на майка си. От самото начало не бе спряла да повтаря две понятия: „херцог“ и „богатство“.

Но не смееше да изрече нито едно от нещата, които много би искала да каже, като например да изтъкне, че няма човек, който да я смята за нещо повече от хубаво лице, ако не и направо за глупачка. И че баща ѝ е уморен и изпит, съсипан от финансови тревоги. И че Лала трябва да се омъжи бързо, а не да му струва още един сезон.

Честно казано, майка ѝ би трябвало да целува краката на господин Дотри. Беше цяло чудо, че Лала го среща, защото той не посещаваше обичайните светски събирания. Никога не я бе виждал как се запъва в разговор, как се мъчи да намери подходящите думи, как се опитва да измисли нещо духовито или дори само подходящо и не успява. Лала се опитваше да каже нещо, но усещаше, че лицето ѝ се стяга, а по шията ѝ пропълзява руменина.

Господин Дотри обаче сякаш не очакваше от нея да е умна, което улесняваше всичко. Той беше толкова интересен, че за своя изненада Лала наистина обръщаше внимание на думите му.

Ако имаше избор, не би се спряла на него. Тя харесваше мъже, които съвсем не бяха толкова агресивни и мъжествени. В продължение на почти две години преди дебюта си бе заплена от викария им — човек със слабо интелигентно лице и нито един косъм на главата си. Ходеше на църква толкова редовно, че майка ѝ започна да я нарича Госпожица Добродетелна.

— Дотри е богат — отговори капризно майка ѝ. — Но кой би помислил, че аз, аз, ще трябва да изложя дъщеря си на пазара за продан, за да я купи някакво копеле с пълна със злато кесия? Моите прекрасни дъщери трябваше да бъдат грабнати от най-високоставените мъже в тази страна още в мига на дебюта си.

— Марая получи четири чудесни предложения — напомни ѝ Лала и позвъни за лакеите, които трябваше да вземат сандъка.

Споменът накара покритото с глина лице на майка ѝ да се разчупи в усмивка.

— Да, Марая е истинска красавица. Какъв прекрасен сезон беше нейният! Всички шепнеха за нея, правеха залози кого ще приеме...

Лала не проумяваше защо изобщо е имало предположения: баща ѝ просто бе приел предложението на най-богатия кандидат за ръката на Марая. За жалост според него нито един от мъжете, които поискаха Лала, не му предложи адекватна компенсация за красотата ѝ. Вместо това продължи да чака по-високо предложение — а после сезонът свърши.

Само при мисълта да изтърпи още един сезон сърцето ѝ се разтуптяваше болезнено. Ако господин Дотри не се оженеше за нея, трябваше отново да мине през всичко това с ясната мисъл, че в обществото говорят шепнешком за нея — не защото е красива, а защото я смятат за глупава.

Дори бе дочула как някакви момичета се кикотят и я наричат „занесена“. Не го разбра напълно — какво означаваше „занесена“? — но очевидно не беше комплимент.

Абигейл отвори вратата на спалнята и се отдръпна. Лакеите влязоха и вдигнаха сандъка на лейди Рейнсфорд. Той щеше да потегли незабавно, така че роклите да бъдат проветрени и изгладени, преди собственичката им и Летиша да пристигнат следобед на следващия ден.

— Просто ми се иска да си малко по-жизнена, Лала — продължи майка ѝ, без да обръща внимание на присъствието на мъжете. Лейди Рейнсфорд никога не забелязваше прислужниците, освен когато искаше да свършат нещо. — Макар че, честно казано, не си виновна, че си глупава. Но би могла да направиш нещо за хълбоците си.

Лала стисна зъби и си заповяда да не плаче. Щеше да е смешно да се разциври само защото двама лакеи ги гледаха.

— Така изглеждаш толкова тромава — продължи безмилостно майка ѝ. — Кълна се, че ще е лесно. Ако просто спреш да ядеш за няколко седмици, можеш да придобиеш същата стройна фигура като сестра си. И тогава няма да сме принудени да обираме остатъците и да се унижаваме да посещаваме дома на някакво си копеле.

— Херцогът на Вилиърс ще присъства на събирането, майко — напомни ѝ Лала и добави с известно отчаяние: — и съм сигурна, че

много ще се обиди, ако покажеш така ясно мнението си за сина му.

— Никой не може да твърди, че не съм самата тактичност — отсече майка ѝ, без да обръща внимание на истината. — Абигейл, ще съм ти благодарна, ако затвориш вратата след лакеите. Влиза течение и сигурно ще проникне в дробовете ми и ще ме довърши, преди да съм се освободила от грижите за последната си дъщеря.

Тя праметна крака през ръба на леглото и посочи към копринената си роба. Лала го загърна около костеливите ѝ рамене.

— Искам билков чай с малко мед. А на теб ти е време да се разходиш в парка. Три пъти на ден, нали помниш? Днес дори не си си подала носа навън. Вече е десет часа сутринта. Леността е убиец за фигурата.

От зазоряване Лала не бе спряла да се върти около майка си, но преглътна острия си отговор. Нямаше смисъл. Никакъв.

Продължи да си го повтаря, докато не затвори вратата зад гърба си и не се отправи към Кенсингтън Гардънс.

ГЛАВА 17

— Трябва ми боне — обърна се Индия към камериерката си Мари, след като Флеминг ѝ съобщи за желанието на Роуз да ѝ отиде на гости във вдовишката къща. Никога не излизаше от къщи с непокрита глава — това беше едно от правилата, които бе прочела в една книга, посветена на изкуството да бъдеш дама. Тъй като не разполагаше с майчински напътствия, на практика бе научила наизуст книгата още от съвсем малка.

По-късно вече вървеше по една настлана с чакъл пътека и се ругаеше, задето бе избрала толкова елегантна — и следователно мъничка — шапка. Топлият ветреца вече измъкваше косата ѝ от нея — усещаше кичурчетата около врата си. А с коса като нейната това означаваше, че когато стигне до вдовишката къща, цялата ѝ прическа вече ще се е развалила.

Беше преполовила пътя до целта си, когато зърна Торн и Роуз, които вървяха по пътеката, хванати за ръка. В другата си ръка Торн държеше детски обръч.

— Лейди Зенобия — поздрави Торн, сякаш само преди час не беше седял на леглото ѝ. — Радвам се да ви видя.

Роуз направи реверанс и каза:

— Много се радвам, че ви виждам отново, лейди Зенобия.

Индия с усилие откъсна погледа си от лицето на Торн — той беше от мъжете, които привличат цялото внимание на събеседниците си — и погледна към детето. Разбира се, Роуз още носеше траур.

Този път обаче Индия не забеляза никаква прилика с Торн. Вместо това видя, че в очите на момиченцето още се таи тъга. Коленичи на земята и каза:

— Добро утро. Как е приятелката ти Антигона тази сутрин?

— Тя не ми е приятелка — отговори с достойнство детето. — Тя е моята кукла, но аз се преструвам, че ми е повереница.

— Доколкото разбирам, Антигона е загубила и майка си, и татко си — каза Индия. — Съжалявам. Изглежда много елегантна в това

красиво дълго палто, макар и може би малко тъжна.

— Тя отдавна няма майка — отговори Роуз. — Но е щастливка, защото има мен. Това я прави щастлива, щастлива като чучулига.

— И моята майка и татко умряха — каза Индия. Говореше не толкова на момиченцето, колко на чувството в очите му. — Още ми липсват. Но с времето на човек започва да му олеква, макар че болката никога не отминава напълно.

Устните на Роуз се стиснаха в черта, която Индия добре познаваше: и тя като съвсем малка бе разбрала, че плачът не помага.

— Виждам, че господин Дотри носи обръч — каза тя. — Добре ли го търкаляш?

— Не — отговори детето. — Нямам достатъчно контрол, за да го накарам да стои изправен. Казах на господин Дотри, но той все пак го купи.

— Мен много ме бива с обръчите — заяви Индия и се изправи. — Искаш ли да пробваме заедно? Можем да оставим Антигона с господин Дотри. Шпонката у теб ли е? Чудесно! Сега трябва да намерим някое хубаво равно местенце на пътеката, защото и най-малката издатина ще го накара да изхвърчи на тревата.

— Двамата с Антигона и сами ще намерим обратния път до вдовишката къща и ще ви очакваме — обеща сериозно Торн.

Когато двете с Роуз се запътиха обратно към вдовишката къща, като търкаляха обръча пред себе си, косата на Индия се бе разпиляла по гърба, а хубавите ѝ италиански обувки ѝ убиваха на пръстите. Но това нямаше значение: бузките на Роуз бяха порозовели и тя говореше толкова оживено, че през последните пет минути Индия не бе казала нито дума.

Индия изкуцука до предната врата, бутна я и пусна Роуз пред себе си. Преддверието водеше право към малка уютна всекидневна, където завариха Торн да чете вестник.

Роуз се втурна към него, подпря се на коляното му и му разказа за последния си, триумфален опит с обръча, който бе изминал цялата пътека, преди едно камъче да го накара да се отклони и да падне. Той веднага остави вестника, обгърна я с ръка и наведе глава, за да я изслуша. Сцената беше толкова нежна, че сърцето на Индия подскочи.

В типично свой стил Торн не беше станал при влизането ѝ, както подобаваше на джентълмен. Вместо това я огледа от главата до петите

и изрече провлечено:

— Изглеждате така, сякаш сте обиколили къщата три пъти заднешком, Индия.

Роуз прошепна настоятелно:

— Господин Дотри, в присъствието на дама трябва да станете.

— Точно това си мислех и аз — съгласи се Индия и развърза шапчицата си.

— Сигурна ли си, че е дама? — попита Торн и се изправи — Лицето ѝ е цялото розово, а косата ѝ на нищо не прилича Всъщност прилича на плашило. — В очите му блестеше закачлив смях — Боже, боже, лейди Зенобия! Моля ви, не ми казвайте, че ще се опитате да прелъстите Вандър с тази рокля. Приличате на стара мома, която е пазила роклята си, ароматизирайки я с лавандула години наред.

— Тази забележка е крайно осъдителна! — възкликна Роуз — Освен това не е достатъчно да станете трябва и да се поклоните.

— Обикновено не си правя труда — отвърна нехайно той. — И лейди Хикс го знае. Обещавам обаче, че в присъствието на Летиша ще се държа като джентълмен.

— Господин Дотри се надява да се ожени за госпожица Летиша Рейнсфорд — обърна се Роуз към Индия и остави настрана обръча си — Опитах се да му помогна със съветите си, защото учителят ми знаеше много по въпросите за поведението и ранга.

— За свой ужас открих, че повереницата ми може още утре да си намери работа като гувернантка — каза Торн. — Лейди Зенобия, лицето ви е червено като домати, ако нямате нищо против, че ви го казвам.

— Навън е горещо — каза Индия и му се намръщи, докато сядаше. — И преди Роуз отново да реши да ви поправи, ще отбележа, че е много неучтиво да сравнявате една дама със зеленчук или всъщност да я карате да се чувства неловко по какъвто и да било начин.

Торн се отпусна на един стол.

— Защо да се чувствате неловко само защото сте придобили такъв привлекателен оттенък на червеното?

Роуз премести поглед от Торн към Индия.

— Отивам да прибера обръча в стаята си. Ще помоля Клара да донесе лимонада, лейди Зенобия.

— Натоварен сте с грижата за много интересно малко създание — отбеляза Индия, когато Роуз си тръгна.

— Обещава да се превърне в истинска вдовстваща херцогиня.

Торн опъна крака пред себе си и сложи ръцете си с преплетени пръсти зад главата.

— Сериозно, Индия, това ли смятате да облечете утре?

— И ако е това?

— Мислех, че сме се разбрали, че трябва да прелъстите Вандър, познат и като бъдещия херцог?

Индия го погледна смаяно. По някакъв начин помежду им се бе създала връзка, каквато тя никога не си бе представяла, че може да има с някой мъж За нищо на света. Може би тази връзка беше нещо като отношенията между брат и сестра. Само дето... от време на време поглеждаше към него и той беше толкова красив, че през цялото й тяло минаваше тръпка.

— По този начин ли разговаряте с братята и сестрите си?

— Определено.

— И те ли като мен ви смятат за вбесяващ?

Той й се ухили и раздражението й нарасна още повече. Тя, която се бе научила да запазва спокойствие при сблъсък с каквото и да било домашен хаос, си изпускаше нервите всеки път, щом се озовеше край него. Беше вбесяващо.

— Братята и сестрите ми ме обожават.

— Странно — отговори тя с равен глас.

— Да поговорим за роклята ви. Това е по-интересно.

— Защо не поговорим вместо това за дрехите, които ще носите вие? — Тя го отгледа от горе до долу, спокойно и бавно, за да поясни какво има предвид — Този ваш вид на дърводелец няма да се хареса на лейди Рейнсфорд.

— Утре ще облека някакви прилични дрехи. В последния момент.

Когато беше развеселен, гласът му ставаше по-тих и в него се появяваше някаква груба нотка, която го караше да прилича на джентълмен още по-малко от обикновеното.

— Роуз изглежда много по-добре — каза Индия, за да смени темата с нещо не толкова провокативно. — Не толкова изпитана и не толкова уплашена.

— Карам я да яде ябълкова пита за закуска — осведоми я Торн.
— Макар че това, което обича, е сладолед от „Гънтър“. Всеки следобед.

Индия му се усмихна.

— Какво направих, че да го заслужа? — попита Торн.
Изглеждаше и озадачен, и крайно равнодушен.

— Всеки би се зарадвал да види колко добре се грижите за повереницата си — отговори Индия — Майка ви би била... — и млъкна, защото осъзна, че няма представа коя е майката на Торн или какво би ѝ харесало.

— Никога не съм я виждал — отговори веднага той — Била е оперна певица и предполагам, че не е била майчински тип, предвид факта, че ме е оставила с Вилиърс, който, като баща, съвсем не е идеален.

— О!

— А вашата майка каква беше? — попита той.

В ума на Индия проблесна обратът на маркизата, която танцуваше гола на лунна светлина, а дългата ѝ коса се вееше свободно. Какво можеше да каже?

— Беше много необикновена.

— Доколкото съм чувал, била е съвсем луда.

— Много груба оценка — възрази Индия и предизвикателно вдигна брадичка.

— След като разбрах, че ще сте близо до Роуз, проучих миналото ви — обясни той. — Преди това бях решил, че жена, която се нарича лейди Зенобия, не може да не е измамница, затова не си направих труда да се осведомя за произхода ви.

— Не сте първият, който прави такова заключение въз основа на името ми — отстъпи Индия.

— Що за баща би кръстил детето си Зенобия, а не Марджъри или Бланш?

Тя се поколеба.

— Предполагам, че бащинските чувства на лудите не са толкова силни, колкото бихме желали — наруши тишината той.

— Майка ми често забравяше, че съществувам — чу собствения си глас Индия. Никога не бе изричала пред никого тази неудобна истина — не само защото хората щяха да я съжаляват, а защото, докато

мълчеше, истината не изглеждаше толкова реална. — Но ме обичаше — добави тя. Винаги си го казваше.

— Моята майка не е изпитвала същото към мен — каза Торн без каквито и да било скръб или смущение. — Но според баща ми смятала, че съм хубаво бебе. Или тогава съм изглеждал по-добре, или я е обзел кратък прилив на майчински чувства.

— Оставила ви е на топло и сигурно място, където са щели да се грижат за вас.

— Вярно е.

Той бе протегнал ръце назад, над облегалката на дивана. Изглеждаше толкова привлекателен, че сърцето на Индия заби неравномерно. Беше глупаво от нейна страна, но в начина, по който се превръщаше в баща на Роуз, имаше нещо прекрасно. Той никога не би изоставил детето си.

— Моите родители умряха в Лондон — каза тя. — Но аз не знаех, че са там или защо напуснаха дома ни. Забравиха да ми кажат, че заминават.

Очите му потъмняха.

— Какво си помислихте? Че са ви изоставили напълно?

— Не бях сигурна.

Такова облекчение беше да го облече в думи!

— Понякога напускаха дома ни, но обикновено ми казваха къде отиват и никога не се беше случвало да отсъстват цели три дни.

— Изобщо ли не разбрахте какво са правили в Лондон?

Тя поклати глава.

— Никой не знае. Баща ми карал двуколката, защото няхаме кочияш, и паднали от моста „Блекфрайърс“. Казаха ми, че се опитал да спаси майка ми.

— Но нито той, нито тя са оцелели?

Тя почувства как онази стара буца на скръб отново се изкачва в гърлото ѝ. Преглътна.

— Той нямаше да иска да живее без нея.

Беше глупаво да чувства, че баща ѝ би трябвало да иска да живее заради нея. През половината време той дори не си спомняше, че има дъщеря.

Торн посегна и я стисна за китката. После я дръпна напред и тя падна в скута му.

— Какво правите?

Той я обгърна с ръце и Индия спря да мисли за родителите си.

— Баща ви и майка ви е трябвало да ви кажат, че заминават — изрече той в ухото ѝ. — Трябвало е да искат да се уверят, че сте в безопасност. Разбирам, че не са били идеални родители. Но съм абсолютно убеден, че са ви обичали.

— Откъде знаете? — попита Индия и гласът ѝ се пречупи.

— Бил съм в Темза хиляди пъти — каза той. — В най-добрия случай водата е мътна, а в онзи ден със сигурност е била размътена и от каретата и конете. Човек, който се мъчи да плува в тинята, започва да се подмята неконтролируемо, а зад завоя, точно зад този мост, има ужасно течение. Момчетата се гмуркаха и никога повече не излизаха, и ние не знаехме какво се е случило с тях.

Очите на Индия пареха. Тя притисна буза към рамото му.

— Мисля... мисля, че може да са решили да напуснат дома ни завинаги.

— Защо смятате така?

— Нямахме пари, но майка ми имаше няколко бижута.

— Веднъж намекнахте, че като дете сте гладували. Те са ви оставяли без храна, макар че са имали бижута, които са могли да продадат? — гласът му беше невярващ.

— Майка ми е получила комплекта от баба си — обясни Индия. — Не можеше да го продаде.

— Можела е — отвърна грубо Торн. — Трябвало е.

Устата на Индия потрепери. Понякога и тя си беше мислила същото, но беше ужасно нелоялно от нейна страна.

— Тя смяташе да ми ги даде. Но сигурно си е променила решението, защото ги бяха взели в Лондон и очевидно са се канели да ги продадат. По-късно осъзнах, че сигурно са решили да отидат в Барбадос. Постоянно говореха за това.

Ръцете му я стиснаха по-силно и той попита:

— Къде беше лейди Аделаид, докато растяхте?

— Беше омъжена и живееше в Лондон. Представа нямаше как е в провинцията.

Навремето сънуваше, че един ден ще пристигне феята кръстница от приказките, понесла красиви рокли или може би просто полог с яйца... но това така и не се случи. Дните се нижиха един след друг, а

когато човек се тревожеше за храната и настъпващата зима, нервността караше дните да се сливат. Имаше цели години от детството ѝ, които не можеше да си спомни добре.

Болка стегна гърдите ѝ в желязна хватка. Торн навярно бе почувствал това, защото я целуна по косата точно когато от устните ѝ се изтръгна първото ридание.

— Аз ни-никога не плача — прошепна тя пет минути по-късно.

— Всичко е наред — прошепна той в отговор. Гласът му беше успокоителен, също както ръката, която я галеше по гърба. — Някои родители вземат ужасни решения, Индия, но това не означава, че не обичат децата си. Нито за миг не вярвам, че родителите ви са взели тези бижута и са заминали с намерението да ви изоставят.

— Баща ми обичаше идеята да отплава за Барбадос — прошепна Индия.

— Нямало е да тръгнат без вас.

— Защо са взели бижутата? Държаха ги зад един камък, който се изваждаше, в камината. Когато Аделаид дойде да ме вземе, отидох да ги извадя. И... и ги нямаше.

— Може би някой ги е откраднал — предположи Торн.

— Не. Баща ми беше взел и кожената им торбичка. Не се побираше зад тухлата, затова я държаха в едно чекмедже на страничната маса. Един крадец е нямало откъде да го знае. — Тя си пое неравномерно въздух — По някаква причина са взели бижутата и са заминали преди зазоряване, без да се сбогуват. Но вече... вече се примирих с това.

Торн не ѝ повярва. Той изобщо не познаваше майка си и въпреки това фактът, че по бе изоставила, му причиняваше болка. Родителите на Индия изглеждаха още по-безотговорни.

— Те са ви обичали и не биха напуснали страната без вас — повтори той.

— Как можете да го твърдите с такава сигурност?

Гласът ѝ започваше да звучи леко раздражено, което Торн прие като признак, че е започнала да идва на себе си.

Бе готов да заложи цялото си състояние, че родителите ѝ са се влюбили в нея в мига, в който са я зърнали. Но любовта не бе достатъчна, за да превърне човек в добър родител. Имаше силното

усещане, че майката на Вандър го е обичала, но нищо на света не можеше да убеди приятеля му в това.

— Защото сте такава, каквато сте — отговори той и се усмихна, макар че тя бе притиснала буза до рамото му и не можеше да види лицето му. Индия дори не подозираше колко много хора я обичат — от родителите ѝ до Аделаид, до хората, които работеха за нея, до онези мъже, които бяха поискали ръката ѝ...

— Не трябваше да го правят! — изрече остро тя. Сега повече приличаше на себе си. — Трябваше да ме събудят и да ми кажат къде отиват.

— Вярно е.

— Не мога да повярвам, че ви казах всичко това — въздъхна тя и се поизправи в скута му. — Никога досега не съм го споменавала пред никого. Струва ми се нелоялно към паметта им.

— Предвид това, което вече се знае за баща ви, се съмнявам, че някой би похвалил родителските му качества — осведоми я сухо Торн. — Да разбирам ли, че не са открили бижутата нито в дрехите им, нито в каретата?

Тя поклати глава.

— Така и не сте казали на кръстницата си? Никой не е организиран издирване на бижутата?

— Не?

Изражението на Торн навярно бе издало неверието му.

— След смъртта на родителите ми Аделаид страдаше от чувство за вина — поясни отбранително Индия. — Не беше ни гостувала повече от десетилетие и дори не подозираше в какво състояние е къщата ни.

— Нямало е да ѝ струва особени усилия да наеме някого от Боу Стрийт Рапър, за да проучи въпроса — не отстъпи Торн и си отбеляза наум да направи точно това. Ако човекът не намереше нищо за съобщаване, Индия нямаше защо да го научава.

— Моята кръстница живее в един по-ведър свят. Полага големи усилия да го запази такъв, И го заслужава, защото бракът ѝ не е бил особено щастлив.

Торн беше на ръба да каже нещо извънредно нетактично за кръстниците, които не закрилят кръщелниците си, но Индия леко бутна ръката му и стана.

— Трябва да си измия лицето, преди да се върне Роуз — каза тя, но на прага се обърна и му подари една от усмивките си — онези, които грейваха в очите ѝ. — Вие сте такъв добър приятел, Торн — каза тя. — Благодаря.

После излезе и го остави да мисли за всички отношения, в които не беше добър приятел.

В никакъв случай.

На горния етаж Индия се взря в отражението си в огледалото. Косата ѝ бе разчорлена, очите — подути, а гърлото ѝ дращеше от целия този плач, но в същото време... в същото време изпитваше чувството, че е свалила от гърба си ужасно бреме. Беше глупаво, но изпитваше огромно облекчение, че е казала на Торн. Онази студенина, свита в част от сърцето ѝ, се бе освободила.

Той я караше да се чувства на топло и защитена за пръв път от години и от много години.

Когато се върна в дневната, Роуз вече беше там.

— Сега трябва да ви оставя — каза Индия — Флеминг ще иска да се консултира с мен преди пристигането на херцога и херцогинята утре.

Роуз изглеждаше малко разочарована, но скочи на крака и направи реверанс. Индия коленичи пред нея.

— Нали разбираш защо трябва да останеш в тази къщичка?

— Ако майката на госпожица Рейнсфорд повярва, че съм извънбрачно дете, това ще навреди на плановете на господни Дотри да се ожени за нея. Затова трябва да остана тук, без никой да ме вижда.

— Много си мила — каза Индия и леко сложи ръка на главата на Роуз.

— Запознах се с госпожица Рейнсфорд — каза момичето.

— Тя е очарователна млада дама — отговори Индия.

— Каза ми, че няма желание да чете.

За миг Индия замълча, но после се окопоти.

— Тогава ти можеш да ѝ четеш, така както четеш на Антигона. Мисля, че тук ще се чувстваш удобно. Всеки ден ще се отбивам, за да проверя има ли нещо, което мога да донеса на теб и Антигона.

— Аз и господин Туинк работим върху английската граматика, защото той казва, че е важно да я усвоя, преди да се насоча към гръцката — осведоми я Роуз.

Индия изпита лека тръпка на ревност, което беше направо абсурдно.

Погледна над главата на Роуз.

— Торн, ще се върнете ли в къщата преди вечеря?

Той поклати глава.

— Ще остана с Роуз възможно най-дълго, дори и само за да се уверя, че Туинк няма да я удави в минали причастия.

Индия нямаше представа какви са тези причастия, затова само кимна.

— Не забравяйте да си намерите по-хубава рокля за утре, Индия — нареди той.

Тя завъртя очи.

— Аз мисля, че лейди Зенобия изглежда много добре — заяви Роуз.

— Изглежда много добре за монахиня — отсече Торн. — Ако иска да хване Вандър, трябва да тръгне по друг път.

— Защо понякога се наричате един друг Индия и Торн, а друг път — лейди Зенобия и господин Дотри? — попита Роуз. — Не е уместно.

— Ние сме добри приятели — обясни с готовност Торн.

— Всъщност най-добрите приятели на този свят.

Индия почувства как на устните ѝ изгрява треперлива усмивка. Той беше прав, разбира се. Тя нямаше друг приятел като него в целия свят.

— Липсата на официалност е порокът на простолудие то — оповести Роуз.

— Проклятие! Кой ти каза това? — попита Торн.

— Предишният ми учител, господин Панкрас — отговори тя.

Торн изсумтя.

— Този човек бързо се превръща в най-страшния ми враг.

— Щом хората ме наричат Роуз, а вас Торн, значи сме Роуз и Торн — изви отвратено устна нагоре детето. — Предпочитам „господин Дотри“ Звучи много по-достойно.

Индия ѝ се усмихна.

— На мен ми харесват Роуз и Торн.

— Не съм съгласна — възрази учтиво Роуз. — Но разбирам, че съм прекалено млада, за да се вземе предвид мнението ми по въпроса.

При тези думи Торн избухна в смях и Индия се измъкна от къщата, докато той гъделичка повереницата си.

ГЛАВА 18

Късно следобед Индия приключи с последните приготовления за пристигането на гостите. Херцогът и херцогинята на Вилиърс трябваше да пристигнат сутринта, а лорд Броуди, лейди Рейнсфорд и Летиша — следобед или рано вечерта. Лорд Рейнсфорд, изглежда, изобщо нямаше да дойде. Аделаид дискретно бе потвърдила, че той и съпругата му рядко се намират под един и същ покрив.

Всички стаи бяха проветрени и готови; рано сутринта щяха да сложат цветя във всяка една от тях. Индия, Флеминг и икономката бяха планирали предстоящата седмица така, сякаш подготвяха военна операция.

— Херцогинята ще изпълнява ролята на домакиня — напомни Индия на Флеминг, докато проверяваше списъка с вина, които щяха да предложат.

— Да, милейди — съгласи се икономът.

— Предполагам, че ще има какви ли не критични моменти и ако трябва, можеш да дойдеш при мен, но моля те, погрижи се останалите гости да не разберат, Флеминг.

— В никакъв случай, милейди. Днес лейди Аделаид пак ще вечеря в стаята си — съобщи ѝ Флеминг.

Изтощението на Индия изчезна. Това означаваше, че с Торн ще вечерят сами, без надзора на компаньонка. Заключениеето на Аделаид, че нямат нужда от такава, беше грешно, но Индия не ѝ възрази.

От утрешния ден нататък нямаше да има повече целувки — или сълзи — в прегръдките на Торн. Щом Лала прекрачеше прага, Индия щеше да се преобрази чисто и просто в семейна приятелка.

Но тази нощ... през тялото ѝ се плисна вълна на въодушевление. Спомни си за мига, в който Торн я улови неподготвена и завладя устните ѝ, без дори да попита, и по краката ѝ отново се стече топлина.

Нито тя, нито той бяха сгодени. Засега. Тази вечер, колкото и непристойно да беше, още можеха да се целуват. Индия тръгна нагоре по стълбите с неприлична бързина и се насили да забави крачка.

Когато Мари дойде, тя нареди да ѝ приготвят ваната. Остана вътре цели десет минути повече, отколкото искаше, защото единственото, което истински желяеше, бе да се втурне по стълбите и да намери Торн.

Да говори с него.

Или може би да не говори.

Задължително трябваше да облече за вечеря някоя проста рокля и да си запази по-съблазнителните одеяния за пристигането на лорд Броуди. Но вместо това си сложи роклята, която ѝ отиваше най-много, с цвета на перла в раковина, дълбоко деколте с шнур и лека горна пола от хлабаво изтъкан лен, която трепкаше отпред.

В нея се чувстваше палава. Не превзета, не и като стара мома.

Мари ѝ помогна да обуе пантофки, с токчетата на които главата ѝ щеше да стига точно до рамото на Торн. Най-накрая Индия слезе и си каза, че ще му позволи една-единствена целувка. Или може би две. Но не повече.

Флеминг стоеше в подножието на стълбището.

— Лейди Зенобия — каза той и се поклони. — Господин Дотри ви чака отвън, пред вратата — и ѝ я отвори.

Разбира се, щяха да се хранят във вдовишката къща заедно с Роуз. Нямаше да има никакви целувки. Глупаво бе да изпитва такова смазващо усещане за разочарование.

Торн я чакаше, облегнат на каменния лъв на ръба на алеята.

— Роуз е заобиколена от хартиени кукли — каза той, когато тя се приближи — Съобщиха ми, че присъствието ми не е нито наложително, нито особено желано.

— Мислех, че ще вечеряме с нея — каза Индия.

Той я хвана за ръката и двамата тръгнаха не към вдовишката къща, а в обратна посока, далеч от къщата, надолу по хълма.

— Клара е специалист по ножиците и Роуз е щастлива — каза той. — Помислих си, че покрай трескавите си усилия със Старбъри Корт може да сте пропуснали дупката за риболов.

Не се интересувам много от риболов — заяви Индия, — особено когато нося една от любимите си рокли.

— Всъщност няма да ловим риба — успокои я Торн. Изглеждаше изненадан. — Аз дори нямам въдица.

— А това е крайно неблагоприятно — добави Индия.

— Мислех, че сме загърбили тези глупости, поне докато сме насаме.

— Не, не разбирате. Сега къщата е пълна с прислужници. Можем наистина да се окажем компрометирани, ако някой ни види сами след здрачаване.

Той продължи да върви, влачейки и нея.

— Кой ще ни види?

— Всеки един от прислужниците — а слуховете от този тип се разпространяват в Лондон като пожар. Репутацията ми ще бъде съсипана. Всъщност трябва веднага да се върнем в къщата.

Торн просто се ухили.

— Не се безпокойте. Ще кажа на Вандър, че помежду ни не се е случило нищо.

— Не е само това — възрази тя. Опитваше се да обясни по начин, който той да разбере — Моят живот — животът на всяка дама — се състои от сутрешни посещения и музикални вечеринки, и балове. Ще ме отхвърлят от обществото. Никой няма да ме приема повече, нито да ми изпраща покани. Това означава да си съсипана.

Двамата стигнаха до подножието на хълма.

— Животът, който описвате, изглежда дяволски скучен. Не мога да представя как само ходите по балове и правите посещения, Индия.

Тя се усмихна иронично.

— И аз не мога да си го представя.

— По дяволите, трябва да съсипя репутацията ви просто за да не се окажете впримчена в такъв отегчителен живот. Това ще е моето добро дело за тази година.

Привлече я към себе си и устните му се спряха върху нейните — не примамващи, както при първата им целувка, а горещи и изискващи. Този път целувката му беше изгаряща заповед, дръзко нареждане, тя се откаже от всякакъв контрол.

Индия разтвори устни без колебание. Знаеше, че тялото ѝ копнее за вкуса и допира му, осъзнаваше, че веднага е започнала да трепери, макар и леко. Знаеше, че ръцете ѝ се обвиват около врата му като ръце на удавник, когото само той може да спаси.

Когато той я привлече още по-близо, тя нададе вик — звук, който устните му приглушиха. Кракът му си проправи път напред, между нейните, и тя изви тяло срещу него, треперейки от напрежение.

Шумно стенание, проклятие, а после Торн я грабна на ръце, направи една дълга крачка и я пусна. Индия изпищя и падна, но се приземи не на твърдата земя, а на един брезент, увиснал във въздуха.

— Хамак — обясни Торн и ѝ се ухили, както стърчеше над нея. — Никога ли не си лежала в хамак?

Тя погледна към въжетата, които държаха хамака над земята.

— Не! Не можем да го направим. Трябва да...

Торн легна до нея с отработен жест, който разкриваше, че е прекарал много ноци в хамаци.

— В това ли спят гмуркачите в тинята? — попита шепнешком Индия. Едва успяваше да изрече думите заради изгарящата топлина на тялото, което се намести до нейното.

Той поклати глава и допря съвсем леко устни до нейните.

— Спяхме на земята между гробовете, в църковния двор. Там беше спокойно и тихо.

— А кога си спал в хамак?

— На борда на един кораб — отговори той. — Веднъж пътувах с Източноиндийската компания.

Индия искаше да го попита още нещо, но ръката му бе обхванала главата ѝ отзад, точно толкова, колкото да я обърне към устните му. А след като тя се покори на мощта и силата в целувката му, тази ръка се раздвижи...

Плъзна се по шията ѝ — ласка, която изглеждаше почти невинна. Индия се премести по-близо до него, ръцете ѝ го придърпаха отгоре ѝ, а части от нея бяха изпълнени с жажда, каквато никога досега не си бе представяла.

Но не можеше да мисли за това, защото целувката им беше влажна и гореща, и толкова пламенна, че главата ѝ се наклони назад, а хамакът ги обгърна и тласна телата им едно към друго, толкова близко, колкото фигурите на сатира и любовницата му.

Ръката на Торн се плъзна под врата ѝ и от гърлото на Индия се изтръгна някакъв звук, когато дланта му се обви около извивката на гърдата ѝ. Индия откъсна устни от неговите и неволният ѝ вик се разнесе във въздуха.

Той измърмори проклятие и устата му покри нейната, докато палецът му търкаше зърното ѝ и разпалваше поток от златен огън, който потече през тялото ѝ. Викът на Индия бе заглушен от целувката

му. Не че го осъзнаваше наистина, защото можеше да мисли единствено за коравото му топло тяло, което притиска нейното, докато тя безсрамно се извива към него.

Торн отново погали грубо гърдата ѝ и за миг сърцето на Индия спря да бие. Когато поднови ударите си, препускаше. Тя сви едното си коляно и го мушна между бедрата му. Този път стонът излезе от неговата уста.

— Искам... — прошепна Индия, като се откъсна от него. Но дрезгавите думи се изтръгнаха от гърлото ѝ — Ти и мен.

Той леко дърпаше корсажа ѝ, който веднага поддаде. Торн отново наведе глава и я целуна по ключицата. Индия почувства как цялото ѝ същество се разлюлява от някакъв трепет и зачака целувката му да стане по-продължителна.

— Ти и аз — поправи се тя и остави пръстите си да се плъзнат в косата му, гъста и мека... и прекалено дълга за джентълмен. Той не беше джентълмен и това ѝ харесваше. Никой джентълмен нямаше да я събори на брулено от вятъра корабно легло и да започне да я целува така интимно на място, където можеше да ги види всеки.

Пръстите ѝ се плъзнаха по врата му, отклониха се, за да погальят раменете му. Докосването ѝ го накара да изстене дрезгаво. Единствените други звуци бяха сънливото мърморене на реката и песните на птиците, които виеха гнезда.

Никой нямаше да разбере. Никой нямаше да чуе. Индия се опита да придърпа главата му надолу, за да го целуне пак, по той се надигна на един лакът. Изглеждаше стабилно настанен в хамака, макар че той се люлееше.

— Няма такова нещо като „ти и аз“ — отсече той.

— Има ти и аз в този хамак — отговори тя. А после премести крака си така, че да докосне тази гореща, жизненоважна част от него. Видя как при допира ѝ в очите му се спуска гняв, като лудостта в нейната кръв.

— Моля те, Торн Моля те.

Той се наклони по-близо и попита срещу устните ѝ:

— За какво ме молиш, Индия?

Хамакът се люшкаше, а с него и неговото тяло срещу нейното. Мускулите на рамото му заиграха под пръстите ѝ, финият лен на ризата му се плъзна над кожата.

Устните му се отвориха срещу нейните. Ръката му отново се обви около гърдата ѝ и донесе несравнимо удоволствие на зърното ѝ Индия се вкопчи в него В стомаха ѝ гореше странен огън, краката ѝ трепереха.

Усещането ѝ хареса.

И то много.

Когато Торн отново вдигна глава, тя видя в очите му нещо диво.

— Искам всичко това — промълви тя и ахна, защото пръстите му се плъзгаха по хълбока ѝ — неоспоримо интимно докосване. — Ти и мен — и примигна. — Искам да кажа, ти и аз.

Торн бе смъкнал корсажа ѝ и устните му се спуснаха към гърдата ѝ. Тя изви гръб и простена.

— Имам нужда от... О, Торн, имам нужда да...

Той премина към другата гърда и Индия загуби контрол над онова, което искаше да каже, каквото и да беше то. Едната му ръка повдигаше крака ѝ нагоре и оставяше след себе си свирепа жажда. Треската отново я обхвана.

Искаше вкуса му, мириса му, властните му запленаващи целувки.

Хрумна ѝ една неясна мисъл: ако щеше да се прави на лека жена, спокойно можеше да действа като такава. Остави крака си да падне, подканвайки Торн да я обсипе с още ласки.

Зъбите му докоснаха зърното ѝ и в същия миг пръстите му се извиха напред. Тя започна да се гърчи срещу него. От устата ѝ се сипеха думи — безкраен поток от молби, които щяха да я притеснят, само дето...

Не я притесняваха.

Всичко ѝ се струваше правилно. Съвсем естествено, съвсем правилно.

— Знам, че дълбоко в себе си си джентълмен, колкото и да твърдиш обратното. — Думите заседнаха в гърлото ѝ — Но те моля, Торн. Аз съм...

— За какво ме молиш?

Той гледаше сериозно надолу към нея, сякаш едната му ръка не бе отпусната върху меката кожа на вътрешната страна на бедрото ѝ. Тялото на Индия бе замръзнало, тя чакаше тези пръсти да се прокраднат по-нагоре.

— Един джентълмен би спрял дотук — каза тя. Предизвикваше го.

Пръстите му се изкачиха още един сантиметър. Отново спряха. Усещането, което забушува в тялото ѝ, я накара да се разтрепери.

— Един мъж, когото не го е грижа за обществото, би продължил, защото жената в прегръдките му е... е благосклонна — прошепна тя.

Във въздуха се понесе тих дрезгав смях.

— „Благосклонна“?

Пръстите му отново се понесоха над нея и всичкият въздух изсвистя от дробовете ѝ.

— Моля те — промълви тя едва чуто. Мразеше да шепне.

Просто сякаш не можеше да намери достатъчно въздух, за да изрази властно желанията си.

— Бъди сигурна за какво ме молиш — предупреди я Торн с мрачен глас. — Ако продължиш да ме умоляваш, Индия, наистина ще те прелъстя, при това без съжаление. Но няма да се ожения за теб просто защото вече съм ти го вкарал.

При тези думи сърцето на Индия ускори ритъма си, макар че трябваше да остане възмутена как дръзва да ѝ каже подобно вулгарно нещо. Но не беше възмутена. Беше въодушевена.

— Не искам да се омъжа за теб — увери го тя. Изразяваше се възможно най-ясно. Вече бе успяла да разпаше ризата му и усещаше под пръстите си топлия му гладък гръб. — Дори не те харесвам кой знае колко.

— Аз те харесвам — прошепна той срещу устните ѝ. — Но почти съм обещал да се ожения за друга.

Индия бе уморена от всички тези приказки за брак. Всъщност изобщо от приказки. Тя се промъкна малко надолу, разлюлявайки хамака така, че лицето ѝ се намираще под неговото.

— Искам да направя всички неща от онази книга.

Устните му се извиха закачливо, макар че в очите му се четеше жажда.

— Всички ли?

За миг тя се замисли и кимна.

— Освен онова с двете жени. Такива неща не ме интересуват.

— Проклятие! — измърмори той, но тя зърна смях в очите му.

— Ти ме научи как да се целувам, но това не ме изпълни с желание да се омъжа за теб — напомни му тя. Не беше на себе си от възбуда. — Ако не искаш, просто ми кажи, защото...

Яростното напрежение в погледа, който ѝ отправи, накара думите да секнат в гърлото ѝ.

— Защото какво?

— Защото ще намеря друг мъж, който не е джентълмен — отговори Индия. Нямаше да му позволи да я сплаши.

Макар че той сякаш щеше да ѝ се нахвърли, Индия не трепна. Торн обичаше да се хвали, че не е джентълмен, но щеше да се държи като такъв. Щеше да ѝ откаже. Нямаше да отнеме на една дама най-ценното ѝ — добродетелта.

Тя плъзна длани нагоре по гърба му, под ризата, и оповести:

— Не съм девствена.

Сега отново шепнеше, но наистина, по какъв начин би могла една жена да изрече подобно скандално нещо, освен шепнешком?

Не беше свикнала да лъже, а да лъже точно Торн се оказа учудващо трудно.

В продължение на няколко дълги секунди той остана загледан мълчаливо в нея. Най-накрая попита:

— Трябва ли да намеря някакъв негодник и да го убия, задето те е обладал без разрешението ти?

Тя поклати глава. Нещо недоловимо се промени във въздуха помежду им. Той се размърда, съвсем леко, но усещането беше толкова приятно, че през тялото на Индия запулсира тръпка.

— Няма да го направя в хамак — отсече той. Устните му се плъзнаха по скулата ѝ и тя почувства горещото докосване на езика му.

Леко задъхана, прошепна:

— Добре.

— Можем обаче да започнем в хамака — продължи той с мъркащ глас.

С тези думи ръката му повдигна крака ѝ и не спря. Не започна да си играе и да я гали, нито да прокарва върховете на пръстите си по вътрешната страна на бедрото ѝ. Вместо това се насочи право към най-сладкото място, което, честно казано, досега не бе докосвано от никого другогото, освен от самата нея.

Сега пръстите му потънаха в мекотата ѝ, завладяха я, без да молят за разрешение, започнаха да вземат това, което искат. По тялото ѝ се разля вихрена вълна от огън, защото той не спираше да натиска точно там, където трябваше Индия отвори уста да изкрещи, но той притисна устните ѝ със своите. С тази целувка и това, което правеше с ръцете си... тя започна да се гърчи под него, задъхана, неспособна да попречи на краката си да се движат. Пръстите ѝ стиснаха гърба му, а през главата ѝ премина неясната мисъл, че иска тежестта му, усещането, начина, по който той...

Един от пръстите му потъна в нея и тя откъсна устни от неговите, защото изгаряше и звуците в гърлото и трябваше да изригнат...

И тя свърши. Просто ей така. В един хамак. Оргазмите, които получаваше от собственото си докосване, по никакъв начин не можеха да се мерят с този, не и когато Торн беше до нея, когато мускулестият му крак я притискаше надолу, хамакът се люлееше, пръстите му... а езикът му беше в устата ѝ.

— Торн — изохка тя, без да е сигурна какво иска да каже — Торн!

Пръстите му се измъкнаха и хамакът се люшна. А после той я затисна с цялата си възхитителна тежест, с лакти от двете страни на лицето ѝ, и започна да я целува с пламенна, всепоглъщаща жажда, която превърна нервите ѝ в лумнал пожар. Току-що бе стигнала до върха, а ето че отново трепереше, сърцето ѝ се блъскаше, а ръцете ѝ се размахваха над него. Инстинктивно се надигна към горещината и силата му.

Той отдели устни от нейните, но Индия вече не бе на себе си. Дъхът и излизаше на малки накъсани ридания. Торн пхна ръка в косата ѝ и я привлече към себе си. Устните му се плъзнаха по нейните, хамакът се люшна, а тялото му се притисна в нейното. От гърлото ѝ се изтръгна някакъв отчаян звук и се разнесе във въздуха.

— Няма да можеш да запазиш тишина, нали? — осведоми се Торн. В очите му тлееше жарава. — Никога няма да успееш да мълчиш.

Индия не знаеше как да отговори. Умът ѝ беше замъглен, изпяло погълнат от фино изваяния контур на устата му. Тя отново се изви насреща му и облиза долната му устна.

Очите му се затвориха и той даде отговор на собствения си въпрос:

— Никога. Ти се отдаваш с цялото си същество, нали, Индия? Цялата.

Индия беше сигурна само ведно: нямаше никакво желание да се сравнява с която и да било друга жена. Чувстваше се едновременно удовлетворена и незавършена, преситена и жадна.

— Мога да пазя тишина — изохка тя.

На устните му се появи чудновата полуусмивка. Той наклони хълбоци. Хамакът се завъртя и цялата му тежест се притисна между краката ѝ. От гърлото ѝ се изтръгна стон.

— Лъжеш — прошепна той в шията ѝ, докато подръпваше кожата ѝ със зъби и я целуваше. — На този свят няма много жени като теб, Индия.

— О, за бога! — провикна се раздражено тя. — На този хамак ли ще се любим?

— Не.

Сърцето ѝ се сви и тупна чак до пантофките, а ръката ѝ падна от гърба му.

— О!

— Ще се любим на леглото ми — прошепна той. — В онази червена спалня, която ми приготви.

— Не мога да се любя с теб в това легло!

Той се подсмивва и тя почувства потръпването от този допир върху кожата му.

— Напротив, можеш.

— Няма да е правилно да се любим в спалнята ти.

— Защо?

Начинът, по който можеше да се движи в този хамак, без да го преобърне и двамата да се изсипят на моравата, бе вълшебен. Той отново вдигна корсажа ѝ и млечнобялата ѝ гърда се изсипа в ръката му. Индия не можеше да види какво прави той, защото косата му ѝ закриваше видимостта.

Можеше обаче да го почувства.

То я накара да се задъха, макар да се опитваше да му обясни:

— Твоята спалня е за съпругата ти. За женена двойка. Ние не сме женени и това е само една нощ... — и гласът ѝ секна, когато забрави

какво казваше.

Торн вдигна глава и прокара палец по зърното ѝ. Тя изписка.

— Не мога да се любя с теб на открито, Индия. Това означава в моята стая.

С плавно движение той се изтърколи от хамака и я привлече право в прегръдките си. Само след миг и двамата стояха прави.

— Не в къщата — успя да изрече тя.

— Защо?

— Както ти казах току-що, къщата... спалнята е за теб и съпругата ти — опита се да обясни отново тя, като се запъваше над думите и се мъчеше да разгадае израза в очите му. — Там ще си създадеш спомени и аз не искам един от тези спомени да е... — и млъкна неловко.

Той я удостои с онази своя иронична полуусмивка.

— Лейди Зенобия Индия Сейнт Клер, нима ми казваш, че не ми е позволено да заведа любовница в Старбърн Корт?

— Точно това ти казвам — отсече тя и скръсти ръце на гърдите си. — Аз ти създадох дом. Не бива да го опетняваш.

— Да го „опетнявам“?

Индия определено започваше да се дразни, както и да се чувства леко смешна. Наистина ли бе позволила на един мъж да сложи ръце между краката ѝ... навън, на открито? Май да. Извинението за „грешна преценка“ не стигаше да оправдае такава лудост.

Тя разтърси полите си, за да ги оправи, и се зачуди дали е загубила всичките си фуркети.

— Мисля, че трябва...

Думите ѝ завършиха с тих писък, защото изведнъж се озова праметната на рамото на Торн, който вече се изкачваше обратно по хълма.

— Пусни ме! — настоя тя. — Торн!

Той само се засмя.

— Всеки момент ще стигнем до вратарската къщичка. И между другото, не съм от мъжете, които имат любовници, след като се оженят. Освен това трябва да ти кажа, че никога не съм се любил без предпазни средства. Не те грози опасност да заченеш нежелано дете от мен.

— Къщичката на вратаря?

Едната му ръка придържаше задните ѝ части, стискаше ги здраво и усещането бе... Индия започна да се върти.

— Трябва да ме пуснеш. Това е абсурдно!

— Ти си учудващо лека, предвид извивките ти — съобщи ѝ ведро той и я стисна малко по-силно.

Индия се отблъсна от гърба му.

— Твърдиш, че съм дебела? Пусни ме!

Дългите му крачки вече ги бяха превели от тревата на чакълената пътека, която водеше към вратарската къщичка.

— Торн!

— Трябва да те проуча по-подробно, за да разбера дали имаш излишно тегло — осведоми я той. Гласът му бе мек като коприна.

— В никакъв случай! — разгневи се Индия и се отскубна точно в мига, в който той я сваляше на земята, така че залитна назад и се блъсна във вратата на къщичката. Погледна към Торн и се подготви да му проглуши ушите с тирада, каквато не бе чувал никога досега.

Той обаче гледаше към нея и тя забрави всичките си думи.

— Искам те — отсече той. — Ще те обладая, лейди Зенобия Индия. Не говорим за брак, защото ти ще се омъжиш за някоя по-добра партия от мен, а аз съм почти обещан на друга. Но тази нощ ще си доставим взаимно удоволствие. Искаш ли да добавиш някакви други уточнения?

Тя поклати глава. Не можеше да откъсне поглед от лицето му. Всичко, което правеше, целият ѝ живот, откакто порасна, бе регулиран и подчинен на дисциплината и насочен към осъществяването на възможно най-добрия брак.

Това нямаше нищо общо с брака.

Това беше за нея.

— Знаеш ли, че никога не съм се любил с жена, на която имам доверие? — попита разговорчиво той.

— Какво?

— Знаеш какво е договарянето — продължи той, посегна зад нея и отвори вратата. — Ти не се опитваш да ме впримчиш, защото дяволски добре знам, че се овлажняваш там долу, когато мислиш за мен, не за парите ми.

Караше я да изглежда като лека жена. Каквато май наистина беше.

Или по-скоро щеше да стане веднага щом извършеше това, защото дамите не се любеха с мъже, за които не бяха омъжени.

Никога.

Индия проследи с поглед как Торн бутна кепенците, за да се отворят и да пропуснат чезнещата светлина. Обърна се, погледна към нея и тя се изненада от свирепостта в очите му.

— Ще те попитам пак дали някои ти е отнел девствеността насила, Индия.

Гласът му отново бе станал тих и зловец. Беше готов да се бие — не, да смаже — всеки мъж, който я бе оскърбил.

— Не — каза тя и го озари с онази нова усмивка, която съществуваше само за него.

Той изрече нещо, което тя не чу, а после се озова в прегръдките му и двамата отново започнаха да се целуват така трескаво, че тя не можеше да си поеме въздух. Ризата му вече бе извадена от панталона и Индия обви ръце около кръста му. Той се отдръпна и издърпа ризата през главата си.

Беше великолепен. Издутите мускули на гърдите му се спускаха към кръст, на който не се виждаше дори сантиметър излишна плът. Тялото му бе съвсем различно от нейното. Индия се намръщи, посегна и прокара пръст по един бял белег, който минаваше през корема му.

— Тялото ми е покрито с белези — каза той, като погледна надолу.

— Съжалявам — каза тихо Индия, наведе се и целуна мястото, където допреди секунда беше пръстът ѝ. После се изправи, обърна се и се качи по тесните стъпала до спалнята, която бе обзавела за бъдещия вратар, ако Торн пожелаеше да наеме такъв. В стаята нямаше почти нищо друго, освен легло, достатъчно голямо за един мъж и съпругата му.

Тъкмо бе отворила единия кепенец, когато две ръце се плъзнаха около кръста ѝ и тялото на Торн се притисна към гърба му, кораво и топло.

— Може ли да разкопчая роклята ти?

Устните му бяха на врата ѝ. Индия се облегна на него и се наслади на усещането да е някъде извън тялото си.

Вече не се чувстваше като лейди Зенобия, дъщеря на маркиз. В този миг беше просто Индия, просто себе си и се любеше с мъж, който

не очакваше от нея нищо друго, освен самата тя да изпита удоволствие.

— Да — отговори тя. Гласът ѝ беше толкова пресипнал, че трябваше да прочисти гърло и да опита отново — Да, можеш.

Розовата като раковина рокля се свлече в краката ѝ. Корсетът я последва. Индия бавно се обърна, осъзнавайки, че ризата ѝ е прозрачна. В сравнение с много жени, чиято красота отговаряше на изискванията на модата, тя беше пищно оформена. Когато едно дете израсне гладно... е, Индия обичаше да си похапва и не се извиняваше за това. И макар понякога да си мислеше, че извивките ѝ са прекалено много, това не я тревожеше достатъчно, за да я накара отново да премине към гладуване.

— Проклятие! — изпъшка Торн.

Индия почувства как на устните ѝ трепва усмивка без нейно позволение. Фигурата ѝ може и да не отговаряше на сегашната мода, но Торн очевидно я оценяваше. Тя посегна и точно както бе направил той с ризата си, издърпа своята през главата си и я захвърли настрана.

ГЛАВА 19

Торн погледна към Индия, която стоеше пред него само по копринени чорапи, завързани точно под закръглените ѝ бедра, и разбра, че самоконтролът, с който се гордееше, откакто за пръв път легна с жена, ще се прекърши. Нямаше да може да люби Индия, подпрян над нея на лакти, анализирайки начина, по който се обръщаше главата ѝ, или звуците, излизащи от устата ѝ.

Щеше да загуби контрол и да се отдаде на пиршество с тялото ѝ. Тя имаше великолепни гърди, леко закръглен корем, пищни хълбоци и безкрайно дълги крака.

Ругатнята, която се изтръгна от устните му, дойде от дъното на душата му. Породи я начинът, по който го гледаше тя — леко развеселено, уверено, с очи, изпълнени с желание. Дългата ѝ коса бе разрошена и падаше по раменете и над едната ѝ гърда. Изглеждаше като картина от сънищата му, като самата Венера, слязла на земята.

— Защо миришеш толкова хубаво? — попита той.

— Капвам в парфюма си есенция от маргаритки. Няма ли да си събуеш панталона?

Гласът ѝ се плъзгаше по кожата му като затоплен мед.

Устните ѝ бяха тъмни черешки, подпухнали от целувките му. Той искаше да я тласне на колене и да я помоли да го поеме в устата си. Слава богу, че не беше девствена! Никоя девственица не поглеждаше един мъж така, както го гледаше тя сега — така, сякаш можеше да го изпие целия.

Наложи си да се овладее.

— Подозирам, че няма нужда аз да ти казвам колко си красива?

Устните ѝ се извиха и единствената мисъл, която остана в съзнанието му, бе възмутителна. Той се наведе и си събу ботушите.

— Една жена никога не се уморява да го чува.

— Ти си невероятна, да го вземат дяволите — заяви безцеремонно той и с рязко движение смъкна панталона си, без да откъсва поглед от нея.

Тя, изглежда, се чувстваше съвсем удобно. През ума му пробяга мисълта, че трябва да е стояла така пред повече от един мъж, но той я прогони.

Погледът ѝ се плъзна надолу по голото му тяло и се спря на слабините му. Езикът ѝ докосна долната ѝ устна и той едва не изстена на глас при гледката на това розово връхче. В члена му се надигна диво пулсиране на желание, което се разпростря през цялото му тяло.

— Наистина ли искаш да опиташ всичко, което е правил Федър с многобройните си възлюбени? — насили той устата си да произнесе думи.

Погледът ѝ се върна към лицето му, бавно, с полуспуснати клепачи, но не сънлив. Тя му отговори само с усмивка.

— Да започнем от тук.

Той направи крачка напред и кожата му се долепи до нейната. Само след секунда се бяха търкулнали в леглото. Той се подпря на едно коляно, за да не я смаже с тежестта си, и започна да я докосва навсякъде. Устата му следваше дланите.

Гърдите ѝ: тя нададе вик.

Корема ѝ: задъха се.

Още по-надолу: изстена.

Само след секунда вече я целуваше по онова най-сладко, най-интимно място. Докосна краката ѝ, за да ги разтвори, отново погледна в замъглените ѝ от желание очи, наведе глава и опита вкуса ѝ. Тя изкрещя.

Обикновено анализираше каква реакция предизвиква у жената всяко отделно докосване. Този път обаче сякаш го правеше заради себе си. Вкусът ѝ беше опияняващ и подпалваше пожар в тялото му. Пръстите му се забиха в хълбоците ѝ с такава сила, че със сигурност щяха да останат синини, погали я за последен път и тя избухна. Пак.

Обикновено Торн обладаваше жените, като внимаваше доколко са готови и какво е душевното им състояние. Проявяваше уважение.

Сега обаче го водеха нужда и жажда, които не искаха и да знаят за уважение. Той нахлузи предпазния балон с груби, трескави пръсти. Надигна се, раздалечи краката ѝ още повече, сгъна коленете ѝ и нахлу в нея с едно-единствено продължително движение. Тя беше гореща, стегната и влажна. За миг умът му се изпразни. Цялото му същество се бе съсредоточило между краката ѝ.

За един кратък миг изплува от лудостта и погледна надолу. Индия изглеждаше... зашеметена. Но не от болка, слава богу. За някои жени той беше неудобен.

— Трябва да си голям колкото Федър — промълви тя. Гласът ѝ бе дрезгав от удоволствието, което не можеше да се сбърка.

Той се отдръпна, като наблюдаваше лицето ѝ, нахлу отново... Тя отметна глава назад и действително изкрещя. И преди да е успял да направи нещо повече от един последен тласък, почувства как тя се стяга около него. Тялото ѝ се тресеше, а от устата ѝ излизаха кратки стонове.

Той погледна надолу и зърна себе си и нея. Съединени Цялата ѝ изящна розовина, която ѝ придаваше вид на херцогиня, и членът на едно грубо копеле като него. Изглеждаше невъзможно, но този член набъбна още повече.

— Проклятие, Индия! — прошепна той, наведе се и я целуна внимателно, почтително. Устните ѝ се отвориха под неговите — горещи, влажни и трескаво настоятелни — и той съвсем обезумя. Не се подпря на лакти, за да вижда и анализира по-добре партньорката си. Не се заслуша кога дъхът ѝ ще секне, не започна да я наблюдава за тръпка, която да му подсказва, че тя отново ще достигне върха.

Не направи нищо едно от тези неща. Беше се отърсил от всякакви задръжки. В ума му избухна бяла празнота, а сетивата му се стесниха до мекото съвършенство на Индия, до пищната красота на гърдата ѝ в ръката му, до начина, по който тялото ѝ стискаше неговото.

Започна да се движи по-бързо и по-диво, отколкото си спомняше да го е правил, когато и да било преди. Тя го стискаше, краката ѝ се бяха обвили около тялото му, а ръцете ѝ — около врата му. Неговите ръце бяха на хълбоците ѝ и я държаха, докато нахлуваше в нея със сумтене, защото удоволствието бе толкова силно, че приличаше на болка, която гореше в задната част на бедрата му и дълбоко в топките му.

Той обаче продължи, успя да продължи, воден от някаква останала тънка нишка на самоконтрол... тя отметна глава назад и около раменете ѝ се разлетя копринен облак от бяло-руса коса. Той чу вика ѝ така, сякаш беше заповед. Хълбоците му трепнаха със сила, каквато не бе изпитвал никога преди и той свърши в нея, тласък след тласък.

Докато накрая не му остана нищо повече, което да даде.

ГЛАВА 20

На другата сутрин

Когато ставаше дума за дрехи, Индия рядко се колебаеше. Гардеробът ѝ бе разделен — ако не физически, то поне в главата ѝ — на категории, които съответстваха на определени цели, независимо дали ставаше въпрос за сплашване на самомнителен иконом, или за успокояване на нервна дама.

Само че нямаше нито една рокля, която да е подходяща едновременно и за годеж (тъмновиолетовият муселин с копчета), и за флиртуване с потенциален съпруг (розовият муселин с дълбоко деколте). Честно казано, всичките ѝ корсажи май бяха със застрашително изрязани деколтета. През последните две години талиите на роклите бяха станали още по-високи, а деколтетата — още по-дълбоки... а Индия бе щедро надарена. Много щедро надарена. Напоследък модата бе станала досадна и тя предпочиташе да не мисли за нея.

Най-накрая взе решение.

— Ще облека муселина с бродирани клончета и рози — обърна се тя към камериерката си. — А за довечера, френската коприна.

Очите на Мари се разшириха.

— Най-после ще облечете френската коприна!

— С аметисти в косата — допълни Индия, защото си спомни, че трябва да изглежда като достойна кандидатка за херцогиня.

Мари ѝ подаде бурканче с лосион и Индия започна бързо да го втрива в краката си. Чувстваше се различна, сякаш се връщаше от посещение в чужда страна и сега говореше нов език.

Снощи двамата с Торн останаха във вратарската къщичка дотогава, докато Индия вече трябваше да се прибере или да рискува да я разкрият. Извадиха късмет, защото тя се стрелна през една странична врата и се промъкна до спалнята си, без да я види никой. Мари се изненада, когато я завари вече в леглото, но Индия се оправда с изтощение.

И наистина беше изтощена. След часовете, прекарани в обятията на Торн, се чувстваше отпусната като къс кадифе. Потъна в сън без сънища, толкова дълбок, колкото не ѝ се бе случвало от малка.

Сега обаче всичко бе съвсем различно. Това, което се бе случило между нея и Торн, беше свършило. Лала и майка ѝ щяха да пристигнат днес следобед, както и лорд Броуди. Щяха да дойдат и херцогът и херцогинята на Вилиърс и последното, което искаше Индия, бе Елинор да я помисли за лека жена, която се въргала с Торн под открито небе.

Това бе спомен, който трябваше да остане само за нея. Индия знаеше, че никога повече няма да преживее такава вълшебна нощ. Само тази.

Беше свършено.

Торн всеки път използваше онези предпазни балончета и така и не заподозря, че всъщност Индия няма никакъв опит. Следователно от преживяването нямаше да има никакви последици, освен един абсолютно прекрасен, чувствен спомен, който Индия можеше да скъта в главата си и да се върне към него на по-късен етап в живота си.

Снощи имаше любовник. Повечето жени се сдобиваха със съпруг, рано или късно. Но според нея тези, които имаха любовник, бяха малко. Тази мисъл я накара да се усмихне.

— Радвам се да ви видя щастлива — каза Мари, когато Индия ѝ върна бурканчето с лосиона. — Никога не съм ви виждала да работите толкова усилено — продължи камериерката. — Но Старбъри Корт е просто идеален. Всички казват така, от ваксаджията до самия господин Флеминг Прелестно е.

— Благодаря, Мари — отговори Индия. Чувстваше се леко виновна, защото щастието ѝ се дължеше на причини, които бяха абсолютно грешни.

Трябваше да спре да мисли за вратарската къщичка. Предишната нощ приличаше на вълшебна приказка, на нещо, което се бе случило на някоя непозната, а не на нея. Макар че всеки път, щом седнеше, трябваше да потисне потръпването си. Очевидно се беше случило на нея.

При мисълта за Торн зърната ѝ се втвърдиха, а в корема ѝ се разля някакво горещо усещане. Навярно така се чувстваша постоянно леките жени, които се любеха не заради парите, а заради удоволствието. Жените от книгата с Федър.

Сега Индия изпитваше към тях немалко съчувствие. Това усещане бе като глада — нужда, която трябваше да бъде задоволена неотложно. Искаше да намери Торн, да го дръпне в някоя свободна спалня и да поиска да я обладае. Не! Това беше свършено.

От сега нататък щеше да бъде добродетелна. Веднага след края на събирането щеше да се върне в Лондон и да направи избор между обожателите си.

Освен, разбира се, ако лорд Броуди не се окажеше толкова чаровен, колкото, изглежда, го смяташе Торн. В такъв случай можеше да реши да стане херцогиня.

Абсолютно добродетелна херцогиня, разбира се.

След като се облече, Индия се опита да се огледа възможно най-критично. Щеше да ухажва мъж под погледа на Торн. Знаеше, че той ще наблюдава нея и лорд Броуди.

Според него тя не се обличаше достатъчно женствено. Не достатъчно чувствено — нали все говореше за генерали и тъй нататък. Някаква дълбоко скрита женствена част от нея искаше да му докаже, че греша. Корсажът на муселинената ѝ рокля бе разделен на плисета, които се събираха точно под гърдите ѝ, и скроен така, че всяко едно от тях подчертаваше най-хубавите ѝ преимущества. Носеше пантофки, изработени в Италия, с остри носове и тънки токчета. А чантичката ѝ беше синя, избродирана с метални нишки.

— Смяташ ли, че трябва да си сложа червило? — обърна се тя към Мари.

Камериерката ѝ я погледна стресната.

— Вие ли?

— Да, аз.

— Защо? Вие сте красива.

Мари искрено вярваше, че всеки мъж, който се приближи до господарката ѝ, ще се влюби в нея. Индия започна да отваря бурканчетата с червило едно след друго, докато накрая намери любимия си оттенък на розов божур.

— Не виждам нужда от червило сутринта — отсече Мари.

Камериерката не разбираше, че повечето мъже искат жена като Лала: жена, която не казва много, а това, което казва, го изрича шепнешком.

Индия никога не шепнеше. Намираше шепненето за момичешко. Истината бе, че беше по-склонна към крещене, особено край Торн.

Освен това имаше прав нос, а не сладко вирнато носле. Косата ѝ беше прекалено гъста и не можеше да се задържи вдигната. А устните ѝ бяха прекалено големи, макар че според нея бледорозовото червило помагаше за прикриването на този проблем.

Знаеше, че са твърде големи, защото на времето я наричаха „рибешка уста“ — когато беше дете и разменяше събраните гъби в магазина на господин Суетам. Носеше му кутия гъби, набрани от гората, а в замяна той ѝ даваше брашно и бекон. Винаги ѝ даваше повече, отколкото струваха гъбите, но гордостта ѝ никога не беше по-важна от празния стомах.

Все още чуваше презрителното съскане на сина на Суетам, когато казваше: „Ето я лейди Рибешка уста!“ или дори още по-лошо — „Просякинята Рибешка уста!“.

Този спомен ѝ помогна да дойде на себе си. Непосредствената ѝ цел бе да се погрижи Лала и Торн да се сгодят.

След това щеше да си намери най-подходящия съпруг.

ГЛАВА 21

Когато каретата стигна до Старбъри Корт, Лала вече бе готова да се хвърли пред конете. През последните три дни майка ѝ не спря да се оплаква от сърцебиене, докато вчера не оповести, че просто не може да замине за Старбъри Корт.

Едва когато бащата на Лала заяви, че вече не може да си позволи да изхранва семейството си, лейди Рейнсфорд се предаде. Негово благородие навярно преувеличаваше, но идеята бе пределно ясна.

Днес майка ѝ прекара цялото пътуване от Лондон в повтаряне как, ако Лала ядjala по-малко, баща ѝ нямало толкова да се тревожи за прехраната на семейството. Фактът, че лейди Рейнсфорд като че ли не можеше да се въздържи от постоянно купуване на бонета, обувки и дори нови рокли, нямаше значение. Освен това господарката на къщата беше тази, която настояваше да им поднасят по три ястия на всяко хранене, както в другите домакинства, които се водеха по модата. А и лейди Рейнсфорд беше тази, която плащаше на лекар да идва всеки божи ден у тях, за да преслушва сърцето ѝ.

— Не мога да повярвам, че доктор Белвю отказа, категорично отказа да ни придружи — каза плачливо тя, когато каретата зави по дълга алея, за която Лала си помисли, че сигурно води до Старбъри Корт — Каква ужасяваща нелоялност! Много се замислям дали да не му напомня за хипотамовата му клетва или както там се викаше.

Лала седеше до прозореца и държеше езика си зад зъбите. Редицата от дървета свърши и пред очите им се появи Старбъри Корт Тя ахна.

Майка ѝ не забеляза, защото бе заета да потупва челото си с плат, натопен в настойка от лавандула, за която някой ѝ беше казал, че помага при главоболие.

Къщата бе огромна, с впечатляващи крила, които се простираха наляво и надясно. На чакълената алея бяха спрели две карети, а пред вратата се въртяха множество лакеи.

Лала почувства, че я обзема паника. Не можеше да го направи. Просто не можеше. Това не беше простата провинциална къща, която очакваше от господин Дотри — господин Дотри, който невинаги носеше палто, когато се разхождаше в парка.

Това наистина бе имение, достойно за граф или херцог. Господарката на този дом... господарката на този дом трябваше да е не просто умна, а блестяща. Изключително културна. Трябваше да може да чете.

Майка ѝ най-после погледна през прозореца.

— Прилича на превръзка — отсече тя. Звучеше още по-нелогично от обикновено.

Сега каретата им намаляваше ход.

— Превръзка, покрила гнойна рана — раната на незаконородеността — уточни лейди Рейнсфорд.

Сърцето на Лала се сви.

— Мамо, господин Дотри е уважаван делови човек. Фактът, че херцогът не е бил женен за майка му, не е по негова вина. Не бива да говориш по този начин пред него.

Лейди Рейнсфорд изправи гръб.

— Снощи баща ти ме заплаши.

— Какво?

— Заплаши ме. Каза, че ако не се омъжиш за това копеле, няма да плати за втори сезон. — Гласът ѝ затрепери — Макар че с цялото си същество се противопоставям на тази мисъл, ще изоставя дъщеря си заради... заради нечестните приходи от спечелени с измама богатства. — Ръцете ѝ отново дърпаха дантелената кърпичка.

Ръцете на Лала я сърбяха да зашлеви родителката си. Този импулс бе толкова ужасен, че тя не знаеше как да се пребори с него.

— Мамо — подхвана тя и дълбоко си пое въздух. — Умолявам те да се успокоиш.

Каретата вече беше спряла и конярят им всеки момент щеше да отвори вратата. Щеше да завари майка ѝ с безумно въртящи се очи и ръце, които не спират да дърпат кърпичката. Лала падна на колене на пода на каретата и покри с длани неспокойните ръце на майка си.

— Мамо, нали искаш аз да съм щастлива?

Това привлече вниманието на лейди Рейнсфорд.

— Да, разбира се!

— Искам да се омъжа за някого, а не да изтърпя втори сезон — прошепна Лала. — Наистина, мамо.

Разумът се върна в очите на лейди Рейнсфорд точно навреме и Лала непохватно седна обратно на мястото си в мига, в който вратата се отвори.

— Е, добре, значи ще го получиш, миличка — каза майка ѝ. Говореше почти като нормална жена.

Лала преглътна мъчително и слезе. Който и да бе дошъл с другите две карети, вече го бяха въвели в къщата. Икономът се приближи и се представи с поклон, докато двете разтърсваха полите си. Лала незабавно го хареса, още от начина, по който той ги прецени с отработен мимолетен поглед и веднага обсипа майка ѝ с внимание.

Когато прекрачиха прага, майка ѝ вече споделяше всички подробности за сърцебиенето си, а Флеминг я успокояваше, че селският лекар с удоволствие ще я посещава всеки ден.

— Не е човек, лишен от опит — казваше сега икономът, докато един лакей поемаше връхните им дрехи. — Доктор Хатфийлд е добре познат и уважаван в този край, но също така и в Лондон. Един от най-младите членове на Кралския лекарски колеж, доколкото разбирам. От предпазливост му изпратих съобщение с молба да ви посети днес следобед, лейди Рейнсфорд, за да сме съвсем сигурни, че трудното пътуване с карета не е създадо никакви проблеми.

Лала се почувства така, сякаш са свалили от плещите ѝ петдесеткилограмов товар. Флеминг отвори вратата на салона и въведе майка ѝ вътре толкова внимателно, сякаш беше новоизлюпено пиленце. Единствената мисъл в ума на Лала беше безрадостното предположение, че ако се омъжи за Дотри, майка ѝ навярно ще се премести при тях само за да се наслаждава постоянно на нежните грижи на Флеминг. Каква ужасна дъщеря беше само!

На този етап Лала щеше да се премести в лондонската къща на Дотри и всички щяха да са щастливи — така си помисли тя, опитвайки се да прогони вълната на паника.

Зърна господин Дотри още в мига, в който влязоха в стаята. Той беше по-висок от всички останали и забележително мъжествен — излъчване, което ѝ вдъхна усещане, много подобно на неприязън. Защо не можеше да бъде някой господин със среден ръст, малко по-висок от нея?

Страхът ѝ нарасна, когато зърна бащата на господни Дотри, мъжа, който един ден можеше да ѝ стане свекър. Херцогът носеше тъмнозелен жакет на фигури, което само по себе си не беше необичайно, като се изключи фактът, че бе подплатен с бледопурпурна коприна — виждаше се на пешовете и там, където ръкавелите му се обръщаха.

Прииска ѝ се да избяга от стаята, но той вече крачеше към нея, следван от херцогинята, и тя нямаше къде да се скрие. Лейди Зенобия също стана и се наведе да помогне на лейди Аделаид.

Сега, когато всички се бяха обърнали към нея, Лала направи реверанс пред херцога — толкова дълбок, че глезенът ѝ една не се подгъна. После се поизправи точно толкова, колкото да се обърне леко и да направи реверанс на херцогинята. Никога не бе виждала по-красива сутрешна рокля от нейната — от лек памучен плат, покрит с бледожълта коприна, която прилепваше на раменете и гърба. Нейна светлост определено не приличаше на майка на осемгодишно дете. Фигурата ѝ бе прекрасна.

Не можеше да се насили да погледне господин Дотри в очите, дори след като му направи реверанс. И лейди Зенобия беше тук, затова Лала продължи с реверансите, докато накрая едва не направи един на собствената си майка.

Докато всички си разменяха поздравии, в нея се надигна паника и забълбука като разтопен шоколад в тенджерата. Лала не искаше такъв свекър — човек, чиито студени сиви очи я огледаха от главата до петите и очевидно я намериха незадоволителна.

Той щеше да разбере, че тя не може да чете. Сигурна беше.

Но херцогът стоеше точно пред нея, докато майка ѝ разказваше на останалите за всички ужаси на пътуването им. Затова Лала си пое дълбоко въздух и каза:

— Надявам се, че сте пътували приятно, Ваша светлост?

— Много — отговори той. — Подозирам, че ще ви се стори странно, госпожице Рейнсфорд, но когато си родител на извънредно активно осемгодишно момче, почти всяко пътуване с карета без него е истинска радост.

— А! — промълви Лала. Не се сети какво друго да каже. — Къде е момчето в момента? — изтърси тя.

— В „Итън“.

В ужасната тишина, която последва, Лала си спомни за плана си.
— Не е ли ужасно, че Наполеон завладя Венеция?

— „Ужасно“ е една от думите, с които може да се опише, госпожице Рейнсфорд. Повече ме интересува нещо друго, което написаха в „Морнинг Поуст“ — че само за три години дожът е допуснал венецианският флот да намалее само до триста и два кораба. Нищо чудно, че флотът на Наполеон превзе града. Четохте ли тази статия?

Лала едва не се задави.

— Не, боя се, че не получаваме „Морнинг Поуст“ редовно — каза тя. — Майка ми предпочита „Белс Уийкли Месинджър“.

Херцогът наведе глава. Последва ново мълчание. А после каза:

— Съпругата ми е заклет читател на романи; понякога вечер едва успявам да я убедя да си легне, ако е погълната от някое романтично четиво.

Лала отвори уста, за да каже... да каже какво? „Аз не мога да чета?“ „Аз никога не чета?“

За щастие лейди Зенобия се отдели от групичката кора, заобиколила майката на Лала, и възкликна:

— Ваша светлост, умолявам ви, кажете ми, че не упрекувате съпругата си само заради невинното удоволствие, че чете романи! Миналия месец ви казах, че ако само отворите първата глава на „Сицилиански романс“, скоро ще започнете да треперите посред нощ, но няма да можете да спрете да прелиствате страниците.

— Когато треперя посред нощ, това няма нищо общо с литературата — отговори херцогът и се усмихна закачливо на лейди Зенобия.

Лала примигна, но лейди Зенобия изви ъгълчето на устата си и каза с престорено строг тон:

— Няма нищо по-лошо от херцог, който е решен да бъде умен.

— Винаги съм смятал, че родителите трябва да се виждат, но не и да се чуват — обади се господин Дотри и се извиси над рамото на баща си, докато лейди Аделаид отвеждаше майката на Лала на удобно място — Не ми казвай, че разказваш на госпожица Рейнсфорд неприлични шеги. Ще те лиша от наследство.

Студените очи на Негова светлост се стоплиха, когато се усмихна на сина си. Баща и син бяха почти еднакви, само дето косата на

херцога бе прошарена с повече бяло. Имаха една и съща едра фигура, излъчваха едно и също усещане за абсолютен самоконтрол. Сякаш и двамата познаваха всяко мускулче в тялото си и знаеха как да го използват.

— Какъвто херцогът, такъв и синът — каза през смях лейди Зенобия.

Господин Дотри праметна ръка през раменете на баща си и ѝ се ухили.

— Нали не намекувате, че съм успял да постигна същата елегантност като скъпия си татко? Удивявате ме, лейди Зенобия.

Лала почувства, че ѝ прилошава. Как бе възможно хората да се държат толкова непринудено един с друг? Никога не бе виждала подобно нещо и със сигурност не си го бе представяла в херцогските семейства. И насън не би ѝ хрумнало да сложи ръка на ръкава на баща си, а камо ли да го прегърне или да се обърне към него с такъв шеговит тон. Никога не бе изпитвала такова отчаяно желание да се намира някъде другаде.

— Не е възможно да ме питате какво мисля за връхната ви дреха? — обърна се лейди Зенобия към господин Дотри. Очите ѝ танцуваха и Лала имаше силното усещане, че става въпрос за някаква лична шега между двамата. Херцогът местеше поглед от единия към другия, очевидно също толкова незапознат с въпроса, колкото и тя.

— Искам жените винаги да ми казват истината, особено красивите жени — заяви господин Дотри. — Но трябва да ви кажа — добави с кадифен глас той, — че малко ме подцениха.

— Винаги се изненадвам колко наивни могат да бъдат джентълмените — отговори лейди Зенобия. — Наистина се възхищавам на връхната ви дреха, господин Дотри. Случайно да е дело на господни Девулие?

— Насила завлякох Тобаяс в магазина му за проба, когато беше на четиринайсет — обади се херцогът — и сега Девулие просто му изпраща връхни дрехи на редовни интервали.

Рамо до рамо, бащата и синът изглеждаха като илюстрация от списанието „Джентълмен Мегазин“ — илюстрация на красиви господа, облечени по последна мода. Лала стоеше мълчаливо до тях със свит стомах и се вслушваше най-усърдно за мига, в който щеше да може да допринесе с нещо за разговора.

Но беше невъзможно. Темата се бе прехвърлила от мъжката мода на някакъв приятел на господин Дотри от училище, някой си Уилбърфорс.

— О, Уилбърфорс! — подметна пренебрежително господин Дотри. — Лаят му държи по-дълго от онова...

Лала дори не беше съвсем сигурна какво е „онова“

За щастие лейди Зенобия се обади:

— След тази не толкова учтива забележка трябва да заведе госпожица Рейнсфорд при лейди Аделаид, която с нетърпение очаква да си побъбри с нея. Опитайте се да се държите възпитано, господа.

Когато погледнеше към лейди Зенобия, в очите на херцога на Вилиърс нямаше и следа от разочарование. Е, защо да има? Тя беше възхитителна и в онази нейна бенка имаше нещо сладострастно, макар майката на Лала да настояваше, че била вулгарна.

Лала послушно последва лейди Зенобия към отсрещната страна на стаята, обзета от чувството, че това събиране ще е дори по-лошо от сезона. На баловете не се налагаше да участва в истински разговори, защото следващият танц винаги щеше да започне всеки момент. Просто се усмихваше красиво на обожателите си, докато те продължаваха да дрънкат какво искат: големи работи и дожове, например. Не ножове, дожове. Каквото и да бяха те.

Едва бе поздравила лейди Аделаид, която седеше до майка ѝ, когато вратата отново се отвори и онзи симпатичен иконом обяви:

— Лорд Броуди.

Този господин имаше разрошена коса и пронизителни сини очи, под които тъмнееха дълбоки сенки, което накара Лала да си помисли, че е будувал цяла нощ. Несъмнено погълнат от неприлични занимания.

Също като господин Дотри, и той не беше от мъжете, с които Лала имаше желание да общува. Колкото и поразително красив да беше.

И наистина, господин Дотри се приближи към него и го поздрави с потупване по гърба, както правят мъжете с приятелите си. Лорд Броуди се засмя. Навярно и той беше от умните. Господин Дотри каза нещо с онзи свой дрезгав клас и лорд Броуди отговори: „Надървен като глиган в прасковена градина“ — реплика, която Лала изобщо не разбра.

Затова тя отново се обърна към лейди Аделаид, майка си и лейди Зенобия. Не беше трудно да следи разговора им, защото майка ѝ никога не пропускаше случая да се изяви пред аудитория. В момента описваше най-подробно сърцебиенето си и какво казва докторът за него.

Салонът на господин Дотри беше елегантен като салон в някой кралски дворец. Един Бог знае колко души прислуга работеха в това имение: тя бе видяла неколцина лакеи, а човек можеше да предположи, че има и цял куп прислужнички.

Като дете си мечтаеше да живее в малка къщичка с дървена оградка и градина зад кухнята. Като всичките ѝ останали мечти, сега и тази се разби. Майка ѝ — въпреки възраженията си към произхода на господин Дотри — очевидно бе впечатлена от Старбъри Корт и възхитена, че има възможност да общува с херцогинята на Вилиърс.

Лала трябваше да се омъжи за Дотри и да заживее в тази къща, този страховит мавзолей, претъпкан с модерни мебели и прислуга.

Дотри вече водеше приятеля си към тях.

— Лейди Рейнсфорд, лейди Зенобия и госпожице Рейнсфорд, мога ли да ви представя един стар мой приятел, лорд Броуди? Лейди Аделаид, мисля, че вече се познавате с този негодник.

Лорд Броуди остана малко назад, подви коляно и се поклони на лейди Аделаид, преди да я поздрави като обична леля. Когато се поклони на майката на Лала, тя стана оживена като младо момиче и си спомни кога са се срещали.

— Всъщност вие бяхте на масата до скъпата ми дъщеря! — възкликна тя.

Лейди Зенобия с нищо не показва, че запознанството с един бъдещ херцог я изпълва с благоговение, но лорд Броуди очевидно бе заинтригуван от нея. Наклони глава настрана, сякаш виждаше нещо, което не бе зървал никога преди.

Лала знаеше на какво се дължи това. Лейди Зенобия бе удивително красива, с повече коса, отколкото Лала си представяше, че може да има която и да било жена, и всичката събрана на темето ѝ. Освен това носеше червило, а с тази бенка и начинът, по който горната ѝ устна се извиваше като съвършена лира... Лейди Зенобия навярно бе най-чувствената жена, която Лала бе виждала някога.

Острият лакът на майка ѝ се заби в ребрата ѝ.

— Защо зяпаш така лейди Зенобия? — изсъска лейди Рейнсфорд.
— Държиш се като глупачка!

Лала припряно насочи вниманието си обратно към разговора за сърцебиенето само за да установи, че дамите вече са преминали към друга тема — женски болезки. Майка ѝ свързваше всичките си проблеми с раждането на двете си дъщери.

Господин Дотри, лорд Броуди и лейди Зенобия водеха такъв оживен разговор, че постоянно избухваха в смях — дори господин Дотри, който обикновено изглеждаше така, сякаш никога не се усмихва, камо ли да се смее. След малко херцогът и херцогинята се присъединиха към тях и петимата продължиха да си прекарват приятно и да остроумничат, докато Лала седеше, криеше хълбоците си в креслото и си мечтаеше да пропадне през пода право в избите с вино.

— Кръвта! — продължи майка ѝ, като си вееше енергично с ветрилото — Няма да повярвате колко кръв изтече!

На лейди Аделаид сякаш ѝ се гадеше. Тя нямаше деца и навярно нямаше желание да слуша такива подробности. Лала беше слушала всичко това преди. Вече бе решила, че ако някога ѝ предстои раждане, ще изпие цял галон лауданум и ще се събуди на следващата сутрин.

Вратата се отвори и икономът отново влезе. Лала започна да се чуди дали някой ще забележи, ако започне да се задушава от липса на въздух и умре тук, на стола. Навярно не. Макар че майка ѝ може би щеше — нали това щеше да намали броя на слушателите ѝ.

Когато отново вдигна глава, Лала видя точно пред себе си самото възплащение на мъжа, за когото открай време мечтаеше да се омъжи. Не беше млад, но не беше и стар. Очите му бяха морскосини, а в ъгълчетата им имаше бръчици, които подсказваха, че знае как да се усмихва. Беше почти плешив и Лала от пръв поглед разбра, че гърдите му няма да са космати. Освен това не беше така внушителен като господин Дотри. Навярно бе само няколко сантиметра по-висок от нея.

Икономът представяше доктор Хатфийлд и лекарят се покланяше и ги уверяваше, че с най-голямо удоволствие ще се грижи за майка ѝ по време на пребиваването ѝ в Старбъри. Всъщност, ако била съгласна, би желал още сега да проведе предварителна консултация.

Майка ѝ отклони погледа си и Лала видя, че вече обмисля доколко е сериозно сърцебиенето ѝ — все пак седеше заедно с лейди Аделаид и съвсем наблизко имаше един херцог и една херцогиня.

— Майка ми няма да се съгласи да я прегледате, доктор Хатфийлд — каза Лала и се изправи, — защото никога не би поставила здравето си пред приятното прекарване на останалите. Но аз трябва да настоя да я прегледате. Сърцебиенето ѝ не спря цяла сутрин, докато пътувахме с каретата.

Лейди Аделаид също скочи на крака, навярно щастлива да се махне от темата за кървищата на раждането.

— Здравето ни става неимоверно важно, след като стигнем до мига на промяната^[1], не смятате ли?

Майката на Лала я изгледа с поглед, който бе така унищожителен, че можеше да замрази лимонада. Нейно благородие обаче като че ли не забеляза и някак си трите жени, следвани от лекаря, излязоха от стаята и се качиха по стълбите. Лала не беше съвсем сигурна защо лейди Аделаид е решила да ги придружи, но ѝ беше благодарна: в присъствието на други дами майка ѝ винаги беше поддържана.

След като стигнаха до спалнята на лейди Рейнсфорд, лейди Аделаид седна настрани, а Лала застана до леглото и започнала наблюдава. Доктор Хатфийлд направи всичко, което бе виждала да правят лекарите, на чиито прегледи бе присъствала: зададе въпроси, преслуша сърцето на майка ѝ и измери пулса ѝ.

Майка ѝ не спираше да говори. Доктор Хатфийлд погледна към Лала само веднъж, бързо, когато майка ѝ обясни, че макар да е възможно това да доведе до сърцебиене, което може да се окаже фатално, майчиното и желание да види живота на Лала уреден я е подтикнало към огромната стъпка да напусне грижите на доктор Белвю за цяла седмица.

Доктор Хатфийлд имаше красиви очи и дълго слабо лице, което подхождаше на дългурестото му тяло. Беше съвършен: мъжествен, но не натрапчиво мъжествен. Лала го гледаше и отчаяно се опитваше да запази дишането си бавно и равномерно, защото чувството, обзело я в момента, не беше паника. Беше нещо съвсем друго. Нещо далеч по-приятно.

Когато лекарят се изправи, Лала затаи дъх. Това беше мигът, в който представителите на медицинското съсловие или разваляха всичко, като оповестяваха, че лейди Рейнсфорд изобщо не е болна, или потупваха ръката на майка ѝ, като ѝ казваха, че се нуждае от почивка и

грижи, след което прибираха таксата от две лири и обещаваха да се върнат на другия ден, за да приберат следващата.

Лала искаше доктор Хатфийлд да е от първите. Но искаше да е и от вторите.

Той не постъпи нито като едните, нито като другите. Вместо това се обърна към Лала.

— Госпожице Рейнсфорд, вие какво мислите? — попита той.

Тя едва не се задави.

— Какво мисля аз за здравето на майка си?

Никой никога не ѝ бе задавал този въпрос.

— Според мен хората, които имат най-задълбочени наблюдения над болните, са техните близки. Дъщерята може да разбере състоянието на майка си по-добре от някой непознат.

Лала успя някак да си възвърне дар словото.

— Майка ми е много болна — заяви категорично тя. И беше вярно. Когато очите ѝ започнеха да се въртят, а гласът ѝ да се извисява, никой не можеше да се съмнява, че нещо наистина не е наред.

Доктор Хатфийлд кимна със сериозно изражение и отново се извърна към пациентката си.

— Утре сутринта пак ще ви посетя, с цел да наблюдавам състоянието ви по-внимателно, лейди Рейнсфорд. Мисля, че ще е най-добре да останете в стаята си и да почивате поне два-три дни. Боя се, че това посещение ще се окаже прекалено изтощително за сърцето ви.

Лейди Аделаид скочи на крака.

— Няма причина да се безпокоите, доктор Хатфийлд. Обещавам, че ще се погрижа пациентката ви да се чувства удобно и да е доволна. Моя скъпа лейди Рейнсфорд, ще се присъедините към останалите след няколко дни, когато вече сте по-силна.

— О, не бих могла!

Лейди Рейнсфорд рядко пазеше леглото. „В спалнята няма публика“ — помисли си цинично Лала.

— Трябва да поставите здравето си преди всичко друго — заяви категорично Аделаид. — Ще ви проверявам редовно през целия ден, а доктор Хатфийлд ще ви посещава всяка сутрин. Този приятен иконом, Флеминг, може да поръча на някой лакей да чака в коридора, така че камериерката ви ще може да поиска всичко, от което се нуждаете.

— О, няма нужда! — възрази лейди Рейнсфорд. — Лала може просто да изтича по стълбите.

— О, но скъпата Лала ще бъде при гостите — усмихна се ведро лейди Аделаид. — Знам, че последното, което искате, е да станете причина скъпата ви дъщеря да не може да се наслади на престоя си в провинцията.

— Препоръчвам пълна почивка — заяви докторът. — Покой. Може да помолите дъщеря ви да ви чете за един час следобед, ако искате, но с изключение на това бих желал да останете в покой и да приемате гости само от време на време.

Лейди Рейнсфорд се разсмя и преди Лала да е успяла да си поеме дъх, отвърна:

— Дъщеря ми не може да чете, така че това няма да стане.

— Аз ще ви чета — обади се припряно лейди Аделаид, докато Лала примигваше, за да прогони сълзите на чисто унижение.

Майка ѝ нямаше да разкрие подобно нещо пред господин Дотри. Нали нямаше?

Доктор Хатфийлд улови погледа ѝ и попита любезно:

— Надявам се, че нямате проблем със зрението, госпожице Рейнсфорд?

Тя нещастно поклати глава. Само ако глупостта можеше да се излекува с очила! С каква радост би ги носила!

Доктор Хатфийлд отново се наведе над леглото и сложи ръка върху китката на майка ѝ.

— Ускоряването на пулса ви ме притеснява, лейди Рейнсфорд. Хората със слабо сърце често се преуморяват, без да осъзнават, че близките им биха предпочели те да водят дълъг и щастлив живот.

Лейди Рейнсфорд отново отвори уста, но този път Лала се намеси:

— Мамо, трябва да те помоля да се възползваш от тази възможност да си починеш и да се възстановиш от пътуването. Тази стая е очарователна.

Наистина беше. Един висок прозорец беше отворен, за да пропуска топлия следобеден въздух, пропито благоуханието на цветя. Стените бяха покрити с изящна коприна на щампи, а килимът блестеше на слънцето.

Лала никога не бе влизала в по-изящно обзаведена спалня и мислеше, че и майка ѝ не е. Е, поне не и от онези постоянно превъзнасяни дни, в които бе служила на кралицата като придворна дама. По една случайност Лала знаеше, че е заемала този пост само два месеца, но от устата на майка ѝ звучеше така, сякаш е била най-обичаната компаньонка на кралицата.

— Няма нужда да се тревожите за дъщеря си — казваше лейди Аделаид — Аз ще изпълнявам ролята на нейна придружителка, скъпа моя, и то свирепа. Правя същото за лейди Зенобия и с гордост мога да кажа, че въпреки склонността ѝ към приключения, досега около нея не е имало и помен за скандал.

— Е, колкото до това... — започна майката на Лала и гласът ѝ стана по-остър, както когато се канеше да съобщи на някого нещо неприятно.

Доктор Хатфийлд обаче направи крачка напред и настоя:

— Лейди Рейнсфорд, не искам да мърдате от това легло в продължение на два дни, в противен случай не нося отговорност за последствията. Разбирате ли ме?

Лала видя как очите на майка ѝ се разшириха.

— Да, докторе.

Той отново се поклонил и се отправил към вратата. Лала изтича след него, благодарна, че чантичката ѝ е у нея, защото трябваше да му плати. Както и да му благодари, макар да не знаеше в какви точно думи да облече благодарността си.

Накрая се оказа, че частта с благодарността не е никак трудна, защото той отказа да я чуе. Отказа също така и заплащане. Само я погледна и попита:

— Какво се случва, когато се опитате да четете?

Погледът му бе изпълнен с такова съчувствие, че Лала му каза истината.

— Нищо не се случва — призна тя. — Мога да виждам букви и числа като всички останали. Просто не мога да си спомня кое къде отива. Прекалено... прекалено съм глупава за това.

Последните думи излязоха от устата ѝ като шепот, по-тихо дори от обичайния ѝ тон, защото ѝ се искаше да не трябва да го казва. Не и пред мъж като него.

Той бе взел шапката си от иконома и я бе нахлупил на главата си. Сега обаче обърна към нея красивото си лице, погледна я с тези свои прекрасни морскосини очи и каза:

— Госпожице Рейнсфорд, сигурен съм, че не сте глупава.

Това беше много мило от негова страна, макар и невярно.

— Моля ви, не казвайте, че можете да ме научите да чета — отговори тя и с крайчеца на окоото си видя, че Флеминг се е отдалечил и двамата са сами във фоайето. — Родителите ми плащаха скъпо и прескъпо за цял куп учители, но аз просто не успявам.

— Не, подозирам, че никога няма да се научите да четете — отвърна той отсечено.

Лала преглътна с усилие. Вече знаеше това. Всички го знаеха. И все пак изпита болка да го чуе, особено от него.

— Вие най-вероятно не виждате буквите в същата последователност като всички останали. Или ги виждате всеки път в различен ред.

— Виждам ги в същия ред като останалите. Мога да чета на глас отделните букви. — Лала чувстваше, че бузите ѝ пламтят — Във всеки случай, доктор Хатфийлд, отново искам да ви благодаря, че проявихте такова внимание към майка ми. Знам, че тя с нетърпение ще ви очаква утре.

Лейди Зенобия подаде глава от салона и каза:

— Добър ден, доктор Хатфийлд! Надявам се, че лейди Рейнсфорд е само уморена от пътуването. Лала, помислих си, че след като изпратите доктора, може да дойдете при нас. Тъкмо се каним да играем вист и вие можете да партнирате на господин Дотри.

После отново изчезна.

— Можете ли да играете? — полита докторът.

Лала поклати глава. Цифрите на картите за игра подскачаха и се изплъзваха от тях така, както правеха буквите от страниците.

— Ще си измисля извинение.

Тя понечи да направи реверанс, но той я хвана за ръката.

— Няма нужда да правите реверанс на провинциален лекар.

Още една глупава грешка Сега навярно беше също толкова червена, колкото някоя ярко оцветена детска топка за игра.

— Извинявам се.

— Няма нужда и да се извинявате. — Ръката му я стисна по-силно. — Значи ще партнирате на господин Дотри?

Тя го погледна в очите с ясната мисъл, че нещастieto й е съвсем неприкрито.

— Да — прошепна тя и успя да се усмихне треперливо. Никога досега не бе водила такъв странен разговор, но важното бе, че доктор Хатфийлд не е отвратен от неспособността й да чете или да играе карти. С други думи, от глупостта й.

Усещаше го от начина, по който я гледаше. Точно както усещаше, че я съжалява, защото се бе досетил, че от нея се очаква да се омъжи за господин Дотри, а не смяташе, че двамата ще си подхождат.

— Този следобед съм на обиколка — каза той. — Искате ли да ме придружите?

— На обиколка ли?

— Отивам да нагледам пациентите си — и той посочи с глава към отворената врата и превозното си средство — разнебитена черна карета.

Лала погледна към утринната си рокля и пантофките си. Той проследи погледа й.

— Разбира се, че не искате — каза и погледът му стана безизразен — Госпожице Рейнсфорд, извинявам се за тази неуместна молба. Пожелавам ви приятен ден.

— Не мога да тръгна без придружителка — прошепна тя, леко задъхана.

Той стисна устни.

— Само прислужница — добави тя. — И бонето ми! Почакайте, моля ви, почакайте. Само един момент.

Флеминг се появи като по чудо с бонето й, както и с една прислужница, защото Лала нямаше камериерка. А ако попиташе дали може да вземе камериерката на майка си, лейди Рейнсфорд със сигурност щеше да узнае за неподобаващата екскурзия на дъщеря си.

Почти беше стигнала до каретата, когато се сети, че трябва да съобщи за отсъствието си на още някого, освен на иконома. Втурна се обратно към къщата, без да я е грижа, че доктор Хатфийлд ще може да я види отзад, и се обърна задъхано към Флеминг:

— Моля ви, кажете на лейди Аделаид, че съм отишла на обиколка — и се обърна, без да чака отговор.

Което означаваше, че не видя усмивката на Флеминг, докато икономът затваряше вратата след нея.

[1] Старомоден израз за менопаузата. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 22

Докато се обличаше за вечеря, мисълта на Индия не спираше да се отклонява отново и отново към Торн. Тя се сгълча наум и се насили да мисли за лорд Броуди, но само след две минути пак се върна към спомена за прощалната целувка на Торн, след като се върнаха от вратарската къщичка.

Навярно много жени пазеха такива спомени. Фактът, че в хамака, в прегръдките на Торн, се почувства по-щастлива, отколкото когато и да било. Това нямаше значение. Той принадлежеше на друга. Искаше друга.

Не нея.

Може би ако през следващата година си го повтаряше всеки ден, щеше да спре да мисли за него.

Въпреки това се облече по-старателно, отколкото за какъвто и да било друг повод в живота си. Не си позволяваше да се задълбочава в мисли на тема защо е решена да бъде толкова... каква беше онази дума, която използва Торн? Възхитителна.

Роклята, на която се спря, бе почти неприлична — само защото модата и бюстът на Индия не си подхождаха. Бе ушита от прозрачна розовееща коприна, която се спускаше на дипли около корсажа и падаше на пода. Но всъщност корсаж почти нямаше. На практика той едва я покриваше, а ръкавите представляваха само тънки дължини прозрачен плат Мари привърза косата ѝ отпред с една от най-новите ленти и остави останалото да се разпилее по гърба ѝ.

— Щеше да е по-добре, ако можех да я накарам да остане накъдрена — притесняваше се тя, докато прикрепяше към светлите кичури розови пъпки.

— Според мен изглежда доста добре — каза Индия. Мари бе потъмнила клепачите ѝ с черен прах и бе начервила устните ѝ в потъмно розово от роклята. Единственото ѝ украшение беше тънка сребърна гривна, украсена с аметист, много високо на дясната ръка. —

Дали да не добавиш няколко от онези фуркети с аметисти? — попита тя, стана и леко се обърна, за да види гърба си в огледалото.

— Само няколко — съгласи се Мари и чевръсто се залови за работа. Когато свърши, всяка пъпка излъчваше леко сияние, пурпурна искрица, която подчертаваше необикновения цвят на косата.

Индия нахлузи тесните пантофки, украсени с пайети и панделки, които завърза на глезените, просто в случай че господарката върнат краката ѝ.

Докато слизаше по стълбите, се насили да насочи мислите си към лорд Броуди Торн. Торн беше прав. Броуди беше далеч по-добър улов от мъжете, които я бяха ухаждали до момента: беше едновременно силен и грациозен. Един поглед ѝ стигаше, за да разбере, че на среща си има човек, способен да отблъсне разярен слон.

Нещо повече — и това бе още по-важно: — тя инстинктивно усещаше, че той не е грубиян. Лорд Броуди щеше да уважава съпругата си и да ѝ позволява да взема повечето решения. Щеше да е кротък и спокоен съпруг, за разлика от Торн, чиято съпруга навярно щеше да е принудена да се кара с него поне по един път на ден.

Когато стигна до преддверието, Флеминг я придружи до салона и оповести влизането ѝ, сякаш не бяха работили рамо до рамо цялата предишна седмица.

Всички се обърнаха. Елинон и Аделаид се усмигнаха. Херцогът изглеждаше изненадан. Торн стоеше до камината заедно с лорд Броуди. Когато я зърна, застина на мястото си и цялото му лице се промени.

Индия остави лека усмивка да се плъзне по устните ѝ, защото погледът му ѝ хареса.

Херцогът и херцогинята прекосиха помещението, докато тя даваше на Торн мълчалив урок колко много е сбъркал в преценката си за гардероба ѝ. Негова светлост се поклони и изрече провлечено:

— Ще се възползвам от предимството на възрастта си, за да кажа това, което си мисли всеки мъж в тази стая, лейди Зенобия: изглеждате изключително красива.

Индия му се усмигна и направи реверанс. Елинон се наведе към нея и прошепна:

— Виждам една съвсем нова Индия.

— Слагам край на кариерата си — обясни Индия. — Реших, че трябва да си поръчам някоя и друга нова рокля.

— В такъв случай ще прокарате кървава пътека през редиците на висшето общество — отбеляза херцогът. — Може би трябва да предупредя нищо неподозиращите мъже в клуба си.

— О, не знам — възрази херцогинята. Очите ѝ танцуваха. — Предполагам, че Индия ще се сгоди преди началото на следващия сезон.

— Не виждам причина да бързам — каза Индия.

Лорд Броуди се приближи към тях.

— Лейди Зенобия — каза той и се поклони. Пое ръката ѝ и я целуна — Дъхът ми секна. Това — добави той и се изправи — е изтърган, но верен комплимент.

И Торн закрачи към тях, но за разлика от лорд Броуди, неговият поглед съвсем не бе изпълнен с възхищение. Поклони се, но не драматично. Освен това не целуна ръката ѝ.

— Лейди Зенобия — каза лорд Броуди, като обърна гръб на приятеля си — Искате ли да се поразходим?

Индия прие ръката му и си позволи да се наслади на усещането да се отдалечи от Торн, така че той да види косата ѝ спусната.

Също като Торн, от лорд Броуди се излъчваше подчертана мъжественост, но за разлика от него той беше цивилизован. Двамата бавно започнаха да обикалят салона, като говореха за конюшните му. Преди да се усети, Индия вече му даваше предложения. Тъкмо бяха завили зад ъгъла, когато тя попита:

— Например, защо вратите на клетките винаги се въртят? Много по-лесно би било да изведеш един кон навън, ако вратите се плъзгат, вместо да се въртят.

Вдигна глава и видя, че Торн им е препречил пътя.

— Никой не ми каза, че това е време за разходки — каза той. Раздразненият му глас звучеше като ръмжене.

Индия сбърчи нос.

— Торн, не сте ли съгласен, че вратите на клетките трябва да се плъзгат, а не да се въртят?

Броуди направи рязко движение и тя осъзна — много късно, — че е проявила скандална интимност.

— Извинете, че се обръщам към господин Дотри така непринудено, лорд Броуди. С него сме почти като брат и сестра, тъй като с Нейна светлост сме приятелки отдавна.

Това беше вярно... и не беше. С Елинор наистина бяха приятелки от години. Но категорично не беше вярно, че изпитва сестрински чувства към Торн.

— В такъв случай — отсече лорд Броуди — настоявам да наричате и мен с кръщелното ми име. Бихте ли ми оказали честта да ме наричате Вандър?

— Всъщност се казва Евандър — осведоми я Торн. — И двамата отидохме в „Итън“ като момчета и на Вандър веднага му се наложи да пребие цял куп момчета, които сметнаха, че е забавно да му викат Ева.

— Винаги ли побеждавахте? — обърна се Индия към Вандър. Приятно ѝ беше да си ги представя като момчета.

Той я погледна. В очите му грееше мека светлина, която ѝ се стори необикновено привлекателна.

— Единственият, когото не можах да победя, беше Торн. При това, защото се бие мръсно... както можете да си представите.

Индия вдигна вежда.

— Наистина ли?

Торн се залюля на петите си. Неговият поглед не беше топъл, а изгарящ и я накара да си помисли за предишната нощ. Както и за подвизите на Федър.

— Онези момчета бяха ограничени от правилата на учтивостта — поясни той провлечено, така че звучеше досущ като баща си, херцога. — Аз никога не съм страдал от подобни ограничения.

— Лейди Зенобия — намеси се Вандър. — С удоволствие бих обсъдил с вас плъзгащите се врати, но виждам, че лейди Аделаид ви вика.

— Изглеждаш прекрасно — провикна се след миг кръстницата ѝ и стисна ръцете и. Наведе се напред и прошепна: — И тези млади мъже са абсолютно заплени, скъпа моя.

— Грещиш — отговори Индия също толкова тихо — И двамата знаем към кого са насочени чувствата на Торн, а с лорд Броуди се запознахме току-що.

Аделаид се засмя тихичко.

— О, наистина ли? И какво си мислиш, че обсъждат в момента?

Индия погледна през рамо и видя, че Вандър и Торн наистина разговарят с доста недоволни изражения. Човек би казал дори, че изглеждат ядосани.

— Ти ги настрои един срещу друг! — измърмори доволно Аделаид.

— Вероятно говорят за времето — отвърна решително Индия. — Все още не съм поздравила Лала, а трябва и да се осведомя за здравето на лейди Рейнсфорд.

Лала и Елинор седяха в креслата, които Индия бе разположила пред огромните прозорци с изглед към градините зад къщата. Двете с Аделаид се приближиха към тях и установиха, че Лала — която при досегашните си срещи с Индия почти винаги мълчеше — сега възбудено разказваше как е придружила доктор Хатфийлд при обиколката му.

— Бебето — тъкмо казваше тя — е съвсем мъничко. — И сви ръката си, за да покаже на Елинор точно колко е малко. — Но има кичурче червена коса и сучеше много добре!

— Нима доктор Хатфийлд ви е позволил да присъствате на раждането? — попита Аделаид шокирана.

При нормално стечение на обстоятелствата на една млада дама никога не биха й позволили да присъства на едно толкова неблагоприятно събитие. Миналата година обаче госпожа Карлайл настоя Индия да държи ръката й и Аделаид се предаде. Индия сметна раждането за завладяващо. Малко страшно, но завладяващо.

— О, не! Малката Марта е на две седмици! — обясни Лала.

Очите й блестяха и тя се зае да описва медицинските аспекти на уединението на майката преди раждането по начин, който накара Индия сериозно да се усъмни в общоприетото мнение, че госпожица Летиша Рейнсфорд не е от най-умните. Всъщност направо глупава.

„Навярно точно това вижда Торн у Лала“ — помисли си тя и загуби нишката на разговора, когато Лала продължи да разказва на Аделаид и Елинор за правилното лечение на крастата. Никой в обществото не бе зървал тази нейна страна, но Торн навярно я разбираше по-добре от всички други.

Когато удари гонгът за вечеря, херцогинята улови съпруга си за ръката и се обърна към Торн:

— Скъпи, придружи, ако обичаш, госпожица Рейнсфорд до масата. Лорд Броуди, ще бъдете ли така добър да предложите ръка на лейди Зенобия и лейди Аделаид?

Аделаид не спря да бърби през целия път до трапезарията; Индия мълчаливо държеше другата ръка на Вандър Той погледна към нея и усмивката му стана по-широка. Торн, от друга страна, очевидно още беше сърдит; докато издърпваше стола на Лала, той хвърли на Индия поглед, в който се четеше немалко ярост.

Макар че за какво можеше да се сърди, Индия и представа нямаше.

Вярно, Старбъри вече не беше нейна грижа, но тя не можеше да не забележи колко стриктно персоналът бе последвал инструкциите ѝ във връзка с подреждането на масата. Центърът бе украсен с бели божури в ниски кошнички, а покривките и салфетките — Индия бе купила три различни комплекта — бяха от сиво-син японски копринен брокат, който подчертаваше сиво-зелените стени.

Тя дръпна пръсти от ръката на Вандър, докато той издърпваше стол за Аделаид, и в мига преди той отново да се обърне към нея, Торн изникна отстрани и отсече:

— Ще седите до мен.

И я издърпа покрай масата, така че тя се озова седнала срещу Вандър.

— Това беше много неучтиво, дори за вас — отбеляза Индия, когато той седна между нея и Лала.

— Всъщност за пръв път показвам признаци на цивилизовано поведение — поправи я Торн. — Ако този корсаж се смъкне и остави гърдата ви оголена, ще ви покрия със салфетката си, преди Вандър да започне да ви гледа още по-нежно, отколкото сега.

— Той не ме гледа нежно! — изсъска Индия.

— Глупости! — отвърна Торн. — Направо ви разкъсва с поглед, а вие дори не забелязвате.

— Няма причина вие да... — започна Индия, но после осъзна, че херцогът, който седеше от дясната ѝ страна, слуша с очевиден интерес. — Извинявайте, Ваша светлост — каза тя, като се извърна настрана от Торн.

— И аз смятам, че синът ми е извънредно дразнещ — успокои я той — Изпитвам единствено съчувствие. Кажете ми, лейди Зенобия, кой рисува лястовиците на стените?

По време на вечерята Индия разговаряше най-вече с херцога, както и с Вандър, който загърби изискванията на протокола,

диктуващи, че човек не бива да говори през масата. Започнаха с темата за италианските художници, но бързо се прехвърлиха към новия копринен цилиндър на херцога.

— Надявах се да предизвикам размирици, като го нося на обществени места — обясни той с разочарован тон. — Но нито една жена не припадна.

— Да разбирам ли, Ваша светлост — попита Индия, която се забавляваше безкрайно много, — че облеклото ви редовно предизвиква загуба на съзнание?

Елинор плесна с ръце. Показа се, че Вандър има изключително привлекателен смях, нисък и дрезгав.

— Наранявате чувствата ми, скъпа моя — възрази херцогът. — Неотдавна Джон Хетърингтън се появи с цилиндър и предизвика размирици. Глобиха го с петстотин лири за смущаване на обществения ред. Аз отидох с подобен цилиндър на опера само шест месеца след тази случка, а не се намери дори едно куче да ме залае.

— Лондон е свикнал ти да диктуваш модата — изрече успокоително жена му, но очите ѝ блестяха.

— Остарявам, остарявам — отвърна херцогът не особено печално. — Скоро ще започна да нося жилетки от каша и да навивам крачолите на панталоните си и цялата тази елегантност ще се превърне само в далечен спомен.

Индия се разсмя, както и Елинор. И двете знаеха, че когато положат херцога в ковчега му — надяваха се това да стане чак след много години, — той ще е най-добре облеченият труп ваяла Англия.

— Вие имате ли цилиндър, лорд Броуди?

— Аз категорично не диктувам модата — ухили ѝ се той.

— Май сме късметлии, че благоволяваш да носиш дори шалче — въздъхна херцогът. — Младото поколение изобщо не се гордее с външността си.

— Аз се обличам както трябва — възрази Вандър. Но само един поглед към него стигаше човек да разбере, че за нищо на света няма да го видят да носи ръкавели с дантели като тези, които се подаваха от кадифените ръкави на херцога.

След това разговорът се завъртя на различни теми, от новата ваксина против едра шарка до новата книжка с поезия „Лирични балади“, която херцогът обяви за смела, шокираща и абсолютно

скучна. Сухата духовитост на херцога и саркастичните парирания на Вандър караха тримата постоянно да се смеят.

Торн, Аделаид и Лала, от друга страна, бяха погълнати от сериозно обсъждане на детската смъртност в провинцията. Индия смяташе темата за особено потискаща, защото преди две години прекара един месец с лейди Тресъл, която караше тежка бременност. За жалост загуби бебето.

Индия беше тази, която поръча ковчега — толкова малък, че споменът ѝ причиняваше болка. Свали грубата батиста, с която го беше подплатил селският дърводелец, и я смени с най-прекрасната небесносиня коприна, която успя да намери, защото това бе цветът на фамилия герб.

Не искаше да мисли за това бебе. Искаше да флиртува с лорд Броуди, да му хвърля многозначителни погледи изпод полуспуснати мигли, да поглежда оценяващо към раменете му и да се чуди дали мъжът насреща ѝ се целува по същия начин като Торн.

Подозираше, че никой не се целува така, не и толкова грубо и пламенно. Но ако имаше втори такъв джентълмен, тя си мислеше, че това може да е Броуди. Може би тази вечер щеше да го целуне и да придобие база за сравнение. Водена от тази мисъл, тя го озари с усмивка, която го накара да вдигне вежда, а после да ѝ отвърне с учудващо привлекателна, доста крива усмивка.

След края на вечерята дамите се оттеглиха във всекидневната на чан, а мъжете — в библиотеката да пийнат бренди. За кратко време Индия се заслуша в бърбуренето на Аделаид, а после се извини. Искаше да се отбие във вдовишката къща, просто за да се увери, че Роуз се чувства удобно и е щастлива.

Във фоайето каза на Флеминг, че би желала да ѝ пригответ двуколката с понито, за да отиде на посещение във вдовишката къща. Докато си слагаше ръкавицата, от библиотеката излезе лорд Броуди.

— Доста бързо сте изпили брендита — отбеляза тя.

— Торн ни напусна — в типично свой стил, грубо, без обяснение, — а херцогът започна партия шах сам срещу себе си — нещо, което е невероятно скучно за гледане. Къде, за бога, отивате по това време, лейди Зенобия?

— Смятам да пообиколя имението с двуколката с понито.

— Чудесно! И аз ще дойда. Флеминг, палтото ми, ако обичаш.

Миг по-късно въпреки възраженията на Индия двамата вече седяха един до друг в двуколката. Тя отпрати една последна отчаяна молба:

— Лорд Броуди, не разбирам защо ме придружавате. Това не е съвсем прилично.

— Намираме се в провинцията, а не в града. И нито една дама няма да излезе сама в тъмното, докато аз съм тук — отсече той, докато конярят до главата на понито се отдръпваше назад. — На Флеминг това не му хареса. Човек винаги трябва да се вслушва в иконома — това е основното правило на доброто общество.

Флеминг деликатно бе изразил неодобрението си.

— И на Торн няма да му хареса — добави той, когато потеглиха към вдовишката къща.

— Това няма значение — заяви Индия и леко вирна нос. — Господин Дотри се възползва от дългогодишното ни познанство. Започвам да си мисля, че е грубиян.

При тези думи Вандър се изсмя гръмко.

— Започвате да си мислите? Винаги става на неговото. Винаги. Такъв е още от първия ни срок в „Итън“, когато беше единственият, когото не можех да пребия.

— Мъжете са доста странни — отбеляза Индия, замислена над спомените му.

— Оттогава винаги си пазим гърба един на друг — добави той и погледна към нея. — Къде бихте искали да отидете, лейди Зенобия? И мога ли да кажа, че ако сте намислили да посетите госпожица Роуз, бих желал да се запозная с повереницата на Торн? Знам тайната му.

— Идеята да настаним детето отделно от гостите беше моя — призна Индия, — но се чувствам ужасно, че се наложи.

— На мястото на Торн щях да кажа на онази жена да върви по... — започна Вандър и се спря. — Да си запази мнението за себе си.

— Ако го направи, няма да може да се ожени за Лала — напомни му тя. — Каза ми, че тя е идеална за него. И говореше сериозно. — Тя погледна към спътника си. — Лала не е толкова неинтелигентна, колкото си мислят повечето хора, и Торн осъзнава това.

— Наистина ли?

— Тя е много мила — продължи Индия, макар че това признание я изпълни със странна болка. — Вярвам, че бракът им ще бъде много

щастлив.

— Така ли?

— Торн се преструва на циничен, но вярвам, че е заплепен от нея — каза Индия. — Много е романтично.

— Навярно губя усета си — каза Вандър доста неопределено и я удостои с широка усмивка, от която зъбите му блеснаха в сгъстяващия се здрач — В света на конните надбягвания човек става подозрителен, нали разбирате. Спира да мисли, че хората може наистина да мислят това, което казват.

Тя го докосна по ръката.

— Може ли да отбиете надясно, моля? Почти стигнахме до къщата. Ако говорите за Торн, моето впечатление е, че той няма да си даде труда да лъже никого.

Усмивката в очите му я накара да се поразшава и тя изпита странното чувство, че той го знае.

Двуколката спря пред вдовишката къща и Вандър скочи на земята с поводите в ръце. Докато ги завързваше за предназначения за целта стълб, Торн бутна отвътре предната врата.

— Дойдохме да пожелаем „лека нощ“ на Роуз! — провикна се Индия.

— Точно навреме — отговори той. — Бавачката ѝ чака горе да я изкъпе.

Вандър заобиколи двуколката и преди Индия да разбере какво се случва, сложи ръце от двете страни на кръста ѝ и я свали на земята.

— Тогава идвайте! — обади се нетърпеливо Торн.

Вандър остана загледан в нея секунда повече от необходимото. А после ръцете му се отпуснаха и двамата с Индия влязоха след Торн в къщата.

След като се запозна с Роуз, Вандър подхвана някаква история за далечна земя, в която хартиените кукли вървели и говорели като всички останали.

— Тяхната майка се нарича лейди Режихартия — поясни той. — Тя не просто създава кукли. Тя им прави симпатични малки шапчици, палтенца, обувки...

— Всъщност дамите не се занимават с шиене на дрехи — отбеляза Роуз — Всички в тази страна ли са с еднакво обществено положение?

Вандър определено изглеждаше стреснат.

— Трябва ли да ставаме толкова педантични? Моите сестри със сигурност са дами и въпреки това прекарваха цели часове в измисляне на модели на рокли за куклите си.

— Вие измисляли ли сте модели за рокли на хартиени кукли? — обърна се Роуз към Индия.

— Не, но само защото като дете нямах бои. Ако имах, щях да ги правя с най-голямо удоволствие.

Роуз я изгледа замислено и се извърна обратно към Вандър:

— Лейди Режихартия как намира боя за куклите си, щом светът е направен от хартия? С хартиени монети ли се плаща?

— Да, разбира се — потвърди Вандър.

— Нямам интерес към това да стана модистка — оповести Роуз. — Предпочитам да създам хартиена къща с детска стая и огнище с горящи цепеници.

— Лавиците ще са пълни с миниатюрни текстове на гръцки, разбира се — добави Торн през смях.

Роуз вдигна глава и погледна Индия.

— Може би ще можете да ми помогнете, след като не сте имали бои като малка. Ако искате, можете да измислите рокля, но аз ще направя училищна стая.

Индия установи, че обещава да се върне на другия ден, когато стане време за чай. Вандър се самопокани, изтъквайки, че тъй като лейди Режихартия е негово творение, не могат да минат без него.

Тези думи накараха Роуз да се усмихне и Индия осъзна, че на бузките ѝ има трапчинки. Цели две. Не беше красиво дете, но тези трапчинки...

— Татко често ми разказваше приказки вечер — отново се обърна малката към Индия. — Господин Дотри не умее да разказва приказки.

— С удоволствие ще ти разкажа приказка преди лягане — обеща Индия и протегна ръка — Предполагам, че бавачката на Роуз я чака, господа, така че защо не се върнете в къщата, а аз ще дойда по-късно? Безпокоя се, че изчезването и на трима ни ще се стори странно на другите гости.

— Няма да обикаляте имението сама посред нощ — отсече Торн.

— Точно това правя от седмици — напомни му Индия.

Вандър се намеси:

— С удоволствие ще ви почакам, лейди Зенобия. Торн, родителите ти ще се чудят къде си.

— Не е подобаващо да придружаваш Индия — настоя Торн и скръсти ръце на гърдите си. — Всъщност не трябваше да я придружаваш дори дотук без компаньонка.

— За теб обаче не е неподобаващо? — попита Вандър, очевидно раздразнен.

— Не е.

Тъй като Торн не уточни. Индия се намеси:

— С господин Дотри сме приятели толкова отдавна, че благоприличието вече не ни притеснява.

— Значи се изживяваш като закрилник, така ли? — обърна се Вандър към Торн.

— Никой няма да компрометира Индия под моя покрив осведоми го решително Торн.

Думите прозвучаха повече като ръмжене, но погледът на Вандър се проясни и той потупа Торн по гърба в типично мъжки стил.

— Сбърках по-рано — каза тон. — Извинявам се.

— Сега ще ви пожелаем лека нощ, господа — каза Индия и хвана Роуз за ръката, но преди да я поведе към горния етаж, чу как Вандър каза, че Торн му е направил най-голямата услуга в живота.

Не спря да се усмихва през целия път по стълбите, както и докато разказваше приказката — съвсем ново преживяване за нея, защото на майка ѝ и през ум ме ѝ бе минавало нещо подобно. Вдъхновена от хартиените кукли на Вандър, Индия създаде свят от цивилизовани зайци Бързобайко беше пакостлив заек, който подскачаше навсякъде и крадеше зелето на всички останали. Но освен това имаше най-дългите уши и най-черните очи от всички зайци в страната.

— Вашата приказка е доста бебешка, но господин Бързобайко ми харесва — каза сънливо Роуз. — Той е точно като господин Дотри.

— Хмм — измърмори Индия и придърпа завивките на Роуз. — Е, добре, утре ще ти разкажа по-подробно за лорд Магданоз и съм сигурна, че ще ти хареса много. Той е далеч по-цивилизован, а както знаеш, това е много важно за един заек.

— Не ме интересува — заяви Роуз и се сгуши в завивките, пъхнала куклата в сгъвката на лакътя си. — Двете с Антигона мислим, че за един заек е по-добре да може да краде много зеле, та неговите бебета-зайчета да не остават гладни.

Индия се позабави в стаята и си помисли, че неволно бе успяла да изпълни приказката си с ужасяващи разкрития. После целуна спящото дете по бузката и тръгна надолу по стълбите.

ГЛАВА 23

Докато чакаше Индия, Торн изпи две чаши бренди. Никога досега не беше изпитвал такава дяволска нерешителност. Всъщност никога не изпитваше нерешителност. Абсолютно никога. Обикновено решаваше кой път е най-добрият и тръгваше по него.

Инстинктивно усещаше, че Лала е жената за него. Тя беше сърдечна, мила и у нея нямаше нищо сложно. Жалко, че беше също така и малко отегчителна, особено сега, когато научи за детската смъртност. Торн не изпитваше абсолютно никакъв интерес към темата, но това можеше да го преживее.

Обичта на Лала щеше да послужи за основа на сплотено семейство. Нещо повече, тревогата ѝ за детската смъртност подсказваше, че ще положи всички усилия да се грижи за децата им и да ги възпита по най-добрия възможен начин.

Индия, от друга страна, беше като картинна мозайка, като някой от новите пъзели, които бе купила на Роуз Нито едно от парченцата не пасваше на другите, а половината от тях загатваха за някаква непозната страна, богата, дълбока и неоткрита.

Макар че нарочно покани Вандър на събирането, когато приятелят му му благодари, че го е запознал с Индия, и в погледа му се четеше чувство, каквото Торн бе виждал у тях само на надбягванията... е, тогава си помисли, че иска да го убие.

Абсурдно!

Започваше да си губи ума. Отпи още една глътка от брендито. Навярно просто се опитваше да се състезава с Вандър. Индия бе една от най-красивите жени, които бе виждал, а освен това беше дъщеря на маркиз, интелигентна, духовита и невероятно богата.

Да не споменаваме, че никога не бе изпитвал по-голяма наслада в леглото. Само като я погледнеше, пропадеше в черен кладенец, в който не съществуваше нищо друго, освен аромата ѝ, вкусът ѝ, допирът на пръстите ѝ.

Един мъж никога не биваше да се поддава на най-долните си инстинкти. Торн се бе научил да владее желанията си, да понижава силните чувства до категория, наречена „интересна“. Лала щеше да стане негова съпруга, а Индия беше и щеше да си остане негова приятелка.

Странно бе да има жена за приятел, но ако Индия се омъжеше за Вандър, той щеше да я вижда...

Преди да се усети, вече бе скочил от стола. Тялото му бе опънато като тетива на лък. Въображението му бе сътворило картина как Индия, в онази синя нощница, се усмихва на Вандър в първата им брачна нощ. Той изруга, хвърли чашата си право в камината и я разби.

— За бога, какво правиш?

Той се обърна. Индия стоеше на прага. Изглеждаше объркана. Плътният аромат на брендите се разля из стаята. С една крачка той се изправи лице в лице с нея, а после тя се озова в обятията му. Този път той не си даде труда да си губи времето с цивилизованост, не и сега. Не я примамва да отвори устата си, а превзе устните ѝ с цялата насъбрана сила на мъж, който току-що си бе представил невъобразимото.

Езикът му завладя устата ѝ, обсеби я, обяви я за своя. Негова. Негова.

Не на Вандър. Никога на Вандър.

Той я стисна здраво с едната си ръка, а после опита вкуса ѝ и устните ѝ бяха по-сладки, отколкото си спомняше. Целувката им бе попламенна, по-влажна, по-дълбока. Когато отдели уста от нейната, вече я бе притиснал към стената, хълбоците му се забиваха в мекотата ѝ, а едната му ръка се бе заровила в тази великолепна коса. Тялото му крещеше от страст и огън, мускулите му се бяха стегнали, готови за заповедта да я отведат в леглото. По дяволите, да я повалят на пода, на дивана или дори само срещу стената.

Просто да я обладаят.

Той погледна надолу към замаяния ѝ поглед и устните с цвят на зряла череша. Действителността нахлу в съзнанието му с гръм и трясък, той изруга и отскочи назад. Индия се олюля застрашително, когато я пусна, затова той посегна, хвана я и я занесе до дивана.

Смяташе да седне срещу нея, но някак си се озова седнал не сам, а с нея в скута си.

Тя все още не бе изрекла ни то дума.

— Индия... — каза той и се поколеба.

Тя обърна глава. Устните ѝ бяха само на един дъх разстояние от неговите.

— Какво беше това?

Гласът ѝ беше също толкова несигурен, колкото краката ѝ и Торн си помисли, че цялото ѝ тяло трепери. Едва забележимо, но трепереше.

— Нали се разбрахме, че предишната нощ не може да се повтори.

Тя заслужаваше честен отговор.

— Състезание — каза той.

В очите ѝ проблесна нещо... нали не можеше да е болка? Но когато проговори, гласът ѝ бе спокоен.

— Състезание? За мен?

— Състезание между мен и Вандър — потвърди той. Всяка дума излизаше насила от устата му.

— Значи се състезавате за мен?

Тя се отдръпна, за да вижда по-добре очите му, и Торн с ужас откри, че дори това малко разстояние помежду им не му харесва. Някаква частица от ума му смяташе, че разговорът е само губене на време и вместо това трябва да целуне малката вдлъбнатинка в основата на гърлото ѝ. Да я оближе и да продължи да я ближе все по-надолу, до извивката на гърдата ѝ.

Искаше да разбере дали вкусът и е все така сладък навсякъде, дали всеки сантиметър от нея е същият. Снощи останаха някои части от нея, които не успя да целуне.

— Инстинктивно е — обясни той и отклони мисълта си от леглото — Вандър е най-близкият ми приятел, както и един от малкото хора на този свят, на които вярвам. Сравнявам се с него, откакто бяхме в „Итън“.

— Когато не е успял да те сравни със земята — леката неприязън в тона ѝ разкриваше какво си мисли за този тип мъжко поведение.

Това наистина беше лудост. Освен това, за жалост, беше и природата му.

— В това отношение с Вандър сме леко смахнати — призна той, без да обръща внимание на факта, че ръката му си играе с косата ѝ.

— Значи току-що ме целуна само защото се състезаваш с Вандър?

— Да — отвърна безцеремонно той.

— Това е абсурдно! — избухна тя и се поизправи на дивана, което притисна извивката на задните ѝ части към краката му. И към члена му.

— За мъжете има логика — успя да изрече той, което бе цяло чудо, защото се намираше в плен на желание, по-силно от всичко, което бе изпитвал досега.

— Мъжете са абсурдни — отсече категорично тя. — Не трябва да се поддаваш на импулса да целунеш някоя жена само защото приятелят ти проявява интерес към нея.

— Не е само заради това — каза той и погледът му се прикова в устните ѝ. Без да мисли, той се претърколи, притисна я под себе си и тялото му възликува, когато потъна в меките ѝ извивки.

— Проклет вечен ад — прошепна той право в топлината на устата ѝ. — Караш ме да си губя ума, Индия.

Тя не отговори, само плъзна ръка в косата му и придърпа устата му към своята.

Торн не беше джентълмен. Още от самото начало не беше и никога нямаше да стане И все пак, още докато помръдваше, колкото да може да прокара ръка по пищните гърди на Индия, съвестта започна да го гризе.

Не можеше да направи... това, към което отиваха работите. Но не можеше и да спре, защото в мига, в който ръката му докосна гърдата ѝ, тя ахна и отметна глава назад, разкривайки шия, също толкова прекрасна, колкото и останалата част от нея. Той се наведе да я целуне, при което хълбоците му се притиснаха към тялото ѝ и у него се събуди вълна от страст, по-свирепа от всичко, което бе преживявал, откакто беше подрастващо момче.

Прокара ръка по шията ѝ — ласка, нежна като шепот — и целуна линията на челюстта ѝ.

— Индия — прошепна той.

— Какво беше това? — попита тя и той почувства колко ѝ е трудно да накара гласа си да прозвучи спокойно. — Пак ли съревнование?

— Ти си дяволски красива, Индия. На този свят няма чистокръвен мъж, който не би желал да бъде на моето място. Проклятие, съжалявам всички онези мъже, които са се влюбвали в теб, къща след къща. Навярно си унищожила всичките им шансове за щастлив брак.

Устните ѝ бяха станали тъмночервени от целувката му и той установи, че няма сили да се разкае. Извиха се в бавна усмивка и той почувства тази усмивка в собственото си тяло. Между краката си.

— Косата ти е като нажежено до бяло слънце, когато впериш поглед право в небето.

— Косата ми не е бяла — възрази тя. — Не съм толкова стара. Мисля, че състезателната ти страна щеше да ми хареса, ако не беше фактът, че аз съм кокалът, за когото се дърлите с Вандър. — И се поправи, преди да е успял да отговори: — Не: за който се дърлите с Вандър.

Торн не искаше да мисли за Вандър.

— Какво му беше грешното, когато го каза първия път?

Тя се намръщи. А после челото ѝ се проясни и тя отговори:

— Ти, разбира се, не знаеш, защото си бил гмуркач в тинята. Ако кажа „когото“ за неодушевен предмет, това не е граматически правилно. Понеси мисля, че не е.

Торн започнала навива около пръстите си кичури светла коса. Никога досега не бе докосвал нещо толкова копринено меко.

— Ако беше блудница, щях да платя цяло проклето състояние, за да усетя как всичката тази коса се плъзга по голата ми кожа.

— Торн!

Беше я шокирал. Мъничко.

— Защо се притесняваш за граматиката? На кого му пука дали изречението е съвсем правилно?

— На мен. И на теб трябва да ти пука. Трудно ми е да наваксам, защото нямах гувернантка. С теб сигурно е същото. Изостанал си. Трябва да наваксах.

— Защо?

Въпросът беше съвсем прост, но Индия сбърчи чело.

— Защото е важно.

— Да си идеален?

Торн напълно осъзнаваше, че съвършенството е извън възможностите му. Нещо повече, виждаше го у баща си и го смяташе за страшно надценено.

— Да бъдеш възможно най-добрият — уточни тя.

— Тогава защо не си имала гувернантка?

Изречението ѝ се промени и това не му хареса. Той се наведе и отново завладя устата ѝ — безразсъдна, първична целувка, в която езиците им подражаваха на това, което можеха да направят телата им. Когато най-накрая отметна глава назад, и двамата дишаха тежко, а сърцата им биеха силно срещу тялото на другия — навярно в един и същ ритъм, както си помисли той.

— Сега ми кажи — прошепна той и прокара пръсти по извивката на челюстта ѝ. — Защо не си имала гувернантка?

Очите ѝ бяха полузатворени.

— Не можехме да си го позволим. Родителите ми изобщо не искаха гувернантка, защото майка ми смяташе, че обществените ограничения са уморителни.

Последните ѝ думи прозвучаха подчертано жизнерадостно, сякаш цитираше буквално думите на жена, която отдавна бе умряла.

— Знаех си, че има причина да израсна на улицата — отговори Торн и наведе глава, та устните му да могат да последват пътеката на пръстите. — Фактът, че не познавах нито едно от тези ограничения, означава, че никога не ми се е налагало да се притеснявам за тях.

Тя обърна глава и устните му се плъзнаха по бузата ѝ.

— Трудно ми е да си представя, че точно ти ще се притесняваш за каквито и да било правила — обществени или каквито и да били.

— Не можем да продължаваме така, Индия, в противен случай пак ще се озовем в леглото — предупреди я честно той. — А това не можем да го направим.

— Разбира се, че не можем — съгласи се тя, без да помръдне. — Последното, което искам, е да се окажа принудена да се омъжа за мъж, който ме целува само заради някакво съперничество от детските години.

— А аз ще се ожения за Лала — напомни ѝ той с нежен глас.

— Никога не бих застанала на пътя на женитбата ви. Знаеш ли, Торн, мисля, че ако обществото я видеше такава, каквато беше на масата тази вечер, никога нямаше да я сметнат за глупачка.

— Глупачка ли? — Това го изненада.

— Както виждаш, това изобщо не е вярно — настоя Индия — и аз ще смажа тези слухове веднага след започването на новия сезон. Тази вечер Лала разцъфтя. Мисля, че за част от проблемите ѝ е виновна майка ѝ.

Торн не искаше да говори повече за бъдещата си съпруга. Или да мисли за нея, макар да трябваше да признае, че думата „глупачка“ не му харесва.

Мислите на Индия се бяха насочили в съвсем различна посока, защото на устните ѝ трепна малка крива усмивчица.

— За нещастие на твоята състезателна страна, Торн, аз харесвам Вандър.

Самодоволството в стомаха му се изпари.

— Ти беше съвсем прав за него — продължи тя, очевидно без да забелязва, че той се е сковал. — Той е мъжествен, също като теб. Интересен е, забавен и умен. И видя колко прекрасно се държа с Роуз преди малко. От него ще излезе чудесен баща.

Торн рязко претърколи и двама им така, че да седнат.

— Ако приемеш предложението на Вандър, Индия...

— Той не ми е направил предложение! — възрази тя.

— Ако ти направи, никога не бива да му казваш, че сме били интимни Никога.

— Заради вашето съревнование ли?

— Защото сме такива приятели, каквито сме.

Двамата с Вандър бяха свързани като братя и разривът щеше да бъде смъртоносен. Всъщност имаше неприятното чувство, че независимо дали Вандър ще узнае истината, или не, самият факт, че Торн е спал с бъдещата му съпруга, може да направи връзката им на пух и прах.

— Много добре — съгласи се тя и отметна косата си зад раменете. — Сега наистина трябва да се връщам. Торн, Аделаид ще се чуди къде съм.

Торн я погледна и изведнъж разбра какво може да подтикне един мъж да наруши всички обществени норми, за да обвърже една жена към себе си. Интелигентността и страстта на Индия, изящните ѝ форми, устата ѝ, смехът ѝ, дори онази бенка — всичко това бе достатъчно да докара един мъж до лудост.

— Трябва да ми кажеш в мига, в който Вандър ти предложи — заяви той.

Тя се намръщи.

— Какво се опитваш да ми кажеш? Че имам нужда от благословията ти?

— Не трябва да има нито една целувка повече, след като се обречеш на друг.

— Намекваш, че...

Той ѝ се ухили. Лала все още не беше негова, а Индия не беше на Вандър. Затова я целуна.

Нещо обаче все още го притесняваше.

— Днес ти беше трудно да вървиш — каза той и прокара пръст по долната ѝ устна.

В очите на Индия се четеше желание, което го накара да изпита копнеж да я бутне по гръб и просто да нахлуе в нея. Нямаше да го направи, но искаше.

О, боже, колко искаше!

— Какво не съм направила?

— Когато обикаляше салона с Вандър... движенията ти бяха доста сковани.

Замаяният израз в очите ѝ изчезна, тя стана и го погледна намръщено. Но устните ѝ бяха подути от целувките му и това мръщение само го накара да се възбуди още повече, засили жаждата му. И все пак... трябваше да разбере.

— Вървеше така, сякаш до снощи си била девствена — изрече той с равен глас.

Ако лейди Зенобия Индия беше лека жена, обиграна между чаршафите, преследваща собственото си удоволствие навсякъде, това беше едно. Той никога не би обвинил една жена за подобни склонности, не повече, отколкото би обвинил себе си.

Но ако бе прельстил девственица... Всъщност тази мисъл го накара да изпита странно облекчение В такъв случай трябваше да се ожени за нея. Навярно щяха да са много нещастни заедно. Но нямаше да има друг избор.

— Индия?

Прозвуча като заповед, макар че той искаше само да ѝ зададе въпрос.

Тя прибра няколко тежки кичура копринена коса и ги отметна зад рамото си.

— Не виждам причина да споделям историята на интимните си преживявания с теб. Както ти казах, не бях девствена.

Той я наблюдаваше внимателно.

— Не съм убеден, че ти вярвам.

Тя скочи на крака. Изглеждаше разярена, като Юнона, готова да се впусне в битка с Юпитер. Това можеше да е съдбата му. Торн не можа да се сдържи и ѝ се ухили, което само я разгневи още повече.

— Значи настояваш да покажа пак? Добре. Ти не ми беше първият.

Е, това определено беше окончателно. Торн отлично знаеше, че е абсурдно да изпитва тръпката на разочарование, която го прониза. Беше я принудил да признае нещо, което не би искала да оповести никоя дама. Наистина беше грубиян — безмозъчен грубиян без капка възпитание.

— Голям съм глупак — призна той — Стори ми се, че вървиш сковано.

Тя му отправи един последен яростен поглед и се завъртя на пета.

— Сега ще се кача в двуколката и ще се върна в къщата, а ти можеш да се върнеш сам, господин Дотри.

С тези думи тя изчезна.

Торн се качи по стълбите и влезе в детската стая. Роуз спеше, свита на една страна, прегърнала Антигона. Гъстата ѝ, подобна на пух на патенце коса се бе разпиляла по завивките. Той се наведе и я целуна по челото.

Вместо да се върне в основната къща, той се отправи към къщичката на вратаря, към спалнята, в която облада Индия предишната вечер.

Съблече се до голо, защото винаги спеше така, и се мушна между чаршафите, които все още излъчваха една доловимо мириса на Индия. Тя нарече парфюма си „маргаритка“. Никога не го беше чувал.

В Лондон навярно нямаше маргаритки; по течението на Темза със сигурност нямаше цветя. Той остана буден дълго време с ръце зад главата, вперил поглед в тавана.

Може би беше време да остави Темза в миналото. Уморил се беше да преценява живота си според това дали един гмуркач в тинята ще знае какво е маргаритка. На кого му пукаше? Същината, най-важното беше, че Индия ухаеше на жена под този деликатен аромат на цвете.

И то не на коя да е жена. На Индия: тръпчиво, сладко, дръзко. На желание.

Никога досега не бе обладал жена като нея. Само като си помислеше за начина, по който стенеше, ниско долу в гърлото си, се възбуждаше до болка.

Животът му обаче бе планиран. В него нямаше място за жена, която го караше да се чувства люшкан от ветровете. Трябваше да изтика цялото това чувство в някоя дупка в земята и да го погребете там.

Не беше здравословно. Някаква лудост го обземаше, караше го да си представя отново и отново връщането от вратарската къщичка в главната къща. Щеше тихо да се качи по стълбите, да завие наляво и да влезе в спалнята на Индия.

Тя спеше дълбоко и нямаше да се събуди при влизането му. Не и преди той да отметне завивките и да се вмъкне в леглото гол и възбуден. Да плъзне ръце под нощницата ѝ. Само при мисълта да я докосне членът му запулсира.

И това го върна грубо обратно към действителността. Ума ли си беше загубил? Една жена, една нощ, и вече забравяше всякакъв разум, всякаква логика? Той не беше джентълмен, но това не означаваше, че няма задължение към Лала.

Защото имаше.

А освен това Индия беше точно това, което искаше Вандър. Бракът им щеше да бъде като този на баща му и Елинор. Точно това, за което говореше Вандър. Децата им щяха да наследят косата на Индия.

Той и Лала... е, техният брак нямаше да е такъв. Тя не беше глупачка, не и такава, каквато си мислеха всички в обществото, но не беше и Индия. Щяха да имат деца.

Жалко, че при мисълта за бебета с боязливото изражение на Лала, дори да наследят зашеметяващата ѝ красота, леко му се гадеше, но това беше истината Той щеше да се държи добре със съпругата си и тя щеше да го следва така, както патенцето следва майка си, тихо, кротко, покорно... сладко и пухкаво.

Торн се надигна, удари с всичка сила възглавницата си и пак легна. От сега нататък вече нямаше да целува Индия, да докосва Индия, да се люби с Индия...

Сега това щеше да го прави Вандър.

ГЛАВА 24

На другия ден не видя Торн чак до вечерта. Прекара една далеч не прекрасна сутрин с Лала и майка ѝ, която слезе на първия етаж за няколко часа, преди да се върне в леглото. А следобед помогна на Роуз да създаде класна стая от хартия с всички мебели и книги, както и лавица за учебници и камина.

— Къде, за бога, беше? — попита тя, когато Торн влезе в салона преди вечеря.

— Във фабриката. Погледни, Индия.

Той извади нещо от джоба си и ѝ го показа: някакъв странен шнур, който сякаш образуваше затворен кръг, без нито един пъзел или шев.

— Какво е това?

— Това е твоята лента.

— Какво?

— Лентата, която искаше. От каучук. Успяхме да разрешим проблема, след като я направихме малка — нещо, което изобщо не ми беше хрумвало.

Той я озари с усмивка, която бе толкова сияйна, че сърцето ѝ наистина подскочи.

Тя взе лентата и я опъна.

— Идеално! — измърмори тя — мърмореше, защото вече си мислеше за всички приложения, които можеше да ѝ намери. — Можеш ли да ми направиш още? Бих искала една, която да е наполовина на тази, и още една, два пъти по-голяма.

Той избухна в смях, с което привлече вниманието на цялата компания. Всички се приближиха, наобиколиха по и започнаха да се възхищават на лентата.

Лала беше особено запленена. Очите ѝ заблестяха силно и тя измисли план как доктор Хатфийлд да слага слуховата тръба, с която преслушваше гърдите на пациентите си, на лента на врата си.

— Постоянно я оставя на пода — обясни тя на останалите, — а някои къщи не са от най-чистите.

— Слуховата тръба има ли сглобяеми ребра? — попита я Торн, след което двамата се впуснаха в подробна дискусия дали ще е възможно да създадат гъвкава тръба с помощта на галванизирания каучук на Торн — тръба, която да предава звука по-добре, отколкото сегашният модел.

Елинор бе поканила доктор Хатфийлд на вечеря в знак на благодарност за преданите му грижи към оздравяващата лейди Рейнсфорд. Когато той пристигна и всички седнаха на масата, Торн отново повдигна въпроса за слуховата тръба.

Тайничко — и засрамено — Индия много се ядоса, докато наблюдаваше как Лала се превръща в блестяща, усмихната жена, която с лекота задържа вниманието на хората в своя край на масата Вандър не се опита да прикрие, че темата му се стори скучна — до мига, в който Лала изтъкна, че ако променят тръбата и я заменят по-дълга, каучукова, човек ще може да слуша сърцата на конете. Или дори стомасите им, за да разбере дали нямат колики.

Тази вечер Торн не седеше до Индия, а от другата страна на масата. Веднъж очите им се срещнаха и той леко се намръщи. Тя се извърна настрана и успя да подхване интересен разговор с баща му за неотдавнашния данък върху приходите, който бе наложил Пит.

Когато вечерята свърши и дамите се оттеглиха в салона, Индия се опита да реши дали ще успее да се измъкне и пак да посети Роуз. Ако отново отидеше във вдовишката къща, Торн можеше да сметне, че му изпраща сигнал. Че флиртува с него.

Вместо това седна и написа малка приказка за лека нощ, за лорд Магданоз, даде я на Флеминг и поиска да я занесат във вдовишката къща.

Спомни си как обеща на Роуз, че ще ѝ разкаже по-подробно приказката лично, и се почувства малко тъжна.

Но така беше по-добре.

Последното нещо, от което имаше нужда едно момиченце без майка, бе да се привърже към жена, която няма да види никога повече.

ГЛАВА 25

На другата сутрин след закуска Лала се качи по стълбите, седна на една възглавница в стаята на майка си и си придаде вид на предана дъщеря, докато всъщност мечтаеше да стане съпруга на селски лекар. Все пак доктор Хатфийлд не живееше в коптор. Беше ѝ посочил къщата си и тя изглеждаше съвсем прилично, в средата на селото, с дървена ограда, навярно и с градина отзад.

Ако се оженеха, той щеше да ѝ помага със сметките. Вярно, каза, че тя никога няма да се научи да чете, но от неговата уста това не звучеше като критика. Думите му не я нараняваха така, както думите на всички учители, които баща ѝ бе наемал.

Никой така и не разбра, че Лала бе прекарала безкрайни часове в опит да запомни букви, които се гърчеха, превръщаха се в малки дракончета и изскачаха от страницата или се плъзгаха настрани, сякаш някой ненадейно бе излял вода върху мастилото. Колкото и внимателно да ги гледаше, колкото и пъти да повтаряше, не можеше да ги накара да спрат да се движат.

— Ако не направиш нещо, ще загубиш господин Дотри — осведоми я майка ѝ от леглото.

Лала се сепна.

— Чу ли какво казах? — Гласът на майка ѝ се повишаваше, което никога не бе добър признак. — Камериерката ми ми казва всичко, което става в тази къща!

— Чух те, мамо — отговори Лала. — Притесняваш се, че господин Дотри вече не се интересува от мен.

Не можа да се насили да напомни, че само преди няколко дни тази мисъл хвърляше майка ѝ в ужас.

Проблемът бе, че господин Дотри беше ужасяващ. Само при мисълта да се омъжи за него се разтреперваше, макар да не изпитваше страх, че той ще ѝ казва жестоки думи. Той беше плашещо огромен, прекалено мъжествен — но не и жесток. Можеше и да я презира мълчаливо, но никога нямаше да изрече думите на глас.

— Мисля, че с господин Дотри започваме да се разбираме — възрази неловко тя.

— Очевидно прислугата смята, че Дотри покрива оная жалка набедена лейди Зенобия Сейнт Клер — отвърна рязко лейди Рейнсфорд.

— Майко!

Понякога майка ѝ беше самото възплъщение на придворна дама и човек за нищо на света не би могъл да си представи вулгарни думи на устните ѝ. А друг път... не беше.

— Не се дръж като глупачка, Лала! Вече не си дете в класната стая. Дори за краткото време, което прекарах долу, видях как очите му постоянно я следват из стаята. Броуди също. Вече е спала с Дотри, помни ми думата. Никой мъж не гледа така някоя жена, освен ако не я е опознал между чаршафите.

— Мамо, не бива! — провикна се Лала. — Не говори такива неща. Лейди Зенобия е толкова добра и мила. Знаем, че подкрепя господин Дотри и ухажването му към мен. Тя сама ми го каза!

— Играе коварна игра. Тя, разбира се, не иска това копеле. Може да се докопа до нещо по-добро и се е прицелила в херцога. Няма да се учудя, ако спи и с двамата.

Лала ахна.

— Едновременно — допълни майка ѝ.

В живота на всяка жена има мигове, в които трябва да окаже отпор. Но всички тези години, през които се чувстваше глупава и уплашена, смазваха Лала с тежестта си и тя не се сети за нищо, което да каже, нищо, което да окаже въздействие. Майка ѝ дори не я поглеждаше — беше се облегнала в леглото и оглеждаше лицето си в малко ръчно огледало.

Лала мълчаливо стана и излезе от стаята, затваряйки внимателно вратата след себе си. Слезе долу и помоли Флеминг за палтото си.

— Ще придружа доктор Хатфийлд при обиколките му — каза тя. — Бих желала веднага да ми докарате карета.

Лала никога не говореше с такъв повелителен тон. Никога.

Не си позволи да се разплаче, докато пътуваше към селото, а когато стигна до къщата на доктора, излезе и махна на каретата да тръгва, макар че конярят искаше да се приближи към къщата, преди тя да влезе.

Сърцето ѝ биеше оглушително. Той трябваше да си е у дома.

Една измъчена на вид прислужница отвори вратата и почти изкрещя:

— Съжалявам, но точно сега докторът не може да помогне, госпожице. Отиде на раждане, а чакалнята е пълна.

Лала чу какофонията, която бучеше зад една от вратите на преддверието. Бебешки плач и хора, които си крещяха гневно.

Нямаше го. Да, но рано или късно щеше да се върне, а Лала нямаше къде другаде да отиде, освен в Старбъри Корт. А тя не искаше да се връща там. Освен това нямаше как да тръгне без карета, не и преди докторът да се е появил.

Тя мина покрай прислужницата, влезе в преддверието и си свали палтото.

— Как се казваш?

— Сара — отговори прислужницата и пое палтото. — Но, госпожице, наистина, освен ако не е спешно, не бива да чакате. Докторът не се е прибирал цяла нощ и не знам кога ще се върне. Няма да е подобаващо да влизате тук вътре, при другите.

— Ще видя дали не мога да помогна — отвърна кратко Лала. — Защо не донесете малко чай?

— Чай ли? — Сара очевидно беше на предела на силите си.

Лала отвори вратата на чакалнята и хвърли бърз поглед вътре. После каза:

— Моля те, Сара, донеси гореща вода и памучни превръзки. Да видим дали ще можем да почистим коляното на това момче, преди да се е върнал докторът.

Доктор Джон Хатфийлд беше уморен до мозъка на костите. Цяла нощ не подви крак и едва не загуби бебето. Дори сега не беше сигурен, че малкото ще оцелее.

Домът му със сигурност гъмжеше от пациенти, както всяка неделя. Болните от Уест Драйтън отлагаха посещенията при лекаря до последната минута; когато дойдеше почивната им сутрин или следобед, пропускаха църквата и публичния дом и идваха при него.

Наистина трябваше да си наеме помощник. Бе опитал два пъти, с младежи, току-що завършили медицинското си образование в „Сейнт

Барголомя“, но никой от тях не се задържа за дълго. Научиха от него всичко, което можаха, след което заминаха за Лондон или Бат, където хората можеха действително да си позволят да плащат за лекарски грижи.

Най-лошото бе, че след снощното си посещение в Старбъри Корт не можеше да спре да мисли — за пръв път в живота си, — че може би той трябва да се премести в Лондон. Но всеки път тази мисъл се сблъскваше с надменната действителност: географската близост нямаше да го доведе по-близо до госпожица Летиша Рейнсфорд.

Разстоянието помежду им бе непреодолимо. А фактът, че в очите ѝ виждаше нещо, което отекваше като ехо на копнежа в собственото му сърце... това нямаше значение. Жена като нея — удивително красива, интелигентна, с чувствени извивки, дъщеря на дама (дори и въпросната дама да беше само една дърта вещица) — не беше за него.

Беше раздърпан и изтощен и щеше да се изправи пред чакалня, пълна с пациенти, които щяха да варират от просто раздразнителни до опасно болни.

Когато влезе в преддверието, Сара не се виждаше никаква, макар че за своя огромна изненада той не чу и следа от обичайния плач или ругатни. Първо щеше да провери кои пациенти се нуждаят отчаяно от помощ. След това щеше да се опита да си намери нещо за ядене, защото от четири часа следобед предишния ден не бе слагал и зальк в уста.

Той се стегна, подготви се за това, което можеше да завари от другата страна на вратата на чакалнята, отвори я и се закова на място.

Тя беше там.

Пациентите му се бяха разпръснали из стаята и пиеха чай, сякаш бяха на събиране — е, всички, освен онова момченце със зачервени бузки, което определено имаше треска.

А тя го погледна с усмивка, която предизвика прилив на желание чак до коленете му.

Джон не беше мъж, който губеше контрол над слабините си... сега обаче ненадейно се зарадва, че палтото му е дълго, и е по модата. Госпожица Летиша Рейнсфорд бе така дяволски красива.

Тя се отправи грациозно към него и започна да отмята пациентите на пръстите си, описа оплакванията им и обясни, че няма спешни случаи. Точно в този момент той нямаше какво да направи,

следователно трябваше да си почине, преди да се погрижи за тях. Докторът се огледа и видя, че всички пациенти му кимат. Госпожица Рейнсфорд бе превързала една ръка и беше сложила пластир на челото на едни възрастен мъж.

Той все още не бе изрекъл нито дума и на лицето ѝ се изписа несигурно изражение.

— Готвачката ви приготви топло ядене — каза тя и в гласа ѝ прозвуча леко колебание.

Той все още мълчеше.

А после направи единственото, което можеше при пожара от чувства, който бе избухнал в цялото му тяло: стисна я в прегръдките си и я целуна с такава сила, че гърбът ѝ се изви над ръката му.

Но ръцете ѝ обвиха врата му и тя отвърна на целувката.

Доктор Джон Даниъл Хатфийлд смътно осъзна, че наоколо е избухнала буря от аплодисменти, но изобщо не му пукаше.

ГЛАВА 26

Лейди Рейнсфорд слезе от стаята си точно навреме за обяд, което бе достатъчно да внуши на Индия желание да избяга обратно в Лондон. Не беше осъзнала колко неприятна е тази жена, не и докато не откри, че в която и стая да влезе лейди Рейнсфорд, се чува само нейният глас. Преди обяда тя не спря да говори за упадъка на обществото, което (според нея) бе започнало да се превръща в глутница вълци.

Флеминг оповести, че Лала е останала в стаята си със силно главоболие; единствената мисъл в главата на Индия бе, че ако лейди Рейнсфорд ѝ беше майка, навярно щеше да развие хронична мигрена.

Обядът бе посветен на лекция за средновековните обичаи, свързани със службата на придворните дами. Всичко това целеше сътрапезниците да разберат, че лейди Рейнсфорд се е омъжила за човек с много по-ниско обществено положение.

Така поне заключи Индия.

— Не мога да одобря начина, по който лейди Рейнсфорд говори за собствената си дъщеря — обърна се Аделаид към Индия, след като всички други избягаха от масата и останаха само те двете. Всички бяха намерили спасение в салона, с изключение на Торн, който бе тръгнал нанякъде, и на Лала, която бе пропуснала обяда.

Лейди Рейнсфорд демонстративно бе инструктирала Флеминг да не носи на дъщеря ѝ поднос в стаята, като уточни със смях, че хълбоците на Лала и бездруго са достатъчно едри.

— Не мога да я понасям! — възкликна пламенно Индия. — И моята майка не беше идеална в отглеждането, Аделаид, но тя поне никога не се е опитвала да изяде малкото си.

— Преувеличаваш — възрази Аделаид. — Донякъде.

— Горката Лала дори не беше в стаята, за да се защити, а майка ѝ само дете не ни каза, че ги подяждала така, че не им оставали пари за нищо друго!

— Извънредно грубо.

— И каза, че госпожа Пигърс, за която всички знаят, че още скърби заради смъртта на дъщеричката си, се лигавела само защото носела черно и плачела на улицата.

— Не беше никак състрадателно — съгласи се Аделаид. — А освен това не ми харесва начинът, по който те гледа, скъпа.

— Решила е, че съм уличница — обясни Индия. Изобщо не й пукаше. Лейди Рейнсфорд беше права. Индия наистина бе извършила някои палави неща — в един хамак, както и в една вратарска къщичка. Но вместо срам изпитваше гордост.

— Ще трябва да си поговоря с нея — отсече Аделаид. — Тя съвсем сама разруши репутацията на няколко души и съм сигурна, че е забелязала, че Торн е влюбен в теб.

— Какво?

— Ами, наистина е влюбен, скъпа. Както и лорд Броуди. Горката Лала няма никакъв шанс, което може да е причина за раздражението на майка й.

— Много грешиш — осведоми я Индия. — Торн твърдо е решил да се ожени за Лала.

— Макар и със съжаление, трябва да се съглася. Не подозирах, че положението на Лала у дома е толкова отчаяно. Знам, че господин Дотри се гордее с това, че не е джентълмен. Но всъщност бих казала, че той е един от най-големите джентълмени, които имам удоволствието да познавам.

— Съгласна съм.

— Затова ще се ожени за Лала, защото така е най-почтено. А ти, скъпа моя, ще си много щастлива с лорд Броуди.

Индия преглътна с усилие.

— Разбира се.

— Подозирам, че Лала и Торн няма да са така щастливи. Но се тревожа не за тях, а за теб. Точно заради такива ситуации обществото налага ограничения на поведението на хората.

Аделаид дръпна Индия и я накара да спре. Всички вече бяха влезли в салона и коридорът беше пуст.

— Заедно с добродетелта си, жената отдава и сърцето си — каза тихо тя. — За мъжа не е така. Обществените ограничения защитават не само репутацията на жените, а и сърцата им.

Очевидно празноглавата, любяща кръстница на Индия забелязваше много повече, отколкото показваше. Сега я целуна по бузата и изчезна в салона. Индия остана загледана в стената.

Аделаид със сигурност грешеше за брака на Торн и Лала. Детството му е било ужасно и той имаше нужда от доброта в живота си. Все пак самата Индия не можеше да му я даде. По природа не беше блага и прощаваща като Лала. Това личеше съвсем ясно от факта, че все още бе бясна на родителите си, задето я пренебрегваха и накрая я изоставиха.

И все пак искаше Торн да избере нея, а не Лала. Не само заради тялото му или заради любенето. Заради гениалната находчивост, с която изобретяваше разни неща, като каучуковата лента на Индия, просто защото бе купил една непроизводителна фабрика и трябваше да спаси работните места на двайсет и шестима души.

Дори заради начина, по който бе видял истинската Лала, когато всички останали — цялото общество — я пренебрегваше. Той бе осъзнал, че Лала е умна и че някои трябва да я спаси.

Ами отношението му към Роуз! Това не можеше дори да се изрази с думи. Сякаш от раз бе станал баща на Роуз. Това момиченце никога нямаше да разбере каква късметлийка е да има двама бащи, които я обичат, закрилят и ценят.

Индия едва не изстена на глас. Аделаид беше права. Наистина бе забравила да пази сърцето си.

Изглежда, вече го бе отдала, без да забележи.

ГЛАВА 27

Тази вечер на вечеря Вандър не спря да я обсипва с внимание, но Индия не можеше да се насили да се развълнува. Чувстваше се апатична, сякаш светът летеше напред без нея. Най-вероятно накрая щеше да се омъжи за Вандър. А Торн щеше да се ожени за Лала.

Очевидно не бе прекарал следобеда във фабриката си, не и при положение че Лала изглеждаше по този начин. Навярно бе прекарал цялото това време с нея, въпреки че тя уж почиваше в стаята си с главоболие.

Точно сега Лала седеше на масата, порозовяла и сияеща... Наистина ли си мислеше, че няма да забележат любовното ухапване на шията ѝ? Лала бе пъхнала в деколтето си фишу, но Индия не беше глупава. Можеше да разпознае кога една жена е прекарала следобеда в целувки.

Или в нещо повече.

Най-лошото беше, че Индия се чувстваше като някоя лекомислена жена, както би се изразила Аделаид. Като курва, ако трябваше да се изрази по-грубо. Този следобед Торн бе съблазнил друга жена, а тя все още го желаше.

За щастие тази вечер той не седеше до нея. Беше начело на масата, а Индия бе сложена доста по-надолу. Толкова далеч, че си позволи да го погледне скришом изпод мигли.

Продължи да среща погледа му, което беше смуцаващо. И всеки път през тялото ѝ преминаваше вълна от страст и тя се размърдваше на стола. Краката ѝ не можеха да си намерят място. Почувства се унижена, когато той я видя да го прави. Торн знаеше какво изпитва тя.

Веднъж дори се разсмя на глас след срещата на погледите им и това накара ума ѝ да се разбушува.

Мъжете бяха странни. Как можеше да я гледа така, след като бе прекарал следобеда с Лала? Само един поглед към момичето бе достатъчен да разкрие, че Лала е потънала в щастлива омая, че се чувства обичана и ценена.

Индия го погледна с присвити очи, а после премести поглед надясно, към Вандър.

— Вие с Торн да не би да водите двубой?

— Съвсем не — отговори Индия и отпи от виното си — Макар че ако можех, щях да го накажа, задето изчезна за цели часове. Добрият домакин не се държи така.

Погледът на Вандър се спря замислено на Лала и стомахът на Индия се сви. Разбира се, всички се досещаха къде е бил домакинът им или поне какво е правил.

— Смятам, че може би си мислим едно и също — каза тя и се насили да се усмихне.

— И това е...?

— Предполагам, че Торн е помолил Лала да се омъжи за него — прошепна тя. — Вижте я само.

Лала подреждаше приборите си с разсеяно изражение и на устните ѝ играеше лека усмивка.

— Не съм убеден — отговори Вандър и очите му се стрелнаха към Торн.

— На врата ѝ има белег.

Вандър отново погледна към нея, крайчето на устата му се повдигна и Индия усети, че се изчервява. Навярно не трябваше дори да знае за любовните ухапвания.

— Наистина изглежда щастлива — съгласи се той.

Лорд Броуди беше красив. И не беше незаконороден, макар че това не я вълнуваше. Другите обаче се интересуваха. Ако родителите ѝ бяха живи и ако се интересуваха от тези неща, биха предпочели дъщеря им да се омъжи за Вандър.

Той дори ухаеше добре — на вятър с лек примес на дъжд, навярно защото прекарваше повечето време на гърба на коня.

Индия взе решение. Нямаше да се унижава, като зяпа като влюбена глупачка мъж, който скоро ще се ожени за друга. Вандър беше красив, силен и идеален. Тя му се усмихна с широката усмивка, която Торн мразеше.

Вандър не я мразеше. Той ѝ се усмихна в отговор и покрай очите му се появиха онези абсолютно привлекателни бръчици. Индия слепешком посегна, взе отново чашата с вино и започна да разпитва Вандър за оборите му.

Не погледна отново към горния край на масата. Всъщност продължи да седи с обърнато рамо. Беше се вкопчила в достойнството си с всички сили и не спираше да обсипва Вандър с усмивки.

Той беше нейното бъдеще, а бъдещето на Торн беше Лала, и толкова.

Когато Елинор стана, всички дами станаха след нея и стаята зажука от тих говор и шумолене на рокли по мраморния под.

— Сега дамите ще ме придружат да пийнем чай в малкия салон — каза херцогинята.

Индия бе обзавела салона точно с тази цел. Помещението беше красиво и женствено, с групички диванчета и дори маса за игра, в случай че някой иска да играе пикет.

— Приятна вечер, господа — продължи ведро Елинор и хвана Аделаид за ръката, без да обръща внимание на факта, че лейди Рейнсфорд се върти наблизо — очевиден намек, че би желала тя да върви редом с херцогинята.

Индия се спря да поговори с Флеминг, който ѝ съобщи, че супените лъжици не са стигнали и че втората прислужница на първия етаж се е спънала на задното стълбище и си е изкълчила глезена.

— Малко е тромава.

— Ще свикне — заяви Индия.

Торн изникна зад рамото на Флеминг и попита:

— За какво толкова говорите, по дяволите?

Изведнъж сърцето на Индия започна да препуска лудо, а ударите му закънтяха в ушите ѝ. Той отново бе раздразнен, но не това бе причината пулсът ѝ да се ускори. Беше заради неподправената мъжественост, която се излъчваше от него, дори докато стоеше в потъналия в сенки коридор, полускрит зад иконома си.

— Просто за недостига на супени лъжици — отговори тя. — Благодаря, Флеминг.

Икономът се поклони и отправи остър поглед към Торн. Индия нямаше да се учуди, ако разбереше, че знае всичко. Икономите винаги знаеха.

— Няма нужда да се безпокоиш за супените ми лъжици — каза Торн и направи крачка към нея. Беше стиснал зъби, а очите му изразяваха нещо... Индия не беше сигурна какво.

Остана прикована на място от близостта му и измина един миг, преди да осъзнае какво ѝ казва. Разбира се, че нямаше нужда. Сега той си имаше съпруга. Или поне почти.

— Разбирам — отвърна тя с високо вдигната глава. — Ще дам на Лала адреса на майстора, който ги изработи.

Той изръмжа.

— Стига!

— О! Добре, сега ще отида при дамите.

И тя кимна към вратата към малкия салон.

Но вместо да я остави да мине, Торн направи още една крачка към нея. Индия инстинктивно отстъпи назад и установи, че той я е вкарал в малка стаичка, замислена като килер за ливреите на прислугата.

Все още не бяха сложили подходящи шкафове и като временна мярка Индия бе прикрила алкова с опушеносива завеса. Сега завесата се затвори зад Торн и той нежно я избута докрай в малката стая.

Двамата едва се побираха и светлината леко проникваше през рехавата ленена тъкан. Тя погледна към навъсеното му лице и нещо в сърцето ѝ се разтвори, съвсем мъничко.

Беше се влюбила в мъж с хладни сиви очи, същия цвят като плата зад рамото му. Бе му създавала идеалната обстановка, без дори да подозира, че го прави.

— Торн — каза тя, — трябва да се върна при дамите. Ще се чудят какво е станало с мен.

— Спря да ме гледаш — каза той намръщено.

— Нямах причина да гледам към твоя край на масата.

Той подпря едната си ръка на стената над главата ѝ и се наведе още по-близо.

— Преди ме гледаше.

Гласът му звучеше така, сякаш говореше през стиснати зъби.

Беше смущаващо да открие, че само един поглед към устните му кара коленете ѝ да омекват. Все пак тя успя да призове на помощ самоуважението си.

— Трябва да прекарваш повече време с Лала. Тръгвай!

Той не ѝ обърна внимание.

— Знаеш ли, че повечето хора ме намират плашещ?

Индия го погледна в очите, пое си дълбоко въздух и понечи да се обърне на една страна, да избяга на свобода.

Но тялото му я притисна, а устните му се спуснаха над нейните. Целувката им беше дълбока и влажна, не нежна, а изгаряща, сякаш целия въздух на света беше този, който Индия можеше да поеме от устните на Торн.

Тази отчаяна целувка беше мълчалива, толкова пламенна, че Индия действително почувства как устните и се разраняват. Ръката му се зарови в косата ѝ и фуркетите, които придържаха на място пирамидата от сложно фризирани букли издрънча на пода.

— Не! — изохка тя, но устните му отново намериха нейните. Тя едва осъзна, че се е отблъснала от стената и сега е долепена до него, толкова близо, сякаш се опитваше да се разтопи и да се влее в него.

Всъщност отначало не забеляза, че ръцете му са се пъхнали под полите ѝ. Не и преди да осъзнае, че сега стискат задните ѝ части, повдигат я по-високо и отново я подпират на стената. Краката ѝ инстинктивно се обвиха около хълбоците му и той притисна слабини към нейните. По краката ѝ избухнаха вихрени пламъци.

Тя промълви нещо с позорно слаб гласец. Можеше да е било „не“
Още по лошо, можеше да е било „да“

Какаото и да беше, той не му обърна внимание. Пръстите му се плъзнаха в копринените кичурчета между бедрата ѝ В мига, в който я докосна, устните ѝ се разтвориха във вик, който той улови в устата си.

Целувките и ласките му я потопиха в замая. Виеше ѝ се свят, не можеше да вижда, не можеше дори да диша. Вкопчи се в него и онези негови умели пръсти разпалиха в кръвта ѝ треска. Жаждата се надигна в тялото ѝ като мрачна буря.

— Не! — прошепна дрезгаво тя и се отскубна от целувката му. — Не можеш да прекарваш следобеда с Лала, а после да идваш при мен. Не можеш да ме съблазняваш, когато си сгоден за друга.

Той я погледна в очите. Лицето му бе напрегнато от желание, но объркано.

— Не съм сгоден Не съм споменаващ нищо за брак нито на Лала, нито на някоя друга жена.

Индия впери поглед в него. Беше ѝ трудно да мисли, когато тялото ѝ трепереше. Пръстите му се бяха укротили, но все още бяха там и я докосваха.

— Сигурен ли си, че не си сгоден? Дори неофициално?

Той поклати глава. Очите му бяха потъмнели като буря над морето, а пръстите му подновиха онази ласка, докосваха я с честота, която я караше да изпитва болка от желание и правеше тялото ѝ странно отпуснато и напрегнато едновременно.

Сякаш чакаше... чакаше нещо.

— Говорих с бащата на Лала, но предвид обстоятелствата около рождението ми той каза, че ще обмисли въпроса само ако получа одобрението на лейди Рейнсфорд. Никога не съм молил Лала за ръката ѝ.

Думите излязоха от гърлото му дрезгаво и Индия му повярва. Кой беше виновен, че Лала си мечтаеше да се омъжи за него? Навярно всяка втора жена в Лондон мечтаеше за него.

А после тази мисъл се отнесе някъде далеч, защото Торн я повдигна с една ръка — сякаш не тежеше нищо — и разкопча панталона си с другата. Извади члена си. Тя ахна, когато телата им отново се сляха, и бедрата ѝ инстинктивно се стегнаха около хълбоците му.

— Не съм прекарал следобеда с Лала — изръмжа той. Гласът му беше пресеклив, сякаш се намираше в неудържимо препускаща карета — Бях в каучуковата фабрика, опитвах се да накарам оная проклета машина да заработи.

— О! — промълви Индия, докато той побутваше най-мекото ѝ интимно място.

— Може ли? — изръмжа той. Очите му не се откъсваха от нейните.

Ръцете ѝ се стегнаха около врата му. Не можеше да му отговори с „не“, така както не можеше да каже на слънцето да не изгрява. Започна да се гърчи срещу него точно в същия миг, в който той нахлу в нея.

Щеше да закрепци, но устата му отново покри нейната — трескава целувка, която съвпаднаше с ритъма на грубите му тласъци В крайниците ѝ забушува диво удоволствие, докато той продължаваше, без да спира, подпрял гърба и с ръка, за да я предпази от стената.

„И двамата сме луди“ — помисли си едва-едва Индия Всъщност не мислеше, просто чувстваше: силата на ръката, която я държеше изправена, начинът, по който бяха свързани, и могъщите му тласъци в нея, сякаш тя бе самият живот.

А после...

А после стигна до върха. Главата ѝ се отметна назад, а тялото ѝ се разтнесе, сякаш падаше в дълбок кладенец, пълен със звезди И тези звезди се разхвърчаха до самия край на пръстите ѝ. Удоволствието бе така огромно, почти болезнено. И не свършваше.

Торн изстена, подпря се на стената и...

Беше различно. Усещаше го различно. Намираше се дълбоко в нея, дишаше хрипливо, хълбоците му не спираха да се движат. Дишането му ставаше все по-забързано и той загуби контрол.

Беше като прегладнял, като обсебен И с тази мисъл тя отново стигна до удоволствието, остави се на ритъма на хълбоците му... ритъма на сърцето му.

След миг дъхът ѝ излезе като ридание. Торн все още бе обвинил ханша ѝ с ръка. Сега обаче бе облегнал глава на стената и трескаво се мъчеше да си поеме въздух. Продължиха да стоят мълчаливо един до друг. Тялото ѝ изпитваше блаженство, а в ума ѝ не бе останала никаква мисъл.

Най-после разумът се върна, а с него дойде безумен ужас.

— Торн, ти не използва балончето! — прошепна тя. — Забрави!

Чу как той рязко си пое дъх, а после и отговора му — дума, която не бе стигала до ушите ѝ никога досега. Но разбра какво означава. Означаваше, че Торн я пусна на пода с бързината на дете, което пуска котка. За разлика от котките, Индия падна накриво, залитна с едната от малките си елегантни италиански пантофки и съумя да остане права само като се вкопчи в ръкава му.

Той не забеляза.

Индия знаеше какво си мисли. Че сега ще го накара да се ожени за нея. Че ще го впримчи и ще го отдели от милата, удивителна Лала. Нямахше да го стори.

— Никога преди не съм губил контрол — изръмжа той.

— Сигурна съм, че всичко е наред — изчурулика бодро тя в стила на Аделаид. — Майка ми се опитва да зачене второ дете години наред, но така и не успя.

Пусна ръкава му и разтръска полите си, без да обръща внимание на факта, че краката ѝ пулсираха.

— Баща ми има шест копелета — напомни ѝ той. — Ако се беше оженил за твоята майка, навярно щяха да ти се родят седемнайсет

братя.

— Глупости! — отсече тя намръщено. — Мога ли да ти напомня, че Елинор роди само едно дете? Наясно съм, че изпитваш силни чувства по този въпрос, но мога да те успокоя, че всичко ще се оправи. Аделаид ми каза... ами, зачатие е свързано с определено време от месеца и бъди спокоен, няма да ставаш баща.

Той я погледна със стиснати устни.

Унижението се надигаше у нея и ако се отрицеше, Индия по всяка вероятност щеше да избухне в плач.

Едно беше да имаш романтична връзка, сладък спомен за блаженството на една-единствена нощ. Торн обаче дори не я отведе в спалня, а просто я бутна зад една завеса и ѝ вдигна полите, сякаш беше само някаква нощна труженичка.

Най-лошото бе, че ѝ хареса. Тя на практика го умоляваше да го стори, макар да знаеше, че ще се ожени за друга. И че Лала мечтае за този брак.

Сама си го причини. Сама наруши собствените си стандарти. Самопрезрението запълзя по гърлото и като киселина.

Цял живот бе презирала родителите си, но те никога не бяха правили нещо подобно. Танцуваха голи, но намеренията им бяха чисти, дори и селяните да не разбираха. Майка ѝ и баща ѝ наистина вярваха в Диана, богинята на луната.

Не бяха се забърквали в разни долнопробни действия, притиснати до стената, когато всеки прислужник можеше да влезе във всеки един момент. Уважаваха се — не, обожаваха се. Може и да бяха ексцентрични, но бяха женени Сега за пръв път в живота си Индия се държа по начин, който би засрамил родителите ѝ, вместо обратното.

— Трябва да тръгвам — каза тя. Поне сълзите ги беше овладяла.

— Трябва да поговорим — настоя Торн Гласът му беше тихо боботене.

— Не можем! Някой може да мине по този коридор всеки момент!

Очите им се срещнаха и тя видя, че е разбрал неизречените ѝ думи: устните ѝ бяха подути, косата — разпиляна по гърба. Дори миришеше като тях двамата.

— Отивам си в стаята — заяви тя — и това не се е случило. Никога повече няма да се случи.

Издърпа ръката си от хватката му, дръпна със замах завесата и хукна с всички сили към задното стълбище. Когато се добра до стаята си, без да я хванат, изпита желание да отправи благодарствена молитва към богиня Диана.

Просто за всеки случай.

ГЛАВА 28

Струваше му се, че светкавица е паднала в претъпкана улица и на пътя ѝ е бил само той. Усещането пробяга през него: силно, остро, парещо.

Какво, по дяволите, ставаше с него? Наистина ли си бе загубил ума? След като Индия започна да го пренебрегва на вечерята, нямаше защо да продължава да се храни. Не спираше да поглежда към нея, но тя стоеше с гръб към него, смееше се и говореше с Вандър.

Не му беше приятно да го признае, но беше на косъм от това да я извлече от стаята, да я отнесе право в спалнята си и да се загуби в нея. Само железният му самоконтрол го задържа на стола му.

Но след вечеря, когато видя Индия да говори с Флеминг, не можа да се спре. Държа се с нея като с проститутка, облада я като някой главорез, който след това подхвърля на жените си по някоя лира. Още по-лошо, облада я без предпазни средства и без да се замисли за последствията.

Естествено, когато го погледна, разочарованието бе изписано на лицето ѝ съвсем ясно. Когато се любиха за първи път, той ѝ обеща, че никога няма да се изправи срещу опасността да роди извънбрачно дете.

Сега Торн се свлече до стената и през ума му потече поредица от проклетия. Щеше да се ожени за нея. Това се подразбираше.

Но не можеше да преглътне факта, че не използва никаква защита. Дори през ум не му мина. Макар че откакто порасна, един от непоклатимите принципи в живота му бе, че Торн Дотри никога не ляга с жена без френския балон.

Най-накрая той си запаса ризата, закопча си панталона и отиде да потърси Флеминг. Трябваше да си набави специално разрешително.

Бухналите вежди на Флеминг се повдигнаха, когато господарят му нареди да изпрати Фред до „Доктърс Комънс“^[1], за да вземе специално разрешително от архиепископа на Кентърбъри.

— Мисля, че таксата за специално разрешение е пет лири — каза икономът и взе банкнотата от двайсет лири, която му подаде Торн.

— Архиепископът ще трябва да остави мястото за имената празно, защото няма да отида лично — поясни Торн. — Всички казват, че духовниците не обичат да правят такива неща. Двайсет лири би трябвало да го убедят, предложени като дарение за бедните, разбира се. Погрижи се на Фред да му стане ясно.

— Да, сър — увери го Флеминг и се поклони. — Фредерик е напълно благонадежден, сър. Веднага ще го изпратя.

Торн кимна и погледна над рамото на иконома си, при което срещна заинтересувания поглед на баща си.

— Специално разрешение ли? — попита провлечено Негова светлост. — А аз си мислех, че най-големият ми син е отчайващо консервативен. Представях си те в Уестминстърското абатство. Предполагам, трябва да съм благодарен, че не мислиш за Гретна Грийн^[2].

— Никога не биха ме пуснали да прекрача прага на катедралата — каза Торн.

— Ако знаят кое е добре за тях, ще те пуснат — отсече херцогът и очите му потъмняха.

Торн не можеше да събере енергията да обсъжда с баща си последствията от незаконородеността. Трябваше да намери Индия и да ѝ съобщи, че ще се оженят на другия ден. Нямаше ли някакво правило, че венчавките трябва да се сключват преди обед? Можеха да се оженят вдругиден.

— Мога ли да попитам за името на булката? — осведоми се баща му.

Торн го погледна в очите.

— Ще съм много учуден, ако не го знаеш.

По устните на баща му се плъзна доволна усмивка.

— Подозирам, че го знам.

Той отстъпи крачка назад и направи един от великолепните си поклони.

— Сине, гордея се с теб.

В отговор Торн направи едни от собствените си повърхностни поклони.

После се оттегли в стаята си и започна да размишлява над факта, че толкова безумно глупашко подхлъзване ще доведе до брак с Индия.

Което на свой ред означаваше, че ще живее с Индия всеки ден, че ще се прибира и ще го посреща онази удивителна жажда, силна като неговата. При самата мисъл за това в тялото му избухна пожар. Сладките задни части на Индия до него в леглото, сините очи на Индия, замъглени от желание, умоляващи го за освобождение, опияняващите стенания на Индия.

Стигаше да я докосне само веднъж, и тя се навлажняваше. Това не можеше да го симулира. Жените можеха да симулират много неща, но не и това.

Освен това ѝ имаше доверие — повече, отколкото на всеки друг. Дори я харесваше.

Тя приличаше почти на мъж, макар че умът ѝ работеше по заплениващо различен начин от неговия. Каучуковите ленти на Индия щяха да пожънат огромен успех.

Усещаше го в костите си, а той никога не грешеше, когато ставаше въпрос за бизнес.

След като се изкъпа, се облече и тръгна по дългия коридор към стаята ѝ. Влезе, без да чука, и затвори вратата след себе си.

Тя се беше сгушила в едно кресло и четеше книга, навела лице към страницата. Една стенна лампа обгръщаше раменете и в сияние и превръщаше косата ѝ в река от разтопено злато.

Само един поглед, и членът му отново започна да се втвърдява, макар че я бе обладал съвсем скоро, само преди час. Навярно през целия им живот щеше да е така. Щеше да прекара години, като завлича жена си по ъглите, в хамака, в спалнята им.

Никога нямаше да се умори да я люби. Знаеше го инстинктивно, усещаше го с всяка фибра на съществуването си. След като се оженеха, пищното ѝ тяло щеше да стане негово, по всяко време. Нещо повече, тя щеше да се смее, да му се кара и да спори с него.

Което може би беше още по-важно.

Торн стоеше на прага и се мъчеше да овладее бушуващите у него чувства, когато Индия се обади, без да вдига глава от книгата си:

— Бих предпочела да не влизаш в спалнята ми без покана. А нямам намерение да те каня.

Беше сърдита. Естествено, че беше сърдита. Той изрично ѝ обеща, че никога няма да я изложи на риск да зачене. Все още не можеше да повярва, че точно това се случи. И в същото време единственото, което искаше, бе да смъкне нощницата ѝ, да я отнесе в леглото и да нахлуе в нея.

Без френски балон.

В младостта си бе овладял финото изкуство да доставя удоволствие на жените. Усвои го от най-различни жени. Беше се любил с много жени — повече, отколкото можеше да запомни, знаейки, че един ден ще привърже съпругата си към себе си с любовните си умения, с това, че ще я задоволява по такива начини, че и през ум да не ѝ мине да го напусне.

Или по-точно да напусне леглото им.

С Индия всичко, което бе научил за бавното довеждане на жената до удовлетворението, изхвърча през прозореца. Можеше да мисли единствено за... едно нещо.

— Съпругът не се нуждае от покана, за да влезе в спалнята на съпругата си — каза той. Гласът му прозвуча дрезгаво и грубо. Тя със сигурност също разбираше, че сега трябва да се оженят.

— От какво се нуждае или не се нуждае съпругът е спорно, но в този случай няма значение, тъй като ти не си ми съпруг — напомни му тя и прелисти страницата. Най-накрая го погледна. — В случай че се чудиш, Торн, никога няма да ми станеш съпруг.

— Като се има предвид фактът, че само преди един час те обладах срещу стената, е много вероятно да носиш детето ми — отговори той. Знаеше, че гласът му се е понижил с цяла октава.

На нейно място друга жена би потръпнала или би се притеснила. Бе готов да се закълне, че е видял как в очите ѝ просветва копнеж. Но после изразът изчезна. Навярно само си го бе въобразил.

Индия стисна устни.

— Не нося детето ти.

— Не можеш да го знаеш.

— Не. Но мога да съм сигурна в границите на разумното.

— При тези неща няма сигурност. Изпратих за специално разрешение и ще се оженим утре или най-късно вдругиден.

Тя примигна, очевидно стъписана. Какво си мислеше — че след това, което се случи, той просто ще си тръгне най-спокойно?

Най-накрая тя остави проклетата книга настрана и се изправи.

— Торн, няма да се омъжа за никого само заради една моментна глупост Ти на практика си сгоден за Лала. Говорил си с баща ѝ, независимо дали ти е дал отговор, или не. Тя мечтае за общото ви бъдеще. Фактът, че се държах като уличница, не те задължава да се ожениш за мен.

За миг той замръзна на място, а после установи, че стои пред нея с ръце на раменете ѝ и я разтърсва нежно.

— Никога повече не изричай нещо подобно за себе си. Ти не си никаква уличница.

Индия отвърна безизразно на погледа му.

— Е, вярно, че не ти поисках пари за услугите си. Но не мисля, че лейди Рейнсфорд ще се заинтересува от тази разлика.

— Лейди Рейнсфорд е ужасна жена — изръмжа той.

— Тя е твоята бъдеща тъща — напомни му Индия. — Злощастното ни поведение не те задължава и не трябва да те задължава да се жениш за мен — нито пък означава, че аз трябва да се чувствам принудена да се омъжа за теб Ти май забрави да ми направиш предложение, но няма нужда да си правиш труда. Отговорът ми е „не“

Торн почувства как удивлението препуска с тътен по гръбнака му.

— Твоят отговор е „да“

— Не си и помисляй, че можеш да ме принудиш да се омъжа за теб!

Индия слепешком се извърна настрана от мрачното изражение на Торн и тръгна към камината. Не можеше да избяга от истината Той заслужаваше някоя по-добра от нея, някоя мила и блага. Тя преглътна болезнено.

А тя заслужаваше мъж, който да я обича, не някой, който се чувства принуден да се ожени за нея в името на честта. Сълзите отново заплашваха да рухнат, но тя успя да ги сподави.

— Индия — промълви Торн зад гърба ѝ. Остротата в тона му се смекчи.

Трябваше да го отблъсне, преди да я е убедил, защото сега говореше само гласът на съвестта му. Тя отказваше да се пожертва на олтара на чиято и да било съвест.

Не и когато това щеше да промени целия ѝ живот. Не и... не и когато го обичаше по начина, по който го обичаше, особено ако той с времето я намразеше, защото е загубил „идеалната“ си съпруга.

Щеше да я намрази — ако не сега, то по-късно, след като удоволствието от забранените срещи в коридорите се изчерпеше. По-добре да умре, отколкото да живее по този начин.

— Във всеки случай — отсече тя и се постара гласът ѝ да прозвучи твърдо, — промених си намерението. Няма да се откажа от професията си. Реших да приема предложението на Уелския принц: ще обнова личните му покои в Кралския павилион в Брайтън.

Очите му се присвиха.

— Няма да припарваш до покоите на тоя тлъст развратник.

Тя стисна полицата над камината, за да се задържи права, и отново се извърна към него.

— Ще ходя там, където реша. И трябва да съм наистина голяма глупачка, ако не приема. Може би след това ще се омъжа — но никога заради един миг на прибързаност. Както знаеш, моите родители ме пренебрегваха, но се обичаха. До неотдавна не осъзнавах колко е важно това. И в никакъв случай няма да се омъжа за човек, който дори не смята за необходимо да ми направи предложение.

— Щях да ти направя. — Струваше ѝ се, че устните му едва помръдват.

— Кога? След като се оженим? Ти влезе в тази стая и ми съобщи, че си изпратил за специално разрешение. Моето съгласие не беше необходимо. Ти сметна, че няма причина да ме помолиш, защото бракът ни няма нищо общо с нас. Само с възможността да се роди дете.

Той не го отрече. Индия намрази факта, че мълчаливото му съгласие ѝ причини болка.

— Моля те, върви си — каза тя.

Торн се взираше в килима, но след миг вдигна глава. Погледът му пламтеше раздражено.

— По този въпрос няма да ми се противиш, Индия. Безотговорните ни действия не ни оставиха друг избор. Каквото и да казваш, не можеш да отречеш, че е възможно да сме създали дете.

Това повече от всичко друго ѝ показа, че той не я обича. За него Индия не бе нищо повече от жена с безотговорно поведение. Едно

ридание едва не си проправи път през гърлото ѝ, преди да го сподави.

Знаеше, че има само едно нещо, което ще откаже Торн от намерението му да се ожени за нея. Трябваше да го изрече. Това ужасно нещо.

— Правиш го заради възможността да има дете. Както ти казах, убедена съм, че няма. Но ако има...

Поколеба се. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че ѝ премаляваше.

— ... ще постъпя така, както е постъпила майка ти.

Видя как кръвта се отече от лицето му.

— Нима ми казваш, че ще ми оставиш детето, така както моята майка ме е оставила на баща ми? — попита невярващо той.

Тя кимна конвулсивно. Не беше сигурна дали изражението ѝ издава истината — че подобно действие ще означава краят ѝ. Торн със сигурност нямаше да повярва, че е способна на това.

Но не, сега видя осъдителното му изражение. Той я познаваше не по-добре от лорд Дибълшър. Също като Негово благородие, Торн приемаше всичките ѝ думи.

Сега щеше да я намрази — тя го разбираше. Но така трябваше да стане.

— Сигурна съм, че ще си чудесен баща — застави се да изрече тя. — Роуз те обожава.

Изгарящият поглед на Торн се впи в нея.

— Ти обичаш Роуз, макар че си я виждала само няколко пъти. Никога не би изоставила дете — собственото си дете. Лъжеш.

— Уверявам те, че не лъжа.

Индия едва не се извърна отново, но вместо това изпъна гръб.

— Ти не ме познаваш, Торн, и не ме обичаш — каза тя, откъсна пръстите си от полицата и застана изправена. Ненавиждаше факта, че трябва да плува в такива себични, плитки води, за да постигне това, което бе необходимо. — Спечелила съм си правото да се омъжа за човек, който ме обича. Заслужавам мъж, който ме цени.

— Аз те ценя! — отвърна остро той.

Ярост, гняв и абсолютно отчаяние префучаха през нея като внезапен пожар в недобре поддържана кухня.

— Ти ме облада без предпазно средство! Облада ме буквално пред жената, за която смяташ да се ожениш, на място, през което можеше да мине всеки прислужник. Ти не ме цениш!

Настъпи кратка тишина, докато Индия с усилие събираше останките от разбитото си самообладание.

— Вината не е изцяло твоя. Аз постоянно правех глупави избори.

Той присви очи.

— За какво говориш?

— Наистина ли си помисли, че имам опит? — попита тя. Говореше шепнешком, защото думите изгаряха гърлото ѝ — Наистина ли?

Той преглътна и тя видя как адамовата му ябълка се раздвижва.

— Значи си била девствена?

Тя не отговори.

— Нямаше кръв.

— Когато за пръв път се качих на кон без седло, кървих два дни.

Бях на дванайсет.

— Излъгала си ме?

Тя почувства как устните ѝ се извиват в иронична усмивка.

— Желаех те. А ти нямаше да... да ме вземеш, ако не смяташе, че имам опит, нали?

Мълчанието му бе достатъчен отговор.

— Разбираш ли — продължи тя със спокоен глас, — желаех те достатъчно, за да те излъжа. Но бих искала да се омъжа за някого, който ме познава. Който ме обича. Мъж, който не нахлува в стаята ми и не започва да ми отправя искания — и не ме изчуква до стената.

— Значи ще приемеш Вандър?

Гласът излезе от устата му като ръмжене, но погледът му беше пряк.

Тя вдигна брадичка.

— Може би.

— Той не те обича.

— Така ли?

— Желаете те! Това не е същото като любов.

Индия трябваше да преглътне и да стисне зъби, за да не заплаче. После кимна.

— Знам това. Все пак ти и аз се желаехме. И погледни докъде ни доведе това. Моля те, върви си, Торн.

Гърлото ѝ се стегна и тя наистина не можа да промълви ни го дума повече. За щастие той прокара ръка през косата си, изпепели я с

още един яростен поглед и си тръгна, без да изрече нито дума повече.

[1] Дружество на юристи — специалисти по гражданско право. Разпуснато през XIX век ↑

[2] Село в Южна Шотландия Известно е най-вече с това, че през XVIII-XIX в. там могат да се сключват бракове, които по някаква причина са забранени в останалата част на Великобритания — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

На следващия ден Торн избегна Индия, като прекара почти цялото време в работа в библиотеката. Дори обядва там. Всъщност думата „работа“ не бе съвсем точна — не спираше да се унася в мисли, вперил невиждащ поглед в бюрото, докато мастилото се разливаше по писмата, които се опитваше да напише.

Не можеше да повярва на твърдението на Индия, че ще изостави детето си. И все пак всеки път, щом решише, че трябва да е лъжа, най-голямата ѝ лъжа... здравият му разум, разсъдъкът му, разбирането му за света го караха да се люшка в обратната посока, да вярва, че му е казала истината.

Индия очевидно беше също като майка му: жена, която опитваше еротични удоволствия и продължаваше нататък, готова да остави детето в праха, вдигнат от заминаването ѝ. Също като Индия, майка му имаше професия, която определяше цялата ѝ същност. Която обичаше. И двете бяха надарени, градивни жени, които поставяха професията си преди личния си живот.

И все пак...

Помисли си за разговора, когато Индия му разказа за заминаването на родителите си за Лондон. Как плака на рамото му, накъсаните ѝ ридания, които му подсказаха, че никога досега не е разкривала тази болка пред никого.

Торн знаеше какво е да те изоставят, било необмислено, както бе постъпил баща му, било себично, както бе постъпила майка му. Жена, белязана с такава болка, никога не би изоставила бебето си. Не би могла да го изостави.

Той просто не го вярваше. Към края на следобед вече беше убеден, че Индия го е излъгала. Бе си спомнил всяка минута, всяка секунда, която бяха прекарвали заедно, бе извикал в паметта си всяка дума, която си бяха разменили, всеки неин поглед.

А освен това помисли много внимателно за снощния им разговор. Тя вярваше, че той иска да се ожени за нея само заради

детето, което вероятно са създали. Може би наистина вярваше, че ще е по-щастлив, ако се ожени за Лала. Със сигурност се чувстваше виновна, защото Лала блуждаеше наоколо с вид на замаяно влюбено агънце.

Предполагаше, че ако беше джентълмен, и той щеше да се чувства виновен. Да, но не беше и не се чувстваше. Никога не бе обещавал на Летиша Рейнсфорд нито едно скапано нещо. Всъщност двамата дори не бяха говорили на четири очи, с изключение на онези два пъти — в Кенсингтън Гардънс и на разходката с карета. Всеки път, щом се приближеше до нея, тя се дръпваше уплашено.

Дори и да не беше срещнал Индия, щеше да размисли сериозно за този брак, защото майката на Лала беше не просто неприятна. Беше отвратителна. Не искаше децата му да имат баба като нея. Освен това от вероятността лейди Рейнсфорд да отхвърли предложението му за ръката на дъщеря ѝ го делеше само една неприлична шега.

Не, не се чувстваше виновен. А ако Индия се чувстваше така, можеше да намери на Лала друг съпруг. По дяволите, той с радост би осигурил зестрата! Не можеше да има съмнение, че като сватовница Индия ще е също толкова надарена, колкото като организаторка.

Той отиде на горния етаж да се изкъпе. Все още мислеше усилено. Бракът с Индия щеше да е като да се опитва да обуздае морската буря. Тя бе една от малцината хора на този свят, които не се страхуваха от него — жена, която рязко се обръщаше, за да застане лице в лице с него, с ръце на хълбоците и присвити очи, жена, която му казваше какво точно мисли.

Самата мисъл за това го накара да се ухили.

— Шалче, сър? — предложи личният му прислужник.

Торн кимна. Защо пък да не се облече както подобава, щом ще моли една дама да се омъжи за него? Индия искаше истинско предложение. Той можеше да го направи.

Но все пак възнамеряваше да я целуне, преди да е изрекъл и една дума. Ако просто докоснеше ръката ѝ, по тялото ѝ щеше да премине лека тръпка. Очите ѝ щяха да станат по-тъмни, а езикът да докосне устните ѝ, подготвяйки се да го приеме. А след като откъснеше устните си, тя щеше да се вкопчи в него и да го погледне замаяно.

Ако я целунеше, преди да ѝ предложи, тя нямаше да намери сили да му устои.

С тази мисъл той погледна надолу и смъкна палтото, което бе облякъл току-що.

— Не, ще сложа тъмносиньото — обърна се той към прислужника си. Синьото палто беше по-дълго и щеше да покрие всичко необходимо. Все пак Индия не беше единствената, попаднала в плен на бурята от чувства. Само като я погледнеш, само като осъзнаеше, че е в стаята, и членът му щеше да реагира. И да си остане така.

Тя му причиняваше нещо. Нещо, което разрушаваше самоконтрола му и го превръщаше в подивял скот, който можеше да мисли само за едно. Той бързо закопча по-дългото палто, преди прислужникът му да посегне да му помогне.

Някой леко почука на вратата и прислужникът му отвори. Един лакей му подаде малък сребърен поднос.

— Писмо за господин Дотри.

Торн протегна ръка и позна почерка на Индия, едновременно смел и изящен, украсен със заврънкулки и все пак лесен за разчитане. Също като Индия.

Уважаеми господин Дотри,

Исках да ви съобщя, без да губя време, че събитието, за което и двамата се притеснявахме, няма да се случи. Надявам се, че ще намерите за какво да използвате специалното разрешително.

Желая ви всичко най-хубаво:

Лейди Зенобия

За миг той се загледа в листа, преди да осъзнае, че новината не променя нищо. Съвсем нищо, по дяволите! Този път Индия не беше забременяла, но следващия път щеше. Или по-следващия.

Ако трябваше да я придърпа в този алков и отново да я обладае без предпазни мерки, щеше да го направи. Въщност наистина щеше, без колебание. Очевидно дебелашкото му предложение я бе разстроило и тя бе прибегнала до измама, за да го накара да се откаже. Трябваше веднага да ѝ изясни, че е разбрал маневрата ѝ и че я иска заради самата нея, а не заради несъществуващото бебе.

Прокара пръсти през косата си и излезе от стаята, за да я потърси. Индия не беше в спалнята си, затова Торн слезе долу.

Не я намери нито в салоните, нито в балната зала, трапезарията или стаята за закуска. Къде, по дяволите, беше?

Торн тъкмо тръгваше към вратата към крилото на прислугата, за да провери дали брои супените лъжици, когато чу някъде вън от къщата повишен глас — несъмнено арогантния тон на лейди Рейнсфорд.

Той тръгна към шумотевицата и се озова на входната врата, откъдето можеше да види как въпросната дама, застанала на алеята, държи реч пред аудитория, състояща се от Флеминг на най-горното стъпало и баща му, мащехата му и Вандър в подножието на стълбите.

Точно тогава баща му се премести и разкри още двама участници в тази малка драма: Индия също беше там. С войнствено изражение на лицето тя притискаше Роуз здраво до себе си.

— Мога да позная доказателствата за поквара, когато ги зърна! — тъкмо казваше лейди Рейнсфорд. Гласът ѝ бе по-писклив от обикновено.

Проклятие! Торн хукна по стълбите Елинор сложи длан върху ръката му.

— Запази спокойствие — каза тихо тя.

Малките очички на лейди Рейнсфорд се присвиха, когато го зърна.

— Ето го и него! Предполагам, че сте се надявали да скриете това дете, господин Дотри? Доказателството за долната ви и покварена природа!

Индия наблюдаваше приближаването на Торн с непреодолим ужас. Беше се справяла с какви ли не кризи в най-различни домакинства; беше утешавала жени, докарани до истерия от съпрузите, прислужниците и децата си.

Но всичко бе съвсем различно сега, когато ураганът бе връхлетял в резултат от решение, взето не от някой друг, а от нея. Все пак тя предложи на Торн да държи Роуз скрита. Вдовишката къща беше нейна идея. Тя стоеше като парализирана, сякаш изведнъж се бе озовала на голяма сцена, без да ѝ кажат предварително репликите ѝ.

— Вие поканихте мен и дъщеря ми тук с измама! — изпищя пронизително лейди Рейнсфорд. — Ако не бях разкрила позора ви,

дъщеря ми можеше да се омъжи за вас и да се окаже съсипана — абсолютно съсипана! Колко дълго смятахте да прикривате присъствието на копелето си?

— Аз не съм баща на Роуз — отсече Торн. Изражението в очите му накара Индия да потрепери.

Лейди Рейнсфорд обаче не изглеждаше впечатлена.

— Дрън-дрън! Тя беше прибрана в отделна къща, точно както ми каза камериерката ми тази сутрин. Не вярвах на ушите си, но ето че е тук. Ако това дете на срама наистина беше ваша повереница, нямаше да има нужда да криете съществуването му. Мисля, че всички можем да се съгласим по този въпрос!

Индия отново изпита прилив на вина. Трябваше да се досети, че лейди Рейнсфорд ще изпрати камериерката си да шпионира. А после почувства как слабичките раменна на Роуз треперят под ръцете ѝ и вината се замени с възмущение.

Как смееше тази жена да изрича подобни неща пред дете? Тя беше достойна за презрение. Някой трябваше да я накара да млъкне.

Лейди Рейнсфорд се прехвърли към нова мишена — херцога на Вилиърс.

— Ами вие? Предполагам, че сте похвалили опита на сина си да измами хората, които приемат брачния обет сериозно. Християнският морал за вас само за подигравка ни е, Ваша светлост?

Последните две думи не бяха изречени като уважително обръщение.

Херцогът не отговори, но изражението му беше ужасяващо. Той направи крачка напред и Индия почувства, че намесата му само ще влоши ситуацията още повече.

— Това няма нищо общо с господин Дотри! — провикна се тя, прекъсвайки Вилиърс, преди да успее да отговори или още по-лошо, да запрати лейди Рейнсфорд в най-близкия плет.

Без да ѝ обръща внимание, херцогът тръгна напред като хищен звяр.

Лейди Рейнсфорд просто изсумтя и очите ѝ се върнаха на малкото момиченце, което трепереше под пръстите на Индия.

— Тя досущ прилича на баща си. — И това не беше комплимент! По гръбнака на Индия се плисна вълна на абсолютна ярост.

— Вие сте зла жена — изръмжа тя, — каквито са и безобразните ви обвинения. Роуз е моя дъщеря и изобщо не ви засяга!

Още докато думите излизаха от устата ѝ, не можеше да повярва, че ги изрича. Но се възцари тишина.

Слава богу, възцари се тишина.

Изражението на лейди Рейнсфорд стана невярващо.

— Тя е ваше дете?

Стъписана, Индия си пое дълбоко въздух. Сега вече нямаше връщане назад.

— Да — заяви войнствено тя. — Мое. Трябва веднага да прекратите неприятните си намеци, лейди Рейнсфорд. Господин Дотри е невинен по обвиненията, които му отправяте.

Тя притегли Роуз по-близо до себе си.

— Винаги съм знаела, че не сте стока! — отвърна лейди Рейнсфорд и отвратено изкриви устни. — Хората не спират да дърдорят колко сте прекрасна, но има такива, които разбират, че само лека жена би приела пари от мъж. Както се местите от домакинство в домакинство, чудя се дали изобщо знаете кой е бащата!

Думите улучиха целта и я поразиха с горчивината на отровен кинжал. В този миг Индия осъзна какво означават припренените ѝ думи за самата нея, за репутацията ѝ. Сърцето ѝ се сви. Щеше ли някога да се научи да мисли, преди да приказва?

Торн направи крачка към лейди Рейнсфорд. Яростта в очите му бе овладяна, но свирепа.

— Искам до един час да сте напуснали къщата ми.

— Предполагам, че наистина вие сте бащата — тросна се тя, — след като защитавате тази паднала жена!

С една-единствена импулсивна реплика Индия бе унищожила всички тези години, през които бе пазила репутацията си. Лейди Рейнсфорд щеше да разпростре злобата си из цял Лондон. Слава богу, Аделаид се бе оттеглила да си почине в стаята си. Не че имаше значение.

С Индия беше свършено. Наистина свършено.

Тя преглътна с усилие. Струваше ѝ се, че огромна ръка е стиснала сърцето ѝ. Всеки шанс да си изгради живот с Торн бе загубен. Точно той не можеше да се ожени за съсипана жена. Децата им щяха

да се окажат пари, след като лейди Рейнсфорд разпространеше злобната си история.

Но изведнъж ненадейно, неочаквано Вандър, който стоеше мълчаливо до нея, обви дясната си ръка около рамото ѝ.

— Лейди Рейнсфорд — подхвана той с ледения глас на оскърбен благородник, — на ваше място щях много да внимавам какво ще кажа отсега нататък. Говорите за съпругата ми.

Индия се стресна, но Вандър стисна рамото ѝ по-силно в безмълвно предупреждение.

— Роуз е моя дъщеря — продължи той и гласът му се понижи до регистъра на цивилизован, но готов на убийство маниак. — Предпочетохме да не разгласяваме брака си поради злощастните обстоятелства около баща ми.

Едрото му тяло топлеше гърба на Индия, досущ така, сякаш наистина бяха семейство. Умът ѝ бушуваше. През вцепенението си успя да осъзнае, че изолирането на херцога на Пиндар поради лудост не е убедителна причина за брак.

Вандър обаче не беше свършил.

— Ако отново обидите съпругата ми — жената, която някой ден ще стане херцогиня на Пиндар — ще се погрижа да ви прогонят от обществото, лейди Рейнсфорд. Не се съмнявайте в това.

Във въздуха отново запулсира стъписано мълчание.

— Всичко това ми се струва безкрайно забавно — заяви херцогът на Вилиърс. В дрезгавия му глас нямаше никаква веселост. — Цялата тази драма, без дори да плащаме за билети. Сега нали е мой ред да си кажа репликата? Лейди Рейнсфорд, не виждам причина да чакам следващи обиди. Възнамерявам да се погрижа до края на живота ви да не ви поканят на нито едно светско събитие. Смятам, че това ще е едно от малкото добри дела, които съм извършил в този мой пропилян живот.

Лейди Рейнсфорд рязко си пое въздух. Очите ѝ щяха да изскочат, така че тя заприлича на сърдита жаба, докато местеше поглед от Вандър към херцога и Роуз. Най-после очите ѝ отново се спряха на Индия, сгушена на сигурно място в прегръдката на Вандър.

— Не го вярвам! — изпищя тя, очевидно бе прекалено възбудена, за да помисли за мястото на семейството си в обществото.

— Няма да си показвам брачното свидетелство на такава като вас — отвърна презрително Вандър.

Изправена пред обединения фронт надве херцогски семейства — както и пред възможността да е нанесла смъртна обида на бъдещата херцогиня на Пиндар, — лейди Рейнсфорд демонстрира наченки на чувство на самосъхранение и издрънка някакво извинение.

Само след секунда млъкна, осъзнала, че я гледат пет чифта леденостудени, лишени от всякакво съчувствие очи.

Възползвайки се от мълчанието ѝ, Елинор направи крачка напред.

— Лейди Рейнсфорд — каза тя. Гласът ѝ бе по-суров, отколкото Индия го бе чувала, когато и да било преди. — От сега нататък не сте добре дошла на нито едно събиране, на което можете да очаквате да присъства някой член на семейството на херцога на Вилиърс или на херцога на Пиндар.

Лейди Рейнсфорд отвори уста, но Елинор вдигна ръка.

— Ако някога чуя и помен от слух във връзка с лейди Зенобия или госпожица Роуз — както и злостните ви противни обвинения — не само ще се погрижим всички да разберат, че сте луда, лейди Рейнсфорд, но освен това ще позволя на съпруга си да съсипе финансите ви. Вие и съпругът ви ще трябва да се оттеглите в провинцията в абсолютна бедност. Камериерката ви вече няма да може да шпионира за вас, защото няма да можете да си позволите да ѝ плащате заплата. Пределно ясно ли се изразих?

— Да — отговори лейди Рейнсфорд с видимо преглъщане.

— Забравихте „Ваша светлост“ — намеси се Вилиърс. Гласът му иззвистя като острие и стана пределно ясно, че очаква събеседницата му да се обръща към съпругата му като слугиня към господарката си, а не като към равна.

— Мисля... мисля, че сега ще потърся дъщеря си — и лейди Рейнсфорд забърза по стълбите и влезе обратно в къщата без нито дума повече.

ГЛАВА 30

Петима възрастни и едно дете изчакаха мълчаливо, докато лейди Рейнсфорд влетя през предната врата покрай Флеминг, който се бе погрижил на сцената да не присъства никой друг от персонала.

Роуз проговори преди всички други.

— Не съм ваше дете! — провикна се тя и вдигна глава към Индия. — Не харесвам тази жена.

Малкото ѝ личице се разкриви, но тя успя да спре сълзите.

— Не ми харесва, че хората не спират да говорят така, сякаш баща ми изобщо не го е имало. Баща ми се казваше Уил Самърс и само защото умря, не означава, че не го е имало!

После се изтръгна от ръката на Индия и направи крачка към Торн.

— Не бива да ме даваш на някого просто така! — извика тя по високо. — Не искам да съм тяхна дъщеря. Дори не ги познавам!

От своя страна Торн бе обладан от такава ярост, че едва се сдържаше. Какви ги вършеше Индия? Как така оповести, че Роуз е нейна дъщеря? Ами Вандър? Защо, по дяволите, заяви, че е женен за Индия?

Индия беше негова. Не на Вандър.

Никога нямаше да бъде на Вандър.

Но сега сведе поглед към Роуз и осъзна, че всичко това ще трябва да почака, защото и Роуз беше негова. Тя беше най-смелото момиченце, което познаваше, но устните ѝ трепереха, а в очите ѝ се четеше ужас. Беше почти сигурен, че преди пристигането му лейди Рейнсфорд я е обсипала с епитети, които Роуз не разбираше. Допреди малко бе заобиколена от крещящи възрастни — а сега си мислеше, че настойникът ѝ я е дал на други.

Той я вдигна на ръце и се обърна с гръб към възрастните, които мълчаливо ги наблюдаваха.

— Не съм те дал на тях, Роуз, и никога няма да те дам. Всичко това беше само едно недоразумение.

Той тръгна към вдовишката къща.

— Хайде да се приберем и да помолим Клара да ни направи горещо какао. Къде е Клара, между другото?

— Тази дама дойде и каза на Клара да остане там — промълви Роуз и от гърдите ѝ се изтръгна ридание — Заведе ме в къщата. Но лейди Зенобия излезе точно когато стигнахме и двете започнаха да спорят.

— А родителите ми и Вандър едновременно с лейди Зенобия ли дойдоха?

— Не, дойдоха точно преди теб. Лейди Рейнсфорд е много неприятна.

Тя го стискаше здраво с крачетата си, но скованият ѝ гръб разказваше своя собствена история.

— Не е никак симпатична — отбеляза Торн — безкрайно слабо казано. Той отвори вратата на вдовишката къща. — Това, което трябва да знаеш, кукличке, е, че ти си и винаги ще си останеш дъщеря на татко си. Знаеш ли, че веднъж спасих живота на Уил?

Тя се размърда в ръцете му, но той не я пусна. Просто закрачи към дивана, седна и я сложи в скута си.

— Бяхме някъде на осем години. Беше зима и в Темза плаваха късове лед.

— Трябваше ли да влезете в ледената вода? — Сега гласът ѝ не звучеше чак толкова разстроено — Татко ми каза, че преди е вадел лъжици от реката.

Той кимна и я прегърна още по-силно.

— Ако не скочехме сами, господарят ни ни хвърляше от кея.

— Това е достойно за презрение — отсече Роуз и обви ръка около предмишницата му.

— Той приличаше на лейди Рейнсфорд — поясни Торн. — Не беше човек, когото би искала да познаваш. Гриндъл ни даваше храна според това, което му носехме. Някои от момчетата бяха прекалено малки и крехки, за да влязат във водата, когато имаше лед, затова големите трябваше да изкарва храна за всички ни.

— Осем години не е много голяма възраст — отбеляза Роуз.

— Твоят татко беше от момчетата, които никога не се предаваха. Онзи следобед не спря да се гмурка. Беше сигурен, че е напилал нещо на дъното на Темза — нещо голямо долу в калта. Понякога такива

находки радваха Гриндъл толкова много, че ни позволяваше да спим вътре.

Нямаше думи, които да опишат Гриндъл. Не за пръв път на Торн му се прииска мръсникът да беше още жив, за да може да го убие в памет на момчетата, които не оцеляха.

— Искат ми се татко да не беше упорит — каза Роуз. — Намерили ли това голямо нещо?

— Последния път, когато влезе в реката, не излезе. Стоях на кея и гледах мястото, където се гмурна, и не видях никакви мехурчета. Не знаех какво да правя. И при хубаво време Темза е тъмна и в нея не може да се вижда, а през зимата там е като в Хадес.

— Какво е Хадес?

— Ужасно място. Място, където едно момче може да се пореже чак до костта на парче метал, потопено на дъното, или пък да се изправи лице в лице... — усети се и се спря. — С някоя риба.

— Една риба не може да ме уплаши!

— Ние бяхме градски момчета и не знаехме почти нищо за рибите. Доколкото знаехме, те можеше да ни изгризат пръстите на краката.

— Ти скочи ли след татко?

Торн кимна.

— Да. Беше толкова студено, та ми се стори, че студът разяжда костите ми. Но продължих все по-надолу, защото знаех, че Уил е някъде там. Най-накрая зърнах проблесък на жълтата му коса — същата като твоята.

— Какво правеше?

— Не можеше да излезе — отговори Торн. — Кракът му се беше заплел в мрежа, хвърлена от един рибар. За малко да не го извадят навреме, но успяхме. И успяхме да се върнем на кея.

Истината беше, че в онзи ден Темза едва не погълна и двамата. И досега не знаеше как успя да издърпа Уил до кея.

— Тази нощ трябваше ли да спите в гробището? — попита Роуз. Вече бе забравила да държи гръбнака си изправен, а бузката ѝ бе сгушена до гърдите му, сякаш от самото начало бе негово дете.

— Не. След като се стопли, баща ти отвори юмука си. И в него държеше капака на една сребърна каничка за чай.

— Искат да кажеш, онова малкото, кръглото?

— Точно така.

— Това стигна ли за вечеря за всички ви?

— Да, Гриндъл позволи на всички ни да спим вътре следващата седмица, защото снегът не спираше.

— Тази каничка сигурно е била много скъпа — каза Роуз.

— На нея имаше герб, което означаваше, че собствениците биха били благодарни, ако си я получат обратно. Но по-важното е, че на следващата сутрин двамата с Уил си стиснахме ръцете и Уил каза, че ми е длъжник. И че един ден ще ми се отплати, като ми даде най-ценното си притежание.

— И какво ти даде? — наклони Роуз глава назад и погледна към него.

— Теб — отговори Торн и ѝ се усмихна. — Даде ми теб. Ти беше най-ценното притежание на Уил Самърс през целия му живот Той не можеше да остане с теб, Роуз. Но си спомни обещанието си и спомена за него в писмото, което ми изпрати.

— О!

Гласът ѝ прозвуча безкрайно тъжно.

Той допря буза до меката ѝ коса. Спомни си Уил, упоритостта му и смелостта му и видя колко красиво са се съчетали те у дъщеря му.

— Сега си моя — каза ѝ той. — Ти си моят подарък от баща ти. Никога не бива да си мислиш, че ще те дам на някого друго, Роуз. Много се гордея, че си моя.

— Но ме прати във вдовишката къща. — Гласът ѝ потрепера. — А тази дама каза, че си ме скрил от очите на всички, и така, както го каза, звучеше ужасно.

Торн трябваше насила да разтвори стиснатите си зъби, преди да шокира Роуз с мнението си за лейди Рейнсфорд.

— Изобщо не биваше да се съгласявам — каза той. — Никога повече няма да направя подобно нещо.

— Но ако остана твоя повереница, няма да можеш да се ожениш за госпожица Рейнсфорд — възрази тревожно Роуз. — Майка ѝ мисли, че съм дъщеря на лейди Зенобия.

— Няма да се оженя за Летиша. Вече съм решил.

Роуз кимна и започна да надипля шалчето му със сръчните си пръстчета.

— Госпожица Рейнсфорд нямаше да може да ми чете приказки за лека нощ.

Летиша е много интелигентна — каза Торн и погали Роуз по косата. — Мисля, че не може да вижда добре буквите. Сигурно ѝ трябват очила.

— Това означава ли, че лейди Зенобия също не е наистина омъжена за лорд Броуди?

— Категорично не е омъжена за него.

— Лейди Зенобия може да чете.

За миг думите увиснаха във въздуха.

— Вярно е.

Торн си помисли за интелигентността на Индия, която гореше като пламък, за гениалния начин, по който преценяваше проблемите, преди решително да се заеме да ги уреди.

Макар че му се искаше да не беше се намесвала, да не беше заявявала, че е майка на Роуз. Така беше направила нещата безкрайно по-трудни, макар че нейното твърдение не беше нищо в сравнение с това на Вандър Все пак, след като Торн и Индия се оженеха, Роуз наистина щеше да ѝ стане дъщеря. Но Индия никога нямаше да стане съпруга на Вандър.

Роуз пусна шалчето, скочи от скута му и хукна към мястото, на което лежеше куклата ѝ.

— Ще разкажеш ли на мен и на Антигона още истории за моя татко, докато вечеряме? Моля те.

Торн искаше незабавно да отиде при Индия. Трябваше да ѝ съобщи, че ще се оженят, и по дяволите какво ще си помисли лейди Рейнсфорд, макар да беше сигурен, че няма да спомене за случилото се този следобед пред нито една жива душа. Баща му щеше да унищожи семейство Рейнсфорд, без да се замисли, и тя очевидно го бе разбрала.

Но Роуз се върна при него, стиснала Антигона. Сълзите ѝ дори не бяха пресъхнали. Индия още щеше да е тук, след като Роуз заспи.

— Моля те?

— Да — каза той, стана и я улови за ръката. — Какво ще кажеш сега да намерим Клара?

— Нали няма да си тръгнеш, докато ме приготвя за лягане?

Точно това си беше помислил да направи. Отчаяно копнееше да намери Индия и да я люби пак, този път като своя официална

годеница.

Но Роуз, която бе проявила смелост при толкова много различни обстоятелства, все още изглеждаше измъчена и (по изключение) помалка от възрастта си. Огромните ѝ сиви очи бяха изпълнени с тревога.

— Ще те чакам в стаята ти — обеща той.

Тя се усмихна и трапчинката ѝ се появи.

След като Роуз беше изкъпана и сложена в леглото, Торн се зае да си измисля истории, истории за смели, неустрашими гмуркачи в тинята. Уил беше главният герой — най-смелият и най-добрият плувец, най-добрият във ваденето на сребърни лъжици и златни монети. Не спомена за зъби, за копчета от ламарина или за скелети на плъхове.

Роуз се влюби във всички подробности. Измъченото изражение изчезна от лицето ѝ и той видя, че тя започва да си създава цял мит около баща си. Идеята му се стори добра. Когато на дванайсет години разбра, че майка му е умряла, ѝ се ядоса — почувства се така, сякаш го е изоставила за втори път. Може би по-късно Роуз също щеше да изпита гняв, но този гняв щеше да е много по-малък, ако мислеше за Уил като за герой.

Разбира се, смъртта на Уил по нищо не приличаше на тази на майката на Торн. По-скоро наподобяваше тази на родителите на Индия: трагично лош късмет. Торн не знаеше какво са правила родителите на Индия в Лондон в деня на смъртта си, но бе готов да заложи всичко, че пътуването им не е било свързано с намерението да избягат на Бермудите. Те може и да не са били грижовни родители, но не можеше да си представи, че са искали да я изоставят.

По дяволите, не можеше да си представи как някой би могъл да я изостави.

В това число и той самият.

Сега трябваше да я накара да проумее този факт. Да накара и Вандър да го проумее. При мисълта за приятеля му кръвта му кипна. Зъбите му се стиснаха, а през тялото му профуча нова вълна чисто, неконтролируемо собственическо чувство.

Загубата на самоконтрол беше неприемлива. Но за пръв път от години Торн не беше сигурен, че ще успее да овладее чувствата си.

Когато влезе в къщата, вече се здрачаваше. Беше уморен и сърдит, притеснен за Роуз и обезсърчен от бъркотията, сътворена от

Вандър. Кимна на Флеминг и се качи на горния етаж да намери Индия, толкова съсредоточен върху тази мисъл, че дори не забеляза отварянето на една врата.

Но в мига, в който Вандър излезе в коридора, напрежението, което се бе свило в стомаха на Торн от часове, избухна Той буквално видя червено, хвърли се напред и блъсна Вандър в стената.

— Какво, по дяволите, си мислеше, че правиш там навън?

— Имаш предвид, когато спасих злочестата девица? — отвърна остро Вандър с тих яростен глас и се отскубна от хватката му. — Смятам да се оженя за Индия. Просто поех инициативата.

— Проклет да съм, ако си я поел!

Торн мигновено се впусна в действие и двамата започнаха да си разменят удари със силата на канонада, които ги запратиха, олюляващи се, в стаята на Вандър.

Строполиха се на пода, събориха една масичка, започнаха да се търкалят на пода с необуздана ярост. Единствените звуци, които се разнасяха в стаята, бяха тези на тежко дишане, случаен шум от време на време при стоварването на някой удар, затръшването на вратата, когато кракът на Вандър я закачи, трясък, когато преобърнаха поредната изящна маса. На тази имаше кристална гарафа. Не се счупи, но запушалката изхвърча и ароматното бренди се изля навън и попи в килима.

— Защо каза, че си женен за Индия? — изръмжа Торн и за миг успя да прикове Вандър към пода. Приятелят му се извъртя и се измъкна от хватката му, при което ръкавът му се разцепи Торн отново се блъсна в него и го притисна към дъските, след което притисна ръка над гърлото му. — Проклет да си, отговори ми!

— Защото ще се оженя за нея! — изкрещя Вандър, извъртя се рязко и с голяма сила на една страна и отново се освободи. — В цялата къща шепнат, че си получил разрешение за незабавен брак, за да се ожениш за Лала. Ще те освободя от него. Утре сутрин ще се оженя за Индия.

Отговорът на Торн беше повече рев, отколкото думи. Две минути по-късно бе притиснал за пореден път приятеля си към пода. Не бе го надвивал в бой с юмруци от години, но за бога, този път щеше да спечели!

— Индия е моя! — изрева той. Знаеше, че всеки момент ще загуби и последната си капка самоконтрол. Всички смъртоносни инстинкти, които бе развил до съвършенство в детството си, щяха да се излеят, отрищени от яростта.

— Аз спасих репутацията ѝ, след като ти остави оная харпия да я съсипе! — изкрещя в отговор Вандър. — Ти можеш да спасиш Лала от съдба, която е по-лоша от смъртта — от това да живее с противната си майка — но аз ще се ожения за Индия. Защото аз бях този, който излезе напред и я защити, ти, абсолютно копеле такова!

Думите му удариха със сила, два пъти по-голяма от тази на юмруците. Ръцете на Торн се отпуснаха и Вандър се изтръгна от хватката му, претърколи се и седна с гръб към стената.

Дясното око на Торн бе започнало да се подува и затваря, от врата му висяха останки от риза. Той отвори яката си и я захвърли настрана.

— Няма да се ожениш за нея — отсече той с дрезгав глас. — Не ми пука какво си оповестил пред всички, аз съм единственият мъж, който ще се ожени за Индия.

— Преспал си с нея — заяви Вандър с равен глас. — Ти, надут задник такъв! Преспал си с най-желаната жена в цяла Англия — не ми казвай, че не си, защото и слепец може да види как я гледаш — и не си ѝ поискал ръката? А когато самият Дявол захвърли репутацията ѝ в калта и я стъпка, не каза нищо. Да не си си загубил скапания ум? — сега вече отново крещеше.

— Това не ти влиза в работата — отговори Торн. Всеки сантиметър от тялото му трепереше от ярост.

— Глупости!

Вандър облегна глава на стената. Гърдите му все още учестено се надигаха.

— Щях да се ожения за нея със или без провокацията на лейди Рейнсфорд, глупак такъв. Реших да ѝ предложа още след като я видях за пръв път и проведох един-единствен разговор с нея. Дори не съм я целунал. А ти си преспал с нея така, сякаш е обикновена курва, а после остави да съсипят репутацията ѝ.

— Снощи я помолих да се омъжи за мен! — изръмжа Торн. — Тя ми отказа, така че едва ли бих могъл да заявя, че съм женен за нея. Смятах да я помоля пак.

— Помолил си я да се омъжи за теб, след като вече си преспал с нея? Решил си, че лейди Зенобия Индия Сейнт Клер ще се омъжи за теб само защото си бил така великодушен да ѝ предложиш ръката си, след като си легнал с нея? Защо ще иска да се омъжи за теб?

— Възможно е да носи детето ми — отвърна кратко Торн, но през цялото му съществуване преминаваше горчива ледена тръпка. Вандър беше прав. Защо, по дяволите, Индия би поискала да се омъжи за него?

Вандър издаде гърлен звук на отвращение и изръмжа:

— Не си използвал балончето? Какво, по дяволите, си мислил?

Очите му проблеснаха към Торн в потъмняващата стая.

— Когато съм край нея, не мисля — отговори Торн. Такава беше истината. — Когато я помолих да се омъжи за мен, тя отказа. Каза, че ако се роди дете, ще ми го остави.

Вандър — повече от всеки друг на този свят — щеше да разбере какво означава това за него. Агонията, която предизвикаха думите ѝ.

Но приятелят му само изсумтя.

— И ти ѝ повярва? Проклятие, Торн, ти наистина не я искаш. Дори не я познаваш!

— Чак по-късно осъзнах, че ме е излъгала — отвърна напрегнато Торн.

— Тя ти е заложила капан и ти си паднал право в него. Можеше да имаш шанс с нея — нали все пак те е приела в леглото си — но сега този шанс вече го няма.

През ума на Торн преминаха образи: Роуз, която гледаше към Индия, докато тя ѝ четеше книжка, и Индия, която му разказваше как родителите ѝ са я изоставили. Вандър беше прав. Тя го бе подложила на изпитание и той се бе провалил.

Стана бавно. Знаеше, че след няколко часа ще е покрит със синини. С Вандър се бяха нахвърлили един върху друг като подивели животни.

Приятелят му все още седеше, подпрян на стената, отпуснал ръце на коленете си. Без да вдига глава, той каза:

— Тя е моя, Торн, и колкото по-скоро свикнеш с това, толкова по-добре. Ти се държа с нея като с уличница и не я защити тогава, когато имаше нужда.

Всяка дума се забиваше в корема на Торн като пореден удар от свит юмрук.

А после Вандър вдигна глава и отметна назад косата си, просмукана от кръв и бренди.

— Ти имаше своя шанс и загуби. Аз ще се ожения за нея. Ще оставя ти да решиш дали да продължим да бъдем приятели.

Той се изправи с леко залитане, притисна едната си ръка към хълбока и излезе, без да поглежда назад.

Торн влезе в спалнята си, вонящ на алкохол. Виждаше само с лявото си око.

По дяволите! С тази мечта беше свършено. Радва й се колко дълго, половин ден? Мечтата, че Индия е негова, че може да се ожени за жена като нея: възхитителна, сияйна, красива... забавна. Необузdana в леглото също така, както и навсякъде другаде, от онези жени, които се хвърляха към живота, забравили всякакви страхове, и черпеха от него с пълни шепи.

Но лейди Зенобия Индия беше дама. А той беше копеле, което се държа като копеле. Естествено, че не го искаше. Всъщност му отказа много любезно.

Той се отпусна в горещата вана и се насили да погледне истината в очите. Щеше отново да й предложи брак, дори и само за да й докаже, че първия път е бил воден от нещо много повече от възможността за бебе.

Но този жест щеше да бъде безполезен. Не беше чувал за нито една част на Англия, в която дъщерите на маркизи да се омъжват за копелета. Индия щеше да се омъжи за Вандър. Бе родена за херцогиня. Двамата щяха да са щастливи заедно — блестящи красиви представители на най-висшето съсловие в Англия.

Той излезе от ваната и бързо се облече. Ако щеше да моли една бъдеща херцогиня да се омъжи за него, щеше да го направи като джентълмен, какъвто не беше. Не като я завлече в някой алков и се държи с нея като с курва. Не, щеше да коленичи, реши той, докато завързваше шалчето си в истински гордиев възел.

А след като Индия отхвърлеше предложението му, това щеше да е краят. Той щеше да загуби едновременно най-стария си и верен приятел и жената, която обичаше. Само при мисълта за това почувства как в гърдите му се надига задушаваш мрак.

Вече беше време за вечеря. Предполагаше, че Индия ще е долу и ще отпива шери заедно с другите. За миг се зачуди дали лейди

Рейнсфорд е заминала за Лондон, или още трепери в стаята си. После прогони тази мисъл. Пет пари не даваше какво ще стане с въпросната дама, нито пък, честно казано, какво ще стане с дъщеря ѝ.

Той слезе по стълбите с идеята да дръпне Индия в кабинета си — почтително, — за да поиска ръката ѝ.

Баща му чакаше във фоайето.

— Съжалявам, но сега не мога да говоря — каза Торн на път към салона.

— Сине.

Нещо в тона на Вилиърс накара Торн да спре и да се обърне.

— Изглеждаш малко поочукан.

Торн нетърпеливо махна с ръка.

— Сигурно си чул врявата.

— Флеминг се справи прекрасно със задачата да задържи всички на приземния етаж.

Лицето на херцога беше безизразно, но очите — не.

— Те взеха специалното разрешение, Тобаяс. Ако тръгнеш сега, още можеш да ги хванеш — няма да могат да се оженият преди сутринта. Отидоха в Пигълстън, където в енорийската църква има викарий на постоянен пост.

Торн изпита чувството, че върху тила му се стоварва тежък чук. Чувствата, които го заляха бързо и яростно, нямаха нищо общо с цивилизоваността — бяха чувства, достойни само за касапница.

Щеше убие Вандър. Да го убие. Да го разкъса на четири парчета.

Кръвта запулсира свирепо в крайниците му и изведнъж той проумя с абсолютна сигурност, че може да убие най-близкия си приятел, без да му мигне окото. По дяволите уважението, което трябваше да прояви към Индия! Тя беше негова и нито един проклет херцог нямаше да я получи, дори ако се наложеше да я откъсне насила от Вандър пред олтара и да я хвърли в каретата си.

— Точно така — съгласи се той и се обърна към вратата. Умът му бушуваше. Трябваше да тръгне, трябваше да ги намери, да убие Вандър и да се ожени за Индия.

Разбира се, че ще тръгне с Вандър. Какво друго би могла да направи? Торн така и не я обяви за своя, не и истински.

— Каретата ми е готова — обади се баща му.

Наистина пътническата карета на херцога чакаше на алеята, конете потропваха с копита и конярите стояха в готовност.

Торн кимна на баща си, зърна в очите му пламъче на дяволска развеселеност — още един признак за изкривените бащински инстинкти на херцога, — качи се в каретата и нареди на кочияша да тръгне към най-голямата странноприемница в Пигълстън. Прекара следващите няколко часа, като се люшкаташе между укори към самия себе си и потискане на задушавашите го вълни от гняв, който изпитваше при мисълта за Вандър.

Най-накрая конете слязоха от пощенския път и тръгнаха по улици, настлани с калдъръм.

Когато спряха в двора на „Каретата и рогът“, Торн скочи на земята и разбуди ханджията. Но макар че раздаваше банкноти от пет лири така, сякаш бяха полупенита, всички хора, с които говори, в нито една от трите странноприемници в Пигълстън, се кълняха наляво и надясно, че не са виждали двойка, която да отговаря на описанието на Вандър и Индия. Сега вече на челюстта на Торн играеше един мускул, а лицето му очевидно бе така разкривено от ярост — да не говорим за посинялото око — че при приближаването му мъжете се отдръпваха.

Нищо повече не можеше да направи. Бе установил къде се намира църквата и рано сутринта щеше да дойде, за да спре венчавката.

Индия нямаше да се омъжи за Вандър, дори да се наложи Торн да нападне викария пред олтара.

Взе си стая, но не можеше да легне. Всеки път, щом си представеше Вандър и Индия легнали на едно и също легло, през тялото му преминаваше изгаряща болка. Споменът за лицето ѝ, когато го излъга, а той ѝ повярва... презрителното ѝ изражение, когато му каза, че е била девствена, макар че той не беше забелязал.

Ето защо щеше да се омъжи за Вандър. Той бе разрушил това, което съществуваше помежду им... всъщност се боеше, че е разрушил нея.

Тя не се и опита да се възпротиви на грозните обиди на лейди Рейнсфорд. Не каза нито дума, след като заяви, че Роуз е нейна дъщеря. Това не беше в нейн стил.

Торн се взираше в тъмнината и чакаше. Кроеше планове.

ГЛАВА 31

Индия лежеше по гръб, вперила поглед в балдахина над главата си. Чувстваше се като ледената принцеса от вълшебната приказка — онази със замръзналото сърце. Някой бе извадил вътрешността на тялото ѝ и бе сменил сърцето ѝ с късче лед.

Доказателствата ли? До нея стоеше един доблестен и красив лорд, същински принц от приказките. В този миг би трябвало да е неопишуемо щастлива.

Вандър лежеше на една страна, подпрял ръка на главата си, и я наблюдаваше. Тя знаеше, че изражението му е нежно, защото бе погледнала към него. Също така знаеше, че може да си държи устата затворена, защото не казваше нищо. И знаеше, че тялото му е също толкова мускулесто, колкото на всеки средновековен рицар, защото то беше, макар и облечено, до нея на леглото.

В цяла Англия нямаше неомъжена жена, която тайно да не иска да легне до един бъдещ херцог, а той да се взира в нея с такова обожание. Беше скандално от нейна страна да го покани да го стори, разбира се, но Индия бе твърдо решена да заличи спомена за легналия до нея Торн. Не че той някога я бе погледнал с обожание. Не я погледна.

Вандър навярно се умори да я чака да заговори, защото посегна и нежно сложи ръка на китката ѝ. Ръката му беше голяма, но според Индия не толкова, колкото на Торн.

Цялото тяло на Торн бе прорязано от белези. Като на войник.

Отново си напомни, че Торн никога не я е поглеждал така, както сега я гледаше Вандър. Вандър сякаш я смяташе за прекрасна.

Торн я гледаше така, сякаш беше луда, и понякога така, сякаш го бе накарала да се разсмее. През другото време я гледаше с такова неприкрито желание, че изглеждаше готов да я хвърли на земята.

Е, това го направи, нали така? Облада я като някоя развратна прислужничка, на долния етаж, където всеки можеше да ги види. Тя не

беше първата жена, попаднала в примките на господин Дотри. Сигурна беше. Той навярно бе оставил из цяла Англия дيريا от разбити сърца.

— Индия — промълви тихо Вандър и започна успокоително да прокарва длан по ръката ѝ.

Тя отново го погледна, просто за да потвърди, че наистина е толкова красив, колкото си мислеше. Беше. Мнозина английски джентълмени имаха челюст и брадичка, която се спускаше под плавен наклон към основата на врата им. Вандър приличаше на някоя от онези гръцки статуи, които Индия бе качила на тавана на Торн Щяха да им се родят красиви деца.

Нещо повече, той ѝ вдъхваше чувство на сигурност. Беше голям и смел и щеше да спласи и прогони лейди Рейнсфорд, както и всеки друг, който би си помислил да я нападне. Щеше да бъде добър съпруг.

Можеше да го направи.

Можеше да легне с него. И да се омъжи за него. Със сигурност можеше.

— Когато се изправихте пред лейди Рейнсфорд, приличахте на свети Георги, който убива ламята — промълви тя и се усмихна едва-едва.

— Уви, ламята още не е мъртва.

— Все пак беше много благородно от ваша страна. Как само ѝ заявихте, че вече сме женени!

— Това е най-искреното ми желание — заяви Вандър, без да откъсва поглед от нейния.

През последния час той бе изрекъл всички почтителни думи на обожание, които Торн нито бе казал, нито си бе помислял. Нещо повече, Вандър лежеше на същото легло като нея, а не се бе опитал да я целуне. Той я ценеше и я уважаваше.

Бракът им щеше да бъде хубав.

Над нея завесите на леглото бяха събрани и надиплени в красива роза. Оттук нататък нямаше да лъже повече.

— Съществувахе малка възможност да нося детето на Торн — каза тя, без да поглежда настрана. — Но не се случи.

Неспособна да устои, тя обърна глава Вандър бе стиснал зъби.

— Отвращавам ли ви? — попита шепнешком тя.

— Боря се с желанието да убия най-добрия си приятел.

— Накарах го да повярва, че имам опит — каза глухо Индия. —
Аз съм виновна.

— Как е възможно някой да повярва, че сте разпусната жена?
Вие сте съкровище, в разопаковането на което един мъж спокойно
може да прекара целия си живот.

— Торн ми повярва. А после, когато обяви, че ще се оженим, аз
отказах и му казах, че когато детето ни се роди, ще му го дам.

В очите ѝ запариха сълзи и в клепачите ѝ се появи болка.

— Той ми повярва. И двата пъти ми повярва.

Вандър се наведе към нея.

— Той е увреден, Индия. Не искам да му измислям извинения,
но това е истината. След като се оженим, всяко дете, което носите, ще
бъде мое.

Очите му грейнаха, а устните му се извиха в усмивка.

— Всъщност нека се любим още сега.

Опитваше се да я ободри, затова Индия му се усмихна. Но
сълзите вече започваха да текат от очите ѝ.

— Торн ме желае, но не ме обича.

Вандър въздъхна.

— Той е най-добрият ми приятел, но освен това е и магаре, което
се е възползвало от вас. Изобщо не е трябвало да преспива с вас, а
камо ли без да използва френския балон.

По бузите на Индия рухнаха горещи сълзи.

— Той каза... той каза, че когато е край мен, не може да се
контролира.

Съчувствието в погледа на Вандър беше като ритник в корема ѝ.

— Предполагам, че мъжете винаги казват така.

Този ден със сигурност беше най-ужасният в живота ѝ, с
изключение на деня, в който узна за смъртта на родителите си.

— Вие ме спасихте от лейди Рейнсфорд — промълви тя и от
гърдите ѝ се изтръгна кратко ридание. — Той просто стоеше и
гледаше.

— Това не е съвсем вярно. Честно казано, помислих си, че ще я
удуши.

Индия бе забравила мига, в който лицето на Торн потъмня и той
направи крачка към лейди Рейнсфорд със стиснати юмруци.

— Но вие ѝ казахте, че сме женени, и я накарахте да спре да ме обижда.

Вандър извади от джоба си кърпичка.

— Торн може и да не е способен да види ясно каква сте — каза той и нежно избърса сълзите ѝ, — но аз мога.

Индия бе твърдо решена да му каже всичко.

— След... след като тя ми наговори тези неща и аз... — запъна се и спря.

— Защо казахте, че Роуз е ваше дете? — попита Вандър.

— Не мислех. Ядосах се и исках лейди Рейнсфорд да спре да беснее. Но навярно така стана по-добре. Торн иска да се ожени за някоя, която е мила и кротка. Каза ми, че Лала му подхожда идеално.

— Влюбена ли сте в него?

Топлите кафяви очи на Вандър по нищо не приличаха на мразовитите сиви очи на Торн.

— Той ме накара да се почувствам красива и ме слушаше. — Тя успя да вдигне рамене. — Говоря като прелъстена девица в някоя мелодраматична пиеса, нали?

Вандър прокара пръсти по бузата ѝ.

— Не мога да ви кажа какво си мисли или не си мисли Торн, Индия. Знам само, че вие не сте като нито една от жените, които съм срещал. Вие сте прелестна, възхитителна и смела. Вие ми подходите идеално.

— Не съм такава — прошепна тя и избърса поредната сълза. — Аз не плача. Дори когато родителите ми ме изоставиха, пак не се разплаках.

Съчувствието в погледа му беше унижително.

— И освен това не шепна!

Торн не я обичаше. Не се интересуваше от нея. Повярва на лъжите ѝ дори когато му каза — когато глупаво му каза — такава неистина, че можеше да я разбере дори някой непознат.

Беше свършено. Наистина свършено. Просто трябваше да се застави да го повярва.

— Мога само да кажа, че съм много благодарен на отвратителната лейди Рейнсфорд — промълви Вандър. — Заради нея получих възможността да заявя, че сте моя съпруга. И това ми беше

приятно, Индия. Стори ми се правилно. Вие сте моята бъдеща херцогиня. Да видим как звучи: здравейте, Ваша светлост.

Той потърка с палец долната ѝ устна и очите му пламнаха.

— Здравей, съпруго моя.

ГЛАВА 32

Торн пристигна в църквата в шест часа сутринта. Вратата беше заключена, а над селския площад цареше абсолютна тишина. Единственият признак на живот идваше от хлебарницата от другата страна на площада. Нямахме пейки, затова Торн седна на един надгробен камък и зачака.

Открай време не беше човек, който ходи на лов. Но това се дължеше на факта, че не виждаше смисъл да гони животни, когато имаше толкова хищници в света на хората. Сега цялото му тяло бе напрегнато в очакване на лова, на мига, в който щяха да се появят или викарият, или Индия. Който и да е от двамата.

Но никой не дойде. След известно време вратата на хлебарницата се отвори — сигнал, че вече има пресен хляб. Сякаш по сигнал, селяните започнаха да излизат, като се поздравяваха, докато прекосяваха площада, за да си вземат самуни. Неколцина от тях хвърлиха поглед към мъжа, седнал със скръстени на гърдите ръце, но не казаха нищо.

Торн беше сигурен, че нито мрачното му изражение, нито насиненото му лице предразполагат към разговор. Нещо повече, инстинктите му вече започваха да му подсказват, че става нещо. На мястото на Вандър първото нещо, което щеше да направи сутринта, щеше да бъде да въведе Индия в църквата.

Освен ако още не бяха в леглото. Освен ако... Зъбите му пак се стиснаха. Ако Индия и Вандър наистина бяха заедно и Индия беше щастлива, той щеше да се махне. Навярно щеше изобщо да напусне Англия.

Възможно бе баща му да е сбъркал Индия и Вандър се бяха отправили към някой друг град, поради което той не можа да намери никакви следи от тях в странноприемниците.

Докато обмисляше какво да прави, две жени прекосиха площада и тръгнаха забързано към църквата. Точно когато стигнаха до него, едната се обади:

— Ако младоженецът раздава шилинги, искам да съм там. Давай малко по-бързо, жено! — и двете изчезнаха по улицата отдясно на църквата.

В ума на Торн не остана нито една мисъл. Изглежда, беше закъснял. Тръгна след жените и установи, че до къщата на свещеника има долепен малък параклис. Трима-четирима бърбрещи селяни тъкмо се отдалечаваха от вратата и гледаха със задоволство монетите в ръцете си.

Торн спря същата жена, която бе преминала бързо край него преди малко.

— Изтървах ли сватбата?

— Да, сър, изтървахте я — отвърна бодро тя. — Ваши приятели ли са? Жалко. Сигурна съм, че щяха да се зарадват да присъствате, защото съпругът ми трябваше да стане свидетел.

Тя кимна към параклиса.

— Влизайте, сър. Те се подписват в книгата отзад, но всеки момент ще излязат.

Торн проследи погледа ѝ. Срещу параклиса бе спряла собствената му проклета карета.

Закъсня.

Закъсня и затова си беше виновен само той, проклет да е! Защо не осъзна, че никога досега не е изпитвал такова желание — което означаваше, че не е само желание? Искаше нея, цялата, от пръстите на краката до всичката тази разкошна коса.

Сега никога нямаше да се събуди до нея, да се обърне и да завладее сънените ѝ устни. Никога нямаше да поеме в ръцете си първото им дете, било то законно, или не.

Тази мисъл едва не го накара да падне на колене, там, напред непознатото селище, под дъждеца, който започваше да ръми. Никога досега не бе изпитвал такова отчаяние — нито като гмуркач в тинята, нито когато разбра, че майка му е умряла, без да се върне за него... никога.

Започна да мести крак след крак към вратата на параклиса. Щеше да я види още веднъж, а после щеше да напусне страната. Вандър щеше да разбере. Вандър щеше да проумее какво точно е загубил Торн.

Точно когато стигна до вратата, отвътре се изсипа цял поток от хора: пасторът, клисарят, един енорияш, втори енорияш... Булката.

ГЛАВА 33

Никога през живота си Лала не бе изпитвала такова щастие. Всъщност беше сигурна, че изобщо не е знаела какво е радостта, защото всичко, което бе чувствала до този момент, беше само бледо, крехко подобие.

Тя пъхна ръка в тази на Джон Хатфийлд, вдигна глава и видя как ѝ се усмихва. Не можа да сподави въздишката си: кой би помислил, че такъв интелигентен мъж би могъл да пожелае нея, Лала? И все пак ѝ беше казал, че според него тя изобщо не е глупава, че нещо не е наред със зрението ѝ и това ѝ пречи да вижда буквите правилно.

— Това е все едно да си сляпа — каза ѝ той предишната вечер. — Как би могъл някой да реши, че ти си виновна?

Край него Лала се чувстваше интелигентна. Беше жадна да научи всичко възможно за бебетата, за болестите и за работата на един лекар. Нямаше търпение да се запознае с готвачката му и да се научи да ръководи свое собствено домакинство.

— Сигурна ли си, че не ти е неприятно, задето Старбъри Корт никога няма да бъде твой дом? — попита я сега Джон, без да откъсва очи от нейните.

Тя се засмя. Майка ѝ и баща ѝ навярно щяха да я обезнаследят, но не ѝ пукаше. Тя имаше съпруга си, имаше и прекрасната му къща. Щеше да го придружава на обиколките му и за пръв път в живота си щеше да се чувства полезна. Не, щеше да бъде полезна.

Щеше да се чувства обичана. И да бъде обичана.

Той наведе глава и я целуна.

— Никога не съм си представял, че някоя жена би могла да отблъсне херцогски син заради мен.

Усмивката на Лала само се разшири. Бе готова да плати цяло състояние, за да избегне брака с господин Дотри. Интуицията обаче ѝ подсказваше, че ще е по-добре да не го споделя с новия си съпруг. Нека си мисли, че графове и херцози постоянно са се хвърляли в краката ѝ, а тя ги е отблъснала всичките. Заради него.

Двамата излязоха от параклиса като мъж и жена.

И тогава Лала застина.

Той беше там и приличаше досущ на някой ангел на смъртта. За миг се възцари тишина. Тя и Джон стояха на върха на стълбите, а господин Дотри в подножието им с ръце, скръстени на гърдите.

Лицето на новодошлия бе измъчено и Лала не можа да разбере какво означава изражението му. Инстинктивно се разтрепери. Лицето му бе насинено, сякаш вече се беше сбил с някого.

Джон каза:

— Ако искате да ме съдите за загуба на привързаност, ще установите, че нямам почти нищо. Не притежавам нищо ценно, освен Летища, а от нея няма да се откажа.

Думите му отекнаха ясно в утринния въздух.

Дотри гледаше към тях със стиснати зъби. Приличаше на дявол, застанал там с падаща в безредие покрай ушите коса и без шалче. И същевременно изглеждаше така, сякаш бе понесъл огромен удар.

Лала никога не си бе представяла, че я обича толкова много. Тя се премести малко по-близо до новия си съпруг и здраво се вкопчи в ръката му.

— Ние сме законно венчани — продължи Джон — Летища вече е госпожа Хатфийлд.

Гласът му звучеше съвсем спокойно, макар че предизвикваше един от най-богатите мъже в Англия — човек, чиято годеница бе откраднал. Е, Лала не му беше съвсем годеница, но почти.

Господин Дотри се отърси, като куче, което идва от дъжда.

— В такъв случай позволете ми да съм първият, който ще ви поднесе поздравленията си. — Гласът му беше странно дрезгав, но думите бяха достатъчно ясни.

Те слязоха по стълбите. Съпругът ѝ внимателно пусна ръката ѝ и двамата мъже се здрависаха, което донякъде я изненада.

— Предполагам, че сте използвали специалното разрешение? — попита Дотри.

— Аз, разбира се, ще ви компенсирам — потвърди Джон и кимна.

— Считайте го за сватбен подарък.

— Много великодушно от ваша страна — каза Джон и отново се поклони.

— Съобщихте ли на лейди Рейнсфорд за намеренията си? — осведоми се господин Дотри.

— Аз и лейди Рейнсфорд невинаги сме на едно мнение — отговори Джон.

— Вие ме удивлявате — отговори господин Дотри.

Това накара Джон да се усмихне.

— Поговорихме си много прямо по въпроса за интелигентността на съпругата ми, след което двамата с Летиша се сбогувахме с майка ѝ.

Лала промуши ръка обратно под лакътя на съпруга си и се усмихна сияйно на Дотри.

— Напълно очаквам да ме обезнаследят, а освен това тя няма да ни посети много дълго време. Всъщност може би никога.

— „Такъв завършек — от бога да го просиш!“^[1] — отговори господин Дотри.

Лала нямаше представа за какво говори, но Джон го удостои с несиметричната си усмивка и каза:

— Надявам се, че ако лейди Рейнсфорд реши да ни посети, ще предпочета „да бъда“, вместо Хамлетовото „да не бъда“.

Лала склони глава на рамото на Джон и двамата проследиха с поглед как Дотри се отдалечава по улицата.

— Мисля, че иска да ти стане поддръжник — каза Лала. — Може би трябва да го помоля да финансира построяването на малка болница в селото. Според всички сведения има достатъчно пари.

Джон погледна към нея и я удостои с гримаса, от която сърцето ѝ запърха от радост.

— Няма да допусна да общуваш с този човек, Летиша. Той очевидно те обожава, след като е изминал целия този път, за да спре сватбата ти. Един Господ знае какво щеше да се случи, ако беше пристигнал един час по-рано.

Лала потръпна. Когато излязоха от параклиса, господин Дотри изглеждаше готов да убие Джон. Но след като разбра, че е закъснял, се държа като истински джентълмен.

— Той ще се ожени — каза тя и тръгна напред, защото нямаше търпение да се отправят към собствената си къща. — След като Старбъри Корт се сдобие с господарка, ще говоря с него за болница в Уест Драйтън.

— Не ми харесва това, че господарят на имението някога е обичал съпругата ми, дори да се ожени за някоя друга. Не искам никога да оставаш насаме с него — нареди Джон.

Изразът в очите му накара Лала да почувства как цялата я залива топлина.

— Целуни ме — прошепна тя, като се спря на място.

Джон погледна към опустялата улица, а после притегли съпругата си в обятията си. Целуна я нежно, но когато устните ѝ се разтвориха, всичко се промени.

Госпожа Джон Хатфийлд остана на тази пуста улица цели двайсет минути, докато съпругът ѝ я целуваше с такава страст, че и двамата забравиха къде се намират — поне докато небето не се разтвори и двамата не се втурнаха тичешком към каретата през излелия се порой, без да спират да се смеят.

[1] У. Шекспир, „Хамлет“, действие II, сцена I-ва, превел от английски Валери Петров — Б.пр. ↑

ГЛАВА 34

Индия се събуди рано сутринта, все още изтощена. Искаше ѝ се да изпита въодушевление, задето ще се омъжи за Вандър и един ден ще стане херцогиня. Наистина ѝ се искаше. Предишната вечер го пусна в спалнята си с мисълта, че той може би ще я съблазни.

Тогава идеята ѝ се стори добра: ако се окажеше прелъстена от този красив лорд, който я гледаше с такова обожание, беше логично да спре да мисли за Торн.

Но накрая дори не се целунаха.

Никога нямаше да стане съпруга на Вандър. Просто не изпитваше към него такива чувства.

Към Торн обаче...

Той навярно щеше да слезе за закуска. При тази мисъл сърцето ѝ заби по-бързо. Предполагаше, че след поведението на лейди Рейнсфорд няма да иска да се ожени за Лала.

Това не означаваше, че ще се обърне към нея. Навярно нямаше.

Тя щеше да му пожелае всичко най-хубаво, да се държи с достойнство, но дружелюбно. Беше ѝ останало единствено самоуважението, но дори и то бе разбито на хиляди късчета.

Все пак се почувства по-добре, след като се изкъпа, да не говорим, след като се облече в една от онези впити рокли с виолетов горен пласт и дълбоко деколте. Чувстваше се така, сякаш отива на война, и в такъв случай спокойно можеше да се облече в своя собствен вариант на броня.

Но в стаята за закуска не видя никого другиго, освен иконома.

— Негова светлост и лорд Броуди още не са станали — оповести Флеминг, докато я придружаваше до стола ѝ.

— А господин Дотри? — попита Индия, като се постара гласът ѝ да прозвучи небрежно.

— Господин Дотри не си е вкъщи.

Тя не очакваше това. Тъкмо разгъваше салфетката си, но се спря и вдигна глава.

— Не си е вкъщи ли? Къде е?

— Боя се, че не мога да ви кажа, милейди — отговори той и добави: — Снощи замина с каретата на херцога на Вилиърс.

— Защо не е тръгнал със своята?

Бръчките край устата на икономата станаха по-дълбоки.

— Беше заета.

Индия се намръщи. Флеминг, разбира се, беше икономът на Торн, но в известен смисъл винаги щеше да бъде неин. Все пак нали тя го нае!

— За бога, Флеминг, сигурно можеш да ми кажеш кой е взел каретата на господин Дотри?

Икономът затвори вратата и понижи глас:

— Бяха доктор Хатфийлд и госпожица Рейнсфорд, милейди. Преди два дни по искане на господин Дотри изпратих човек да вземе специално разрешително за брак от архиепископа на Кентърбъри.

Дори с трепване на окоето не издаде, че разрешителното е било предназначено за Индия и за неговия господар, макар че със сигурност трябваше да знае истината. Дългогодишният опит на Индия я бе научил, че икономите винаги знаят всички тайни в къщата.

— Скоро след сблъсъка с лейди Рейнсфорд пред къщата — продължи Флеминг — доктор Хатфийлд поиска да се срещне с нея и се боя, че последва размяна на още реплики в библиотеката.

— Лейди Рейнсфорд е прекарала много тежък следобед — отбеляза Индия. Дори не се помъчи да се престори на ужасена.

— Да, милейди. За съжаление направи цял куп енергични — би могло да се каже дори ругателни — забележки, преди да се оттегли в стаята си. Вратата на библиотеката беше отворена и беше невъзможно да не чуя разговора — добави той.

Индия нетърпеливо махна с ръка. Щеше да е необходима свръхчовешка воля, за да не се заслуша човек.

— И госпожица Рейнсфорд ли беше в библиотеката?

— Не. Но херцогът на Вилиърс беше. След като лейди Рейнсфорд се оттегли, Негова светлост предложи на доктор Хатфийлд специалното разрешително на господин Дотри и докторът го прие.

Индия ахна.

— Прие ли го? И съобщи ли за това на господин Дотри?

— По това време господин Дотри беше във вдовишката къща с госпожица Роуз — осведоми я Флеминг и се поколеба. — Боя се, че е възможно Негова светлост да е подценил чувствата на господин Дотри към госпожица Рейнсфорд.

— Разбирам — промълви с немощен глас Индия.

— Когато господин Дотри се върна, аз бях на подземния етаж. Но разбрах, че когато чул за бягството им, той хукнал след тях възможно най-бързо с надеждата да ги спре, преди да се е състояла сватбата.

За миг сърцето на Индия спря да бие. Торн бе тръгнал след Лала. Отчаяно се бе опитал да ѝ попречи да се омъжи за друг. Навярно наистина я обичаше.

Тя самата беше само едно удобно тяло и нищо повече.

Щом щеше да се превръща в паднала жена, най-малкото можеше поне да се опита да опази сърцето си.

Но не... тя така и не спря да обича родителите си, дори когато забравяха да я нахранят, и навярно нямаше да спре да обича и Торн. Точно сега се чувстваше като ранено животно. Болеше да обичаш някого толкова много.

Против волята ѝ очите ѝ се наляха със сълзи, а долната ѝ устна затрепери. Флеминг загърби правилата за поведение на икономите и сложи ръка на рамото ѝ. В очите му се четеше дълбоко съчувствие.

— Добре съм — промълви Индия, преглътна с усилие и дори не се опита да прикрие болката — Ще се оправя. Мисля... мисля, че трябва веднага да се върна в Лондон, ако си така добър да повикаш каретата ми, Флеминг. Камериерката ми може да се върне заедно с кръстницата ми, когато лейди Аделаид реши да си тръгне.

Само по някакво чудо успя да се сдържи да не избухне в сълзи, преди да се качи в каретата си. А фактът, че Флеминг лъхна в ръката ѝ четири току-що изпрани кърпички, ѝ показа, че икономът знае кога точно ще се излеят тези сълзи.

Оказа се, че започнаха от мига, в който каретата излезе на пощенския път, и не спряха през цялото пътуване до Лондон.

— Всичко е наред, Питър — обърна се тя към разтревожения иконом на Аделаид, когато прекрачи прага на дома си. — Денят беше много... много уморителен.

Коя жена не би се влюбила в Торн? Той беше съблазнителен и все пак нежен и мил. Наистина я слушаше и продаде каучуковата лента „Индия“ по неин проект. Беше вулгарен, груб и истински, по начин, по който никога не бяха истинските джентълмени.

Макар да не беше джентълмен по рождение, от самото начало бе безкрайно честен. Нямаше намерение да ѝ завърта главата. Погледна я в очите, и то неведнъж, и ѝ каза, че връзката им е само временна и че смята да се ожени за Лала.

От гърдите ѝ се изтръгна ридание. Най-глупавото нещо в цялата история беше това, че мъжете от години се опитваха да се потъркалят с нея в кревата. Предполагаха, че след като наемат жена и ѝ плащат, преспиването с тази жена си върви в комплект с предоставяните услуги.

Тя сама се провали. Забрави за защитите, които си бе изградила още преди години, уроците, които бе научила от баща си и майка си за живота. За любовта.

Сега изпитваше чувството, че са изтръгнали от тялото ѝ жизненоважен орган. Кой би си представил, че любовта може да боли толкова?

Трябваше да си изгради нов живот — живот без тази агонизираща болка.

Живот без Торн.

ГЛАВА 35

Торн не спираше да побутва чувствата си към Индия, така както човек побутва болен зъб. Този груб инстинкт за собственост не беше нещо, което бе допускал, че ще изпита някога. Което бе планирал да изпита.

От Пигълстън се отправи обратно към имението, без да се бави. През целия път усещаше как го изпълва облекчение. Пристигна в Старбъри Корт точно преди обяд. Трябваше да получи някои отговори.

— Къде е баща ми? — попита той, като изпревари Флеминг, преди де е успял да изрече и дума.

— Негова светлост е в библиотеката. Но, сър...

— Не сега, Флеминг.

Торн завари херцога сам. Седеше пред шахматна дъска и несъмнено изучаваше някаква загадъчна подвеждаща маневра. При влизането на сина си Вилиърс вдигна глава. Проклятие, изглеждаше абсолютно неразкаян. Всъщност изглеждаше развеселен.

— Защо го направи, по дяволите? — попита Торн, като запази гласа си овладян. От детския си опит знаеше, че няма смисъл да крещи на херцога на Вилиърс. — Дяволски добре знаеше, че Летиша Рейнсфорд не ме интересува. Прати ме за зелен хайвер.

— Пътуването до Пигълстън не ти ли хареса?

Торн бе усвоил — ако не и наследил — убийствения си поглед от Вилиърс; след миг ъгълчетата на устата на херцога потрепнаха и той каза:

— Като твой баща сметнах, че имаш нужда от урок в това най-озадачаващо от всички чувства: любовта.

— Вече знаех, че искам да се ожения за Индия още преди да ме пратиш на половината път до другото графство — тросна се Торн.

— Така ли?

Думите увиснаха във въздуха. Вярно беше, че Торн бе решил да поиска ръката на Индия. Но така и не бе разбрал колко дълбоки са

чувствата му към нея преди най-мрачния час на последната сутрин, когато осъзна какъв ще е животът му без нея.

Не ставаше въпрос само за това да спи с нея. Тя беше неговият истински север, неговата друга половинка.

— Ти си мой син — продължи херцогът и погледът му се смекчи.
— Реших, че е напълно възможно да си наследил моята глупост. Между другото, тя снощи отхвърли предложението на лорд Броуди.

— Ти откъде знаеш? — попита Торн и отново почувства как този мускул на челюстта му изпъква.

— Правих му компания, докато той се наливаше с бутилка коняк — осведоми го херцогът. — Очаквам да слезе най-рано късно следобед.

— Това не означава, че тя ще се обърне към мен. Защо да приеме предложението ми? — попита свирепо Торн. — Аз не мога да ѝ предложа нищо, което той да не може. Всъщност мога да ѝ предложа далеч по-малко.

— Тя те обича — каза спокойно баща му. — Макар че това чувство само по себе си не е достатъчно. Елинор се влюби в мен, но дотогава вече бях допуснал толкова много проклети грешки, че тя не искаше да ме погледне.

— Аз не съм херцог — напомни му мрачно Торн.

— Моето впечатление определено е, че си се държал с нея като копелето, което си. Помниш ли как аз ухажвах мащехата ти?

— Купи ѝ пръстен, голям колкото лястовиче яйце, облече черно палто и се престори на собствения си братовчед.

Херцогът се ухили.

— Престорих се на джентълмен, какъвто не съм, херцог или не. И ти ще трябвала направиш същото.

— Аз нямам черно палто.

— Престори се на джентълмен — посъветва го баща му. — Кажи ѝ, че е като роза; направи ѝ официално предложение. Но най-напред отиди в „Рандъл и Бридж“ да ѝ купиш диамант и кажи, че аз те пращам. Тя се върна в Лондон, така че ще можеш, тъй да се каже, да удариш с един куршум два заека.

— Не знам дали Индия се интересува от диаманти.

— Какви камъни ще я заинтересуват?

Торн си помисли за бижутата на майка ѝ, загубени в Темза.

— Нищо, което бих могъл да й купя аз. По-важното е друго: също като Елинор, тя може да се омъжи за най-видния човек в цялото кралство. Ти си най-видният, което означава, че твоето и моето предложение не са еднакви.

— Тя току-що отблъсна наследника на един херцог — отбеляза Вилиърс. В очите му се изсипа свирепа настойчивост. — Ти си най-видният човек в цялото кралство, Тобаяс Имаш повече мозък и кураж от всички лордове и тази жена го знае.

Торн се усмихна едва-едва.

— Забрави да добавиш, че съм твой син.

— Качества, които си наследил от мен, естествено — допълни баща му със задоволство.

ГЛАВА 36

Мадокс Стрийт 129, градската резиденция на лейди Аделаид Суифт и лейди Зенобия Индия Сейнт Клер

Към края на следобедта Индия вече бе овладяла сълзите си, повече или по-малко. Щеше да си намери съпруг, който да не ѝ напомня постоянно за „свършената“ жена, за която е смятал да се ожени, а показва ясно, че тя е тази жена.

Единствения път, когато зърна в очите на Торн подобно изражение, беше след като Вандър се присъедини към тях в провинцията. А после го хвана да я гледа собственически, което я бе развълнувало и запленило. Но всъщност това нямаше нищо общо с нея. Ставаше въпрос само за съперничеството мус Вандър.

Преди да се запознае с Торн, бе решена да си намери съпруг, който ще я остави тя да се грижи за сметките на домакинството. При представата как Торн ѝ позволява да управлява живота им от гърлото ѝ се изтръгна глух смях. Трябваше да се омъжи за разумен, сдържан мъж.

Торн бе определил онова качество, което търсеше у бъдещата си съпруга, и не бе променил мнението си ни на йота. Бе избрал Лала, защото тя беше мила и винаги щеше да бъде.

Само защото животът не я бе направил мила, това не означаваше, че един мъж не би могъл да я обича. Щеше да си намери мъж, който да я обича такава, каквато е. Нито един от двамата ѝ най-пламенни обожатели — Фийрой и Нюджънт — не ставаше. Щяха да изпаднат в ужас, ако си изпусне нервите. Може би трябваше да замине за Континента. Испанките не бяха ли прочути с огнения си темперамент?

Индия си мислеше за испанци с черни очи, когато вратата се отвори и икономът въведе Торн в салона ѝ. Тя скочи на крака, а сърцето ѝ заби два пъти по-бързо.

Той се поклони.

— Добър ден, лейди Зенобия.

Индия погледна към тъмната му разрошена коса и насиненото око и колкото и да беше абсурдно, в самата ѝ кръв се разпали копнеж. На този свят нямаше друг като него — мъж, чиято сила и интелигентност да го обгръщат като наметало, допълвайки вродената му увереност. Макар че може би по-подходящата дума беше „арогантност“

В рязък контраст с насиненото си лице той носеше палто, изящно като тези на баща му. Изглеждаше готов да се впусне в ухажване на някоя кралица.

— За бога, Торн, какво правиш тук? — попита Индия и с усилие накара гласа си да прозвучи нехайно. — Какво... успя ли да настигнеш доктор Хатфийлд?

— Не навреме.

— Аха.

Нищо чудно, че изглеждаше уморен. Бе загубил идеалната си съпруга.

— Съжалявам. Ще намериш някоя друга — каза тя, усещайки как думите се забиват право в сърцето ѝ.

— Вече я намерих.

— О!

— Дойдох да те помоля да се омъжиш за мен, Индия. Да ми окажеш огромната чест да станеш моя съпруга.

Индия знаеше на какво се дължи случващото се. В мига, в който Вандър пристъпи напред и каза на лейди Рейнсфорд, че са женени, тя зърна изражението на Торн.

Мъжете като него бяха яростно състезателни по природа. Не се отказваха и приемаха неуспеха просто като временно неудобство. Всъщност съревнованието навярно бе станало още по-голямо, след като Лала изчезна от картинката, като пристана на доктор Хатфийлд. Сега Индия беше оспорваната награда.

— Защо ти е синьо окото? — попита остро тя. Не можеше да отговори на въпроса, за който бе копняла — не и когато той прозвуча просто като бизнес предложение, което тя можеше да приеме или да отхвърли.

— Вандър — отговори Торн, потвърждавайки подозренията ѝ.

Сърцето ѝ се сви. Бе се озовала между две ръмжащи хрътки. Историята никога нямаше щастлив край за кокала.

— Били сте се за мен — каза тя.

— Това няма значение — заяви той. — Ти си самото възплъщение на красотата и великодушието, Индия. Не мога да си представя да прекарам живота си с която и да било друга и те моля само за честта да ми дадеш ръката си.

Думите излязоха от устата му с цялата страст на пастор, който чете третата си служба за деня. Очевидно беше изтощен, а очите му бяха замъглени от чувство, което тя не можеше да разтълкува. Той направи още една крачка и протегна ръка.

— Това е за теб.

На дланта му лежеше пръстен с диамант — великолепен, скъп пръстен. Индия погледна към него, а после отново премести поглед към лицето на Торн.

Той не бе дошъл да ѝ каже, че е влюбен в нея, както тайничко мечтаеше тя. Молеше я да се омъжи за него, защото Вандър я обяви за своя, а Лала му се изплъзна.

Беше дошъл, защото искаше да спечели Тя преглътна мъчително. Сърцето ѝ се разбиваше. Лала беше златното руно, а Индия — очевидно утешителната награда.

Струваше ѝ се, че светът ѝ предлага всичко, което желае... по всички неправилни начини.

Гърлото ѝ се сви болезнено, но тя отказваше да се разплаче пред него. Беше дъщеря на маркиз, нищо че баща ѝ беше най-странният благородник с такава титла. Беше лейди Зенобия Сейнт Клер.

Някак си успя да призове гласа на лейди Зенобия — студения делови глас, който очакваше — и получаваше — абсолютно послушание.

— Боя се, че трябва да отхвърля трогателното ти предложение.

Пламналият му поглед ос прикова в нейния, така съсредоточен, че тя почувства как леко ѝ се завива свят.

— Защо? Не го казах както трябва ли?

— Напротив. Това беше едно от най-красноречивите предложения, които съм получавала.

Едно движение привлече погледа ѝ и тя видя, че десният му юмрук се свива. Кожата на кокалчетата му бе разкъсана, навярно от боя с Вандър.

— Не си първият, който ми прави предложение, но все пак го оценявам.

Сърцето ѝ искаше да отстъпи и да приеме. Какво я интересуваше защо ѝ предлага? Може би по-късно щеше да се влюби в нея...

Но всяка практична частица от съществото ѝ крещеше „не“. Нямахте да се влюби. Мъжете, които спяха с някоя жена само защото е наблизно, не се кълняха в любов по-късно Ако не беше се поддала като някоя развратница, можеше да се преструва пред себе си, че някой ден Торн ще се влюби в нея. Можеше да се залъже.

Може би.

Докато стоеше пред Индия, Торн почувства как го изгаря разочарование. Тя беше така дяволски красива, нищо че изглеждаше бледа и беше прекалено тиха.

Ненадейно той реши да загърби съвета на баща си. В този момент трябваше да коленичи и да сложи пръстена на пръста ѝ, но му се струваше, че тя ще се отдръпне, а той ще си остане на колене като някой глупак.

Пусна чудовищния пръстен на една маса и диамантите на стойност стотици лири издрънчаха, когато се удариха в една чаена чаша.

— Искам да се оженя за теб, Индия.

Погледът ѝ срещна неговия, спокоен и сериозен.

— Защо? Едва вчера ухажваше Лала. Доколкото разбрах, си скочил в каретата и си се опитал да спреш женитбата ѝ. Защо ми правиш предложение?

Думите на Вандър отекнаха в главата му: „Защо ще иска да се омъжи за теб?“ Индия бе безценна перла сред жените, перла в подобна на перла обстановка, за която предполагаше, че е създала сама. Беше обградена от изящни предмети. На всяка стена се виждаше патината на старинност и богатство.

Той може и да се бе облякъл като някой проклет пуюк за срещата си с нея, но всичко това беше само маска, прикритие за това, което беше всъщност: повече звяр, отколкото човек. Красавицата и звяра, благородната дама и копелето. Беше глупаво. Невъзможно.

Но боецът в него надигна глас. Тя беше всичко за него. Всичко, за което досега смяташе, че има значение — фабриките, Вандър, онази

проклета къща — нито едно от тези неща нямаше значение в сравнение с нея.

— Искам те — отсече той. Дивашката нотка в гласа му казваше истината сама по себе си.

Въздухът се нажежи, докато Индия го поемаше в дробовете си. Торн поне беше честен. Желаше я. Не се преструваше, че я обича, дори не казваше, че е свършена така, както беше Лала. Реакцията ѝ навярно си пролича по изражението.

— Не говоря за интимното — добави той. — По други начини.

Обзе я ярост и тя почувства, че не може да я спре. Не можеше да си каже да се държи като голям човек и да се овладее като истинска дама.

— Как ли пък не говориш за интимното! — извика тя. — Ти преспа с мен, докато ухажваше Лала. Сега тя не е свободна и както казваш, ти ме искаш. Това не е достатъчно. Заслужавам нещо повече.

Най-после всичко ѝ стана ясно. Болезнено, но ясно.

— Аз сама си спечелих зестра — каза му тя — Казах ти защо. Помниш ли?

Той не каза нищо и тя просто продължи да говори:

— Аделаид искаше да дебютирам в обществото. Все някой мъж несъмнено щеше да ме пожелае достатъчно, за да ме вземе и без зестра. Все пак щеше да получи дъщеря на маркиз, нали така? Синята кръв струва скъпо. Знаеш го, след като обзаведе Старбъри Корт за Лала.

— Индия...

Тя го прекъсна и усети как ноктите ѝ се забиват в дланите.

— Аз сама си спечелих зестра, за да мога да си купя свободата сама да избира съпруга си, вместо да приема първия джентълмен, който ми протегне ръка.

— Приеми моята ръка — каза той. Лицето му беше като изваяно от камък. — Не ме интересува дали имаш зестра.

— Ти не ме обичаш — заяви категорично тя. — Макар че си се хванал в капана на това абсурдно състезание с Вандър, не ме излъга за това. Не ме обичаш и не ми вярваш, поради което повярва, че съм способна да се откажа от собственото си дете.

Почувства как сърцето ѝ се разбива от самото изричане на думите.

Веждите на Торн се събраха.

— Не мислиш разумно, Индия. Всъщност мисля, че обвиняваш мен за греховете на родителите си.

— Това няма нищо общо с родителите ми! — извика тя. — Нищо! Ако ме обичаше, щеше да дойдеш при мен, след като лейди Рейнсфорд ми отправи всички тези обвинения, но ти не дойде.

— Бях зает да гоня собствената си карета, защото вярвах, че двамата с Вандър сте избягали с нея, за да се ожените.

Гласът му беше изпълнен с такъв сарказъм, че ѝ трябваше един миг, преди да осъзнае какво означават думите му — и да разбере защо се е втурнал след каретата.

— Няма значение! — провикна се необуздано тя. — Не разбираш ли, Торн? Не го ли виждаш? Това е просто още едно съревнование с Вандър. Ти ми предлагаш този голям диамант... но не това искам. Заслужавам нещо повече!

Торн я слушаше и се мъчеше да се ориентира в чувството, което бликаше в гласа ѝ. И тогава чу думи, които разбра съвсем ясно: „Заслужавам нещо повече“.

Вандър беше прав. По дяволите, тя беше права!

— Бях достатъчно добър да легнеш с мен — изръмжа той, — но не достатъчно добър за леглото. Правилно ли те разбрах, лейди Зенобия?

Челюстта ѝ увисна.

— Права си, Индия. Не исках да се оженя за жена като теб. Исках приятна връзка. Не исках жена, която спори с мен, която ме подлудява от страст дотолкова, че да я обладавам под носа на прислужниците. Знаеш ли какво изпитах, когато си помислих, че си избягала с Вандър? — Сега вече крещеше. — Имаш ли някаква представа как се почувствах?

Индия обаче нямаше да се остави да я сплаши, колкото и силно да крещеше Тя вдигна предизвикателно брадичка.

— Знам точно как си се почувствал: почувствал си, че Вандър те е победил — отвърна рязко тя. — Това не ми стига.

През тялото на Торн премина огромна ледена вълна. Тя искаше нещо повече. Кой беше той, че да спори?

— Истината, Индия, е, че последното нещо, от което имам нужда, е брак с дъщерята на маркиз, която мисли, че е по-добра от мен,

която иска нещо повече.

Думите излязоха от някакво тъмно кътче в душата му с такава сила, каквато само едно копеле можеше да им придаде.

Тя се взираше в него. Красивите ѝ очи бяха разширени и втренчени. Красотата ѝ беше като удар в корема му и гласът му от студен стана смъртоносен.

— Огромна глупост би било да се ожения за жена, която ме излъга, каза ми, че не е девствена, каза ми, че ще изостави собственото си дете Ти показва колко точно ме уважаваш. Щеше ли да ме излъжеш, ако бях джентълмен?

Тя потръпна, сякаш я бе ударил. Той усети как изтощението се спуска над него като покров. Индия беше... тази, която беше. Както и той. Онази кратка мечта, която хранеше — да обича и да се ожени за жена като нея — беше най-голямата от всички глупости, които бе вършил в живота си. Но вече край.

Индия изглеждаше замръзнала. Лицето ѝ беше побеляло.

— Довиждане, лейди Зенобия — каза Торн, отдръпна се и се поклони демонстративно. — Мисля, че и двамата казахме повече, отколкото искахме, и повече, отколкото трябваше. Беше лудост да си помисля за брак с жена от аристокрацията. Повече няма да мисля за това — никога повече — и смятам, че от сега нататък пътищата ни няма да се пресекат.

Пометен от буря от лудост, той не можа да се спре: отново пристъпи към нея и обхвана лицето ѝ в дланите си. Сърцето му се сви при мисълта за всичкото време, което загуби, за глупака, като когото се прояви.

Наведе се, прокара устни по нейните с уважението, което един лорд би проявил към благородна дама.

После се поклони и отново се обърна настрана, без да я поглежда в очите. Нямаше смисъл.

ГЛАВА 37

Торн едва беше прекрачил прага на къщата си, когато започна да се ругае какъв е глупак.

Въпреки всичко, което ѝ наговори, той искаше Индия повече, отколкото достойнството си. Тя нямаше да го излъже пак. Макар че и да го стореше, нямаше да му пука, не и докато тя беше в дома му и леглото му, до него.

Фред стоеше на пост в преддверието.

— Добро утро, сър!

Торн кимна, защото не беше в състояние да отвърне на поздрава.

— Каретата на госпожица Роуз пристигна преди около час — бодро му събщи Фред. — Мисля, че Клара смята да я заведе в Кенсингтън Гардънс днес следобед.

— Чудесно — успя да отговори Торн и му подаде палтото си.

— Някой си господин Марли ви очаква, сър, придружен от господин на име Фартингейл. Да ги изпратя ли в библиотеката?

Отначало Торн изобщо не се сети за кого говори Фред, но после си спомни: Марли беше човекът от „Боу Стрийт Рапър“, когото нае да разследва смъртта на родителите на Индия. Предположи, че Фартингейл е партньорът му.

Фактът, че Марли бе дошъл точно сега, му се стори горчива ирония. Резултатите от разследването вече нямаха значение, но Торн все пак можеше да чуе какво е разбрал полицаят.

Господин Марли се оказа енергичен младеж, определено разтреперан от потиснато въодушевление.

— За мен е удоволствие да ви видя пак, сър — обърна се той към Торн и му се поклони отсечено. После посочи към възрастния господин, застанал до него, с дълги тънки крака и дълъг нос, които го караха да прилича на щъркел. — Това е господин Фартингейл, собственикът на бижутерийния магазин на „Блекфрайърс“.

— Добър ден, господа — каза Торн и се поклони. — Няма ли да седнете?

— Вие ме наехте от името на лейди Зенобия Сейнт Клер, за да проуча обстоятелствата около смъртта на баща й — каза Марли, който не можеше да се сдържа повече.

— Да — потвърди Торн и придружи господин Фартингейл до едно малко канапе.

— Маркизът на Ренуик е карал двуколката си по моста „Блекфрайърс“ преди единайсет години, в началото на 1788-а, когато е паднала в Темза каза Марли, след като всички седнаха. — Безразсъдното му каране е довело до ненавременната смърт и на него, и на маркизата, макар че конят е успял да се пребори с течението и е задържал главата си над водата, докато две момчета от брега накрая успели да срежат поводите.

Торн добре си спомняше течението под „Блекфрайърс“ И да е искал, маркизът не би могъл да избере по-ужасен мост в цял Лондон.

— Вие ме помолихте да се опитам да открия едно ценно бижу, което маркизът може да е носил у себе си — продължи Марли. — Времето, изминало от злополуката до момента, в който се обърнахте към мен, затрудни разследването ми извънредно много, но реших да посетя всички бижутерии близо до моста. Магазинът на господин Фартингейл се намира точно до района на „Блекфрайърс“.

Възрастният бижутер прочисти гърло и намести старомодните си дълги тесни панталони.

— Боя се, че новините няма да зарадват лейди Зенобия — подхвана той с извинителен тон. — Изглежда, маркизът и съпругата му са загинали само минути след като са излезли от магазина ми — факт, който буквално гарантира, че бижутата са на дъното на Темза. Не чета много вестници и за съжаление съм пропуснал съобщението за смъртта им.

Торн изруга под нос.

— Да разбирам ли, че когато маркизът е напуснал магазина ви, бижутата са били у него?

Това доведе до обяснението на цял куп подробности. Господин Фартингейл имаше памет, на която би завидял всеки историк.

— Негово благородие сложи торбичката с бижутата в джоба си, преди да си тръгне — приключи разказа си той. — Помня, че си помислих колко нехайно се отнася с толкова ценни украшения.

— Какви точно бяха тези бижута?

Господин Фартингейл се впусна в обяснение така, сякаш ги бе огледал едва вчера, а не преди повече от десетилетие.

— Малък комплект диаманти. Състоеше се от огърлица и обеци. Диамантите бяха гравирани в издигнато сребро, украсено със злато. Комплектът беше прекрасен, със стотици диаманти, шлифовани във форма на розетки, с плоска горна повърхност и с индийска шлифовка, с най-различни карати, оформени като цветчета и листчета, като подложка. Установих, че е изработен в средата на седемнайсети век. Бях готов да платя щедра сума за него.

— Значи е искал да го продаде?

— Както съобщих на маркиза, щях да се радвам да го купя. Но Негово благородие просто ме попита колко струва. Така и не се върна и аз престанах да мисля за това.

След като двамата мъже си тръгнаха, Торн отново се отпусна в креслото си.

Херцогът на Вилиърс беше купил на Елинор пръстен. Индия обаче можеше сама да си купува бижута. Това, от което имаше нужда, беше да повярва, че мъжът, за когото ще се омъжи, няма да я изостави, както вярваше, че са постъпили родителите ѝ.

Индия никога нямаше да му повярва достатъчно. Можеше да си представи как отново и отново ще го подлага на изпитание и той всеки път ще се проваля, защото, проклятие, той беше слепец като всеки друг.

Индия беше гениална и проникателна. Умът ѝ летеше напред и правеше планове за възможности, които само тя можеше да види. В това отношение Торн беше нейна пълна противоположност. Той се занимаваше с проблемите на настоящето и никога не си правеше труда да гледа много напред.

Дори нямаше да разбере, че я разочарова. И все пак убеждението ма Индия, че е недостойна за любов — и че Торн не я обича, — бе свързано с родителите ѝ, а не с него. Може би ако я любеше всеки...

Той отново се изправи. Умът му бушуваше. Току-що си беше казал, че смята „да люби Индия“.

Все пак такъв беше изразът. Торн обаче никога не мислеше за секса по този начин. Той използваше по-груби думи за лягането с жена. Или по-лековати. Той чукаше, помпеше, шибаше, яхваше.

Никога не казваше нищо за любов и никога не го мислеше.

Досега.

Най-после разбра какво е чувството, което го завладя онази нощ, когато си помисли, че Индия е на път да се омъжи за Вандър. Не беше чувство за собственост, не беше и желание — или поне не бяха само тези чувства.

Беше любов Той я обичаше.

И все пак Индия не вярваше в любовта му. И никога нямаше да му повярва, освен ако не пристъпеше към действие.

Трябваше да намери тези бижута и да ѝ ги донесе. Трябваше да докаже не само собствената си любов към нея, а и любовта на родителите ѝ.

Не беше лесно да събере оцелелите момчета. Сега Дюсо беше старши кочияш в Кралските пощи и Торн трябваше да им предложи щедър подкуп, за да дадат на служителя си едноседмичен отпуск. Откри Джорди в Ийст Еня, ужасяващо слаб и очевидно безработен. Бинк бе създад семейство и живееше в Кент във ферма като арендатор, но май не печелеше много. Торн веднага му предложи една от фермите, които вървяха към Старбъри Корт.

Когато четиримата най-после се събраха, Торн обясни какво иска.

— Преди много години една карета е паднала от моста „Блекфрайърс“ и двамата пътници са се удавили. Една кожена торбичка с бижута е изчезнала. Искам да намеря тази торбичка. Вие тримата сте единствените, на които имам доверие. Проклятие, мисля, че по всяка вероятност ние сме единствените хора в Лондон, които имат шанс да я изровят.

— Вземаш ни за балами! — възкликна Дюсо.

— Даваш ни гърнето с пикня — съгласи се Джорди.

— Уверявам ви, че не правя нищо подобно.

— Проклет вечен ад — измърмори Дюсо. — Ако знаех, че говориш за реката, нямаше да дойда. По-добре да надувам рога на проклетата карета ден и нощ, отколкото това.

— По сто гвинеи на човек — предложи Торн — и петстотин за този, който намери бижутата.

— Все едно да търсим грахово зърно — възрази Джорди и се изгърби на стола си. — Знаете ли, понякога го сънувам как се гмуркам в оная черна воняща вода и ме е страх, че някой мъртвец ще протегне ръка и ще ме завлече на дъното.

Бинк го погледна и се намръщи.

— Нищо чудно, че ти се е свил стомахът от страх, щом си позволяваш да мислиш за това. Ще го направя — заяви той и изпъна рамене. — Не че горя от нетърпение, имайте предвид. Жената се оплаква, защото по цял ден работя на полето, а след като свършим, не искам да видя и капка вода през живота си. Но ще го направя заради момичетата си.

— Няма да мога да го направя сам — каза Торн. — Трябва ми екип, както преди. Двама да се гмуркат, един над водата, за да гледа за мехурчета, да се погрижи и двамата да излязат живи. Един на брега в случай на неприятности.

— Аз ще съм на брега — заяви мигновено Дюсо. — На лодките изобщо не им пука дали над водата сгърчи някоя глава.

Торн поклати глава.

— Джорди е на брега.

Дюсо погледна към измършавялото тяло на Джорди и кимна.

— Колко струват тия бижута?

— Нямам представа и всъщност няма значение. Искам да ги дам на жената, за която искам да се ожения. Родителите ѝ са се удавили. Извадили са телата им, но не и бижутата.

— Някой ги е откраднал — предположи незабавно Дюсо — Мъжете, които са извадили каретата, най-вероятно в този момент си живеят живота.

Марли обаче бе успял да подкупи колегите си и да провери полицейските архиви.

— Според мен не е така — каза Торн. — Маркизът е отишъл при един бижутер близо до „Блекфрайърс“ и е паднал от моста само след минути. Когато са го извадили, е бил само по панталони. Почти съм сигурен, че бижутата са отплували в реката, когато водата е смъкнала палтото от гърба му.

— Проклет вечен ад, ти говориш за брак с дъщерята на проклет маркиз? — изграчи Дюсо.

Тримата се втренчиха в Торн с отворена уста. Бяха свикнали с факта, че някогашният им партньор е забогатял. Знаеха, че баща му е херцог и че той винаги е готов да им даде по някой суверен. Но това беше различно.

— Ще се ожения за нея — заяви кратко Торн.

— Тя обаче ще се омъжи ли за теб? — попита Джорди.

Дюсо се разсмя.

— Да. Дама от благородно потекло да склони да вземе копеле? Как не! Дамите не обичат авантюристите.

— Ти открай време си си дебелак — тросна се Бинк — Защо да не се омъжи за нашето момче? Той е не по-малко свестен от всеки друг англичанин.

Торн се намеси:

— Тя ще се омъжи за мен, защото я обичам.

Искаше да повярва в това.

— Значи наистина си някакво тъпоумно конте — кресна Дюсо. — Обичал я. Тя какво, цици ли няма или пък са й огромни и висят? Да не би...

— Не смей да говориш за нея по този начин! — изръмжа Торн и се наведе напред.

Дюсо кимна.

— Ако намериш тези бижута, тя ще те вземе ли? — попита Джорди.

Торн не отговори. В името на истината, не беше сигурен.

— Той ще й направи по-добро впечатление, ако падне на колене с бижута в ръка — отбеляза практично Бинк.

Дюсо подпря лакти на масата.

— Ще ти помогна. Заради едно време.

— Искам двеста гвинеи — заяви Бинк. — Каза, че ще дадеш по сто само ако влезем във водата. Джорди също ще получи сто, макар че няма да потопа и пръстче в тази река.

— По петстотин на всеки, ако намерим бижутата — отговори Торн — Иначе по двеста. И на Джорди също. Много пъти се е случвало човекът на брега да спаси всички във водата.

— На тоя свят няма друго бижу, освен корона, което да струва хиляда и петстотин гвинеи — отбеляза Дюсо.

— За мен струват — отсеке Торн.

— Помня моста „Блекфрайърс“ — обади се Джорди. — Точно край ъгъла има ужасно бързо течение.

— Предполагам, че точно това течение е смъкнало дрехите на маркиза — потвърди Торн.

— Няма да ги намерим за един час — предупреди Бинк.

— До края на седмицата ще ги намерим — заяви Торн — Можехме да намерим всичко в тази проклета река. Все още можем.

— Познаваме я като петте си пръста — изперчи се Дюсо — Предполагам, че ще успеем да ги намерим още днес.

Бинк изглеждаше нервен. Изпука с кокалчетата си.

— Оттогава досега не съм влизал в реката.

Край масата се възцари тишина.

— И аз не съм — призна Торн.

— Ти ли? — Дюсо изглеждаше удивен.

Торн вдигна рамене.

— Нямах и намерение да влизам пак. До края на живота си.

— Сега си голяма клечка, нали така? — обади се Джорди. — Няма причина да плуваш.

Сега обаче имаше. Един час по-късно вече бяха на брега, всички — освен Джорди — по долни гащи.

Торн бе избягвал реката години наред и миризмата — на риба, на мръсотия, миризмата на детството му — се стовари върху него със силата на удар.

Бе забравил с колко боклуци е пълна Темза: клони, стари дрехи, умрели плъхове, винени бутилки... всичко в Лондон като че ли се носеше по най-големия приток на реката, люшкеше се във водовъртежите, търкаше се в скалите, носеше се покрай лодки, умрели кози и гмуркачи в тинята.

Тримата се скупчиха на брега до моста, възможно най-близо до мястото, където двуколката на маркиза бе паднала във водата. Торн огледа критично бандата си. Би дал дясната си ръка, ако можеше и Уил да е с тях. Струваше му се, че вижда във въздуха празно място — мястото, на което трябваше да бъде бащата на Роуз. Уил щеше да направи така, че бижутата на маркиза да изплуват от дълбините.

— Сигурен ли си, че искаш да влезеш, Бинк?

Някогашният му другар беше слаб, но мускулест. Той стисна зъби.

— Не горя от нетърпение, но имам две дъщери. Парите ми трябват.

— Нали всички помните как течението набира сила до брега и се блъска в скалата? — поиска да се увери Торн и посочи към завоя. — За бога, не отпускайте краката си в калта и си гледайте ръцете. Не сваляйте ръкавиците. Така е по-трудно да се плува, но не искам отрязани пръсти.

— Веднъж намерих една хубава чаена чаша — провикна се неудържимият Дюсо.

Слънцето грееше, но синевата на небето не се отразяваше в Темза. Реката беше воднистосива — цвета на тинята и боклуците.

— Къде точно е паднала оная двуколка? — попита Бинк.

— Виждаш ли онази по-нова трева там? — посочи Торн към едно място до парапета на моста.

— Ако е паднала там — предположи Бинк и очите му се стрелнаха от моста към водата, — значи е била завлечена насам, според мен.

— Когато е паднала във водата, течението е изхвърлило кочияша — включи се Дюсо.

Сега всички бяха напълно съсредоточени. Все пак бяха оцелели след жестоките игри на Гриндъл На времето той хвърляше обувка в реката и ги караше да научават всичко за теченията, като я намерят — иначе вечеря нямаше.

На времето се гмуркаха точно на мястото, където прислужничките изливаха нощните гърнета, а кухненските слуги — отпадъците: човек никога не знаеше кога там ще се озове някоя сребърна лъжица.

— Мисля, че каретата е паднала тук — посочи Торн. — Той и жена му са били повлечени от течението заедно с бижутата Ако е загубил торбичката някъде тук, е щяла да спре на завоя.

— Право в лайната — започна Торн, но всички го прекъснаха и четиримата го изкрещяха заедно:

— „Право в лайната, и извади проклетото прасе!“

Старият боен вик на Гриндъл.

— Много се надявам оня крадец с космат задник да гори в пламъците на ада — каза Бинк и се прекръсти.

— Голям задник беше! — изкрещя Дюсо и скочи в реката. Белият му корем проблесна на слънцето.

Миг по-късно всички вече се поклащаха във водата. Торн познаваше реката — поне тази част от нея — като петте си пръста. Заради тежестта си торбичката щеше да е потънала в тинята, но не прекалено навътре, защото течението беше толкова силно, че наносите не бяха дълбоки.

— На завоя е прекалено опасно — обърна се той към хората си. — Не искам никой да се гмурка там, където течението минава около тази скала.

Водата свистеше тихо край завоя.

— Там може да има струпване — възрази Бинк. — Уил щеше да тръгне право натам.

Вярно беше: бащата на Роуз беше луда глава и се интересуваше повече от победата, отколкото от живота.

— Не си струва да загубиш живота си — отсече Торн. — Дъщерите ти имат нужда от теб. Уважавай реката, Бинк.

Бяха научили този урок по трудния начин. Господарят им, Гриндъл, беше зъл. Самата река не беше зла, но пък беше своенравна. Един ден беше спокойна, а на другия се превръщаше в същински демон, който повличаше човек към дъното.

Бинк изсумтя.

— Джорди, ти внимавай какво става на брега — изкрещя Торн и Джорди кимна. — Аз ще се гмурна с Дюсо. Бинк, ти стой отгоре този път.

Торн дълбоко си пое въздух, прецени кое точно място на дъното иска да огледа и се гмурна дълбоко в реката. Водата зарева край ушите му. Разбра, че се приближава до брега само защото мракът пред него се сгъсти. С крайчеца на окото си виждаше как краката на Бинк махат над главата му като светли риби.

Започна да рови с ръце в калта и продължи, докато не почувства, че дробовете му ще се пръснат. После се отгласна нагоре и главата му проби повърхността. Ориентира се къде се намира и осъзна, че мястото, което претърси, не е точно това, което искаше.

Дюсо изплува съвсем близо до него.

— Проклет да съм, не знам къде да отида — изхриптя той — Прогоних всичко това от ума си и сега не мога да сляза прекалено

надолу. Коремът ми пречи.

— Виж там — каза Торн и посочи към мястото, което бе избрал.
— Ще отида там. Ако погледнеш нагоре, ще видиш краката ми.

— Този път слизам аз — изкрещя Бинк.

Торн си проправи път през течението и се вкопчи в увисналия клон на една елша.

— Под мен — изкрещя той.

Двамата мъже изчезнаха и за миг слънцето заблестя по повърхността на водата и ѝ придаде чист и спокоен вид.

Бинк излезе, разтърси глава, пое си глътка въздух и отново се оттласна надолу.

Целият следобед мина така. По времето, когато се отказаха, целите смърдяха на Темза — зловонна смесица от риба, картофи, дим от въглища и дъжд. Тази миризма бе полепнала по кожата им и сега се просмука през дрехите им и попи в седалките на каретата на Торн.

Когато се върнаха, се изкъпаха, преоблякоха се и той представи момчетата на Роуз. През цялата тази вечер, както и следващата, и по следващата, разказваха истории за смелостта на Уил.

На четвъртия ден всички бяха уморени. Бяха се гмуркали десетки пъти, но торбичката все още им убягваше. Само вродената упоритост на Торн го задържаше във водата. Бинк и Дюсо се гмуркаха. Джорди стоеше на пост на брега, а Торн беше на повърхността.

Вкопчен в клона на елшата, той наблюдаваше водата там, където бяха изчезнали двамата мъже. Проклятие, само им губеше времето, както и своето. Торбичката беше или на завоя, където човек можеше да умре в опит да я изрови, или се бе понесла по-надолу по течението и се бе спряла на някое от стотици възможни места.

Той беше глупак. В живота на една река единайсет години са цяла вечност.

Индия му липсваше с острота, която го разтърси до дъното на цялото му същество. Когато ѝ предложи онзи диамантен пръстен, бе обладан от желание. Искаше я обратно. В леглото си, в прегръдките си.

Сега обаче чувстваше, че отсъствието ѝ е разпорило тялото му и го е пронизало в сърцето. Той не просто я обичаше така, както глупав поет обича девойка. Изпитваше първична, раздираща нужда всеки път, щом помислеше за нея.

Това беше лудост. Или пък той беше луд.

Ненадейно Торн осъзна, че Бинк не е излязъл. Дюсо се поклащаше близо до брега. Проклятие, беше се разконцентрирал!

Тъкмо щеше да се гмурне, когато главата на Бинк разцепи повърхността. През последните четири дни той сякаш бе отслабнал с пет килограма. Скулите му стърчаха. Той доплиска до елшата и се вкопчи в нея, като се мъчеше да си поеме въздух.

Торн бе останал в добра форма, но другите от бандата му не бяха. Той взе решение.

— Край! — провикна се той — Приключихме. Стига толкова. Постарахме се много. Минахме по целия бряг.

— Не! — кресна в отговор Бинк. — Не съм готов да се откажа. Знаем къде е.

Той посочи право към завоя на реката, мястото, на което водата течеше черна и свирепа.

— Там няма да ходим — отсече Торн. — Излизаме!

Дюсо заплува към брега, но Бинк поклати глава.

— Парите ми трябва!

— Казах, двеста само за да влезете — каза Торн, като си проправяше път през водата. — Хайде, приятелю. Да се махаме оттук.

— Никога в живота си не съм приемал милостиня — отсече Бинк и стисна зъби. — И няма да почвам сега. Ще намеря тая проклета торбичка.

С тези думи той се пусна от клона и заплува към завоя.

Торн изкрещя, но знаеше, че Бинк няма да го чуе — а ако го чуе, няма да го послуша. Дюсо кресна нещо от брега и Торн заплува. Ако се наложеше, щеше насила да завлече Бинк обратно до брега.

Бинк обаче имаше преднина и макар че Торн цепеше водата така, сякаш беше въздух, когато стигна до завоя, главата на някогашния му другар вече бе изчезнала под повърхността.

Той последва бледите крака през тинята. Бинк не беше глупак: използваше течението, за да не се блъсне в брега, облечените му в ръкавици ръце бяха протегнати, за да го оттласнат от огромната скала и да го избутат по-надолу, към купчина тиня, в която навярно имаше всичко — от умрели плъхове до счупени глинени чинии.

През ума на Торн потече порой от проклятия. Какво, по дяволите, си мислеше, че прави? Как можа през ум да му мине да изложи момчетата си на риск? Само едно неправилно движение, и

течението щеше да отнесе Бинк настрани, право в скалата, в която водата се разбиваше с тътен.

Със силен ритник Торн стигна до Бинк, сграбчи го за ръката и го издърпа нагоре.

Главите им разцепиха повърхността. И двамата се задъхваха. Бинк вдигна ръка във въздуха. Пръстите му стискаха слизеста, гниеща кожена шапка; той я разтърси и я остави да падне.

— Да те вземат дяволите! — изкрещя той. — Това място гъмжи от какво ли не. Торбичката е там, казвам ти!

— Не ми пука. Ако не те бях хванал, щеше да се блъснеш в скалата.

— Е, нали ме хвана — отвърна войнствено Бинк.

— Кървиш.

По бузата на приятеля му се стичаше червена браздичка.

— От бълха е. Слизам пак. Ще намеря тази проклета кесия. Ти ще се ожениш за проклетия маркиз или за дъщеря му, а аз ще си спечеля наградата — и той отново се гмурна във водата.

Торн изруга и го последва. Бинк беше като риба. С мрачно проклетие Торн заплува след него, като напругаше очи, за да вижда в тъмното. Водата беше пълна с тиня, разбълникана от първия опит на Бинк.

Това беше Темза в най-страшния си вид: черна като сажди, с течение, което стискаше със стотици пръсти, колкото и умел да бе плувецът, и сякаш нарочно го тласкаше било към остър камък, било към счупена бутилка — всяко опасно по свой начин.

Петата на Бинк проблясваше пред него като рибешка люспа. Той се намираще точно на мястото, където Торн бе решил, че вероятно е заклещена торбичката, ако изобщо беше тук: под сянката на една скала, в която се бе врязвало течението, така че грамадата бе надвиснала над тях като черна полица.

В дробовете му не бе останал почти никакъв въздух Торн стигна до Бинк и видя как тялото му се клати рязко като на човек, който се опитва да издърпа нещо. От усилията му се вдигаше тиня и се разпръскваше във водата. Облаци от нанос, които се разпространяваха бързо като дим.

Торн заплува слепешком към мястото, където бе зърнал петата на Бинк. Ръката му стисна един хлъзгав крак и той протегна ръце, за да

опипа пред себе си. Ако човек се озовеше хванат в спиралите на риболовна линия, дърпането можеше да я стегне и да захване плувеца още по-здраво, докато накрая, паникьосан, той се задавеше с нагълтаната тинеста вода.

Бинк знаеше това също толкова добре, колкото и той, но продължаваше да дърпа. Торн се включи и започна да тегли с всяка капка сила, която му бе останала. Бинк се люшна назад и зарита диво.

Кракът му закачи бедрото на Торн и го преобърна с такава лекота, сякаш беше риба. В този миг течението хвана Торн напред порой от мехурчета, обърна го, накара го да ослепее, остави го без въздух и го блъсна в скалата. Устата му се напълни с вода, която нахлу в дробовете му.

Светът вече беше почернял, но бълбукането на мехурчета в ушите му спря и всичко стана тихо и студено.

ГЛАВА 38

През всички години, които последваха, Индия никога не забрави мига, в който Фред влетя във всекидневната ѝ, следван по петите от иконома на Аделаид.

— Той умира, милейди — изхриптя той — и момиченцето иска да дойдете.

За миг думите на Фред просто се завъртяха в главата ѝ като стихове на песен, която бе рецитирала, но никога не бе пяла.

Умираще ли? Как, за бога, бе възможно Торн да умира? Но страхът, изписан на лицето на Фред, ѝ подсказа, че не преувеличава.

Тя скочи от стола си и се втурна към каретата на Торн без палто, без чантичка, без Аделаид.

Фред скочи на капрата и каретата зави с трополене край ъгъла. Индия заби нокти в дланите си. Умът ѝ бушуваше като снежна буря, толкова бяла и свирепа, че през нея не можеше да си проправи път нито една мисъл, нищо, освен биенето на сърцето ѝ. Всеки удар беше молитва, вик, молба.

Торн не можеше да умре. Без него светът нямаше да означава нищо. Тя не можеше дори да си го представи: самото ѝ сърце отхвърляше тази мисъл.

Болката приличаше на биене на барабан, което отбелязваше секундите.

Най-накрая каретата се люшна и спря пред къщата. Индия изскочи навън и се втурна по пътеката, влетя през вратата, мина покрай безмълвния иконом, качи се по стълбите и влезе в стаята на Торн. Над леглото се бе надвесил лекар.

Когато зърна Торн, коленете ѝ поддадоха и тя едва успя да се хване за колоната на леглото. Беше гол, покрит от кръста надолу с чаршаф. Кожата му бе загубила всякакъв цвят. Беше бял, бял като пудра, което не беше нормално. Миглите му бяха черни, като изписани с въглен, на фона на бледите му бузи.

Още по-лошо: на челото му тъмнееше огромен прорез. Тя видя как лекарят прави поредния правилен, точен шев, за да събере зейналата рана. По ръцете му течеше кръв и се просмукваше във възглавниците.

— Не е мъртъв — промълви тя задъхано. — Какво се е случило?

— Господин Дотри ли? — попита лекарят, без да вдига глава. —
Още е жив.

Направи още един шев, а после още един.

— Има ли други рани?

— Не и ако не броим удавянето.

— Какво?

— Доколкото разбирам, са го извадили от Темза. Цяло чудо е, че са успели да възстановят дишането му. Но още не е дошъл на себе си. Досега трябваше да се е събудил. Възможно е дробовете му да са пострадали. Или да е получил сътресение на мозъка от сблъсъка.

По ръката му закапа още кръв и някаква жена, навярно икономката, пристъпи напред с руло от мокър плат.

Светът отново си дойде на мястото и Индия я хвана за китката.

— Тази кърпа чиста ли е?

— Занимавам се с прането в понеделник — отговори жената и брадичката ѝ потрепери. — Само преди ден-два.

— Аз ще я взема, ако обичате — каза Индия и омекна, когато видя зачервените очи на икономката и сълзите, които се търкаляха по бузите ѝ. — Как се казвате?

— Госпожа Стела — отговори жената.

— Аз съм лейди Зенобия. Ще ви бъда благодарна, ако ми донесете много плат — чист, неизползван. Поръчайте да доставят лед всеки ден през следващата седмица. Освен това искам да приготвя лапа от яйца, розово масло и терпентин.

Тя взе плата и избърса кръвта от лицето и шията на Торн, като внимателно избягваше самата рана.

Докторът вдигна глава.

— Ако не дойде на себе си, няма да има нужда нито да лекувате раната, нито да се опитвате да предотвратите треската.

— Той ще се събуди — заяви категорично Индия.

Лекарят изсумтя, довърши последния шев и отрязва края с малък нож.

— Това е всичко, което мога да направя — каза той и избърса ръцете си в края на чаршафа. — Или ще се събуди, или няма.

— Трябва да има някакво лечение за такива наранявания на главата! — настоя Индия, без да откъсва поглед от доктора. Жилетката му беше опръскана с кръвта на Торн.

— Ако има, то аз не знам. Можете да се опитате да му дадете вода, но ако не отвори очи, няма да оцелее дълго. Това струва една лира, плаща се веднага — добави отсечено той.

— Фред, моля те, придружи този човек до вратата. Икономът ще ви плати — каза Индия и отправи към лекаря поглед, който го накара забързано да тръгне към вратата и да заслиза по стълбите.

Индия седна на леглото и взе ръката на Торн в своята.

От раната все още се процеждаше кръв, но тя не искаше да я докосва, преди да са ѝ донесли чист плат. Един лекар веднъж ѝ беше казал, че според него замърсените рани се инфектират по-лесно. А Темза наистина беше мръсна.

— Торн — прошепна тя. — Аз съм Индия.

Той не помръдна.

— Моля те, върни се — продължи тя, наведе се и устните ѝ докоснаха бузата му. — Не мога да загубя още един любим човек заради тази река, Торн. — Гърлото ѝ се сви. — Моля те, моля те, събуди се.

Фред се върна. Изглеждаше разтревожен.

— Прислужникът на господин Дотри се чуди дали моментът е подходящ да измие речната вода и да смени чаршафите.

Индия вдигна глава.

— Ще го направя аз.

Лакеят изглеждаше ужасен, но Индия нетърпеливо махна с ръка.

— Ще ми трябва помощ за чаршафите. Как се казва прислужникът на господин Дотри?

— Господин Пендъл.

— Моля те, кажи на господин Пендъл да донесе чисти чаршафи и нощни дрехи, както и топла вода. Госпожа Стела ще донесе чист плат. А дотогава аз ще отида при госпожица Роуз.

— Тя е в детската стая — каза Фред, поколеба се и добави: — Тя, госпожица Роуз, настоя да изпратим карета за вас, милейди. Надявам се, че сме постъпили правилно. Когато го донесоха, настъпи такава

бъркотия, че тя я чу от стаята си. Херцогът и херцогинята са в дома си в провинцията, затова ви повиках. Изпратих съобщение и на херцога, разбира се, но имението му е на два дни път.

— Бил си абсолютно прав да ме повикаш — успокой го Индия. — Гледала съм много болни. Би ли изпратил човек при лейди Аделаид, за да ѝ съобщи за случилото се? И къде са хората, които са извадили господин Дотри от реката?

— В момента господата Бинк, Дюсо и Джорди се къпят и преобличат.

Индия се намръщи.

— Кои са тези хора? Искаш да кажеш, че живеят тук?

— Те са бивши гмуркачи в тинята — обясни Фред — и много се гордеят с този факт. Те са хората, които са спасили господин Дотри. Доколкото разбрах, са го накарали отново да започне да диша.

— По-късно ще им благодаря — каза Индия. Точно сега трябваше да отиде при Роуз.

Когато стигна до детската стая, детето слушаше учителя си, който четеше от една история на древен Рим. Роуз седеше на стол с права облегалка. Антигона беше сложена на люлеещата се крава до нея.

При влизането на Индия Туинк млъкна. Роуз вдигна Антигона и се изправи, здраво стиснала куклата. Учителят стана и се поклони. В ъгъла Клара направи реверанс.

— Господин Дотри е жив — каза бързо Индия. — Докторът току-що си тръгна.

— Той събуди ли се? — гласът на Роуз беше висок и напрегнат.

— Още не — отговори Индия, приближи се към нея и коленичи. — Той ще се оправи, миличка.

— Така казаха и за баща ми — отговори Роуз.

— Може ли да те вдигна? — попита Индия.

Роуз кимна Индия я вдигна на ръце, занесе я на дивана и седна. Момиченцето седна съвсем изправено в скута ѝ.

— Много съм ти благодарна, че си изпратила карета да ме доведе — каза Индия и го погали по гърба.

— Лейди Аделаид каза, че правите чудеса — напомни ѝ Роуз.

Аделаид нямаше предвид това, но Индия кимна.

— Ако някое чудо може да помогне, аз ще го направя — изрече тя яростно. — Обещавам ти. А ако това чудо не се случи...

Насили се да изрече думите, защото трябваше да ги каже. Не можеше да остави детето във властта на абсолютния ужас.

— Ако загубим Торн, Роуз, ти ще дойдеш да живееш с мен.

Почувства как Роуз потрепери.

— Навярно ще ме изпратят в Америка, при леля ми.

— Не това би искал Торн — не това иска. Той иска да живееш тук, в Англия. И помниш ли? Аз казах на половината свят, че си моя дъщеря.

Ръцете ѝ притиснаха момиченцето по-здраво, като го примамваха отново да се облегне на рамото ѝ.

— Не мога да си представя, че на този свят може да има по-голяма привилегия от тази.

Роуз издаде тих задавен звук, но не каза нищо. Все пак тялото ѝ се отпусна в ръцете на Индия, а главата ѝ — на рамото на младата жена.

— Тон няма да умре, нали?

— Не и ако мога да му попреча.

Индия допря буза до ярката коса на Роуз и започна да я люлее.

— Как е Антигона? — полита тя.

— Не се чувства много добре — прошепна Роуз. — Лошо ѝ е, сякаш и тя е нагълтала вода от реката.

— Трябва да я успокоиш.

Индия сложи детето да стъпи на земята и го погледна в очите.

— Кажи ѝ, че много хора я обичат, че ще е на сигурно място и ще е топло. Кажи ѝ, че Торн би искал тя да се надява и никога да не се предава, защото той не е от онези хора, които се предават, нали?

Роуз поклати глава.

— Никога.

— И аз не съм — каза Индия. — Няма да се откажа от Торн, нито пък ти. Сега ще се върна при него и ще сложа лапа на челото му. Ако се притесняваш и искаш да разбереш как е, просто изпрати Клара при мен.

— И аз няма да се откажа — заяви смело Роуз.

Индия я прегърна и хукна към вратата.

ГЛАВА 39

Когато се върна в спалнята на Торн, Индия вече се беше успокоила. Най-добре се владееше по време на кризи, когато другите изпадаха в истерия. Спря се, за да се представи на икономата на Торн, който очевидно не бе на себе си от тревога.

Двамата се погрижиха да намерят работа на всички в домакинството, от госпожа Стела до конярите, които можеха да се заемат да изчистят каретата от речната вода.

— Довечера ще се запознаете с гмуркачите в тинята, милейди — каза икономът. — Току-що тръгнаха към Чипсайд за някакво лекарство без рецепта, за което знае господин Дюсо.

В какво, за бога, се бе забъркал Торн? Възможно ли бе това да е някакво чудновато събиране, на което четиримата са се гмуркали в реката и са си спомняли за детството си? Индия обаче нямаше време за разговори. Тя забърза обратно към спалнята на Торн и изгони личния му прислужник, който бе сменил чаршафите, но още не бе преоблякъл господаря си.

Индия заговори и без да спира, натопи чист плат в топлата вода и започна да мие Торн. Каза му колко много ѝ е липсвал и колко много ѝ липсва сега. Може би дори си поплака, особено когато дръпна чаршафа, за да измие краката му. Никога не бе виждала ясно всички белези, които ги покриваха, бледите резки, които разсичаха грубите косми, без да могат да прикрият мускулите отдолу.

Мъжеството му бе притиснато към крака и изглеждаше съвсем различно от всеки друг път в нейно присъствие. Също като него, и то бе унило в неопределеността на времето.

Индия продължи да говори и да го мие едновременно — разказваше му с тих глас истории за по-необикновените домакинства, които бе виждала.

От време на време спираше и поднасяше до устните му лъжица вода. Повдигаше главата му, така че част от водата се изливаше в гърлото му.

Точно когато дърпаше чаршафа на мястото му, на вратата се почука. Влезе госпожа Стела, следвана от прислужник с още гореща вода. Очевидно се бе съвзела и бе експедитивна както винаги.

— Поръчах съставките, които искате, и възложих на Роуз и Клара да надзирават готвачката, докато пече специална торта за господаря.

Индия й се усмихна.

— Прекрасна идея. Благодаря, госпожо Стела.

Когато вратата отново се затвори, Индия насочи вниманието си към косата на Торн. Кръвта и речната вода я бяха сплъстили на корав шлем, затова тя започна да я мие търпеливо. През цялото време продължаваше да му говори с тих успокояващ глас, макар че от време на време спираше и го молеше да се събуди.

Когато реши, че е достатъчно чист, леглото вече бе подгизнало. Тя дръпна шнура на звънчето и под нейно наблюдение слугите го преместиха в съседната спалня — онази, която бе предназначена за господарката на къщата. Ирония, която не й убягна.

Вечерта продължаваше; икономът дойде и я попита дали иска да се присъедини към господата Дюсо, Бинк и Джорди за вечеря. Тя отклони поканата, но отиде да ги поздрави.

Господни Бинк пъкна в ръката й кафява бутилка.

— Това е магийно-електрически ободрител — каза й той със сериозен, настойчив глас — Най-доброто средство в цял Лондон. Веднага ще го събуди. А ако не подейства, ще намеря някоя от ония таблетки, които правят за събуждане на мъжествеността. Това ще свърши работа!

Индия му благодари и забърза обратно към леглото на Торн. Нещо дълбоко в нея вярваше, че като му говори, го държи свързан с този свят и че ако се предаде и го остави на тишината, той може просто да премине в небитието.

По-късно през нощта, изтощена, тя започна да размазва думите си и най-накрая избухна в плач.

Мразеше да плаче. Още като дете бе разбрала, че с плач не се постига нищо. Човек можеше да плаче часове наред, но когато спреше, къщата още щеше да е тъмна и кънтяща. Плачът нито стопляше човека, нито засищаше глада му.

Но сега чувствата се надигнаха в гърлото ѝ и тя не можа да спре. Когато се овладя достатъчно, за да проговори пак, думите, които излязоха от устата ѝ, вече не бяха нежни и успокоителни.

— Защо... защо си влязъл в реката? — попита тя и гласът ѝ се прекърши. — Не трябваше да рискуваш живота си, когато баща ти и Елинор те обичат, когато Роуз те обича... когато аз те обичам!

Отново се задави и с ужас откри, че почти крещи, когато трябваше нежно и любящо да го примамва да се върне в съзнание. Но вече бе използвала всички нежни думи, които знаеше.

— Обичам те — каза отново тя и гласът ѝ се прекърши в ридание, — но и те мразя, защото това е първият път, когато ти го казвам, а ти дори не ме слушаш. Мразя те, задето ме накара да се влюбя в теб. Мразя те, задето искаш да се ожениш за някоя, която е сладка и пухкава като патенце, а не за мен.

Най-ужасното от всичко бе нейното собствено участие в драмата: тя бе захвърлила единственото красиво нещо в живота си. Дори да не умираше. Торн бе приключил с нея. Освен това заслужаваше нещо по-добро от нея.

Тя го излъга в най-интимните им мигове. Така и не му се довери, не му призна най-важните истини: нито че преди него не бе лягала с мъж, нито това, че точно тя за нищо на света не би изоставила детето си.

Любовта към него беше болка, която изпитваше в цялото си тяло, сякаш две кости се триеха една в друга.

— Ти разби сърцето ми! — извика тя. — Ти разби... ти разби сърцето ми!

За свой абсолютен ужас осъзна, че подчертава думите си, като го удря по гърдите — не достатъчно силно, за да го заболи, но все пак признак какъв зъл човек е.

— Знам, че не съм с... сладка — провикна се тя. Сълзите ѝ капеха по чаршафа. — Предполагам, че съм загубила цялата си сладост още като дете. Но това не означава, че от любовта не ме боли точно толкова, колкото и всички други. Не означава, че нямам нужда някой да се грижи за мен, също като Лала. Само защото мога да се грижа за себе си, не значи, че искам.

С тези думи тя се свлече надолу и зарови лице на гърдите му. Цялото ѝ тяло се тресеше от ридания.

Плачеше толкова силно, че за малко да не чуе как един глас прошепва:

— Индия.

Но го чу.

Изправи се, видя, че очите на Торн са отворени, и нададе вик.

— Обичам те — провикна се тя. Гласът ѝ беше пресипнал от сълзи. — О, Торн, толкова се страхувах. Но ти се върна!

— Чух те как крещиш и след известно време ми се стори по-лесно просто да отворя очи.

Гласът му беше дрезгав, но ъгълчетата на устата му се извиха нагоре.

— Съжалявам — извини се тя. — Не исках да си изпускам нервите.

— Ти си си ти — отговори той. Пръстите му се свиха около нейните, а очите му отново се затвориха. — Обичам те.

Миглите му отново се спуснаха над бузите, но този път Индия знаеше, че е в плен на съня, а не на нещо по-мрачно и близко до смъртта.

ГЛАВА 40

На другия ден Индия се отдели от Торн само за да се изкъпе и преоблече и да види Роуз, колкото да я увери, че настойникът ѝ се оправя. Аделаид ѝ донесе дрехи и мъдро не спомена нищо за факта, че дори лейди Рейнсфорд да си замълчи за случилото се в Старбъри, сега Индия несъмнено бе унищожила репутацията си, поне сред членовете на домакинството на Торн.

След чая Аделаид надникна в стаята и оповести, че ще заведе Роуз на разходка в Хайд Парк и че бившите гмуркачи в тинята били свестни хора. Очевидно му били спасили живота, като започнали да го натискат по гърдите и не спрели, докато не повърнал всичката вода, която бил нагълтал.

Индия почти не я слушаше. След онзи първи път Торн така и не се беше върнал в съзнание. Можеше да го разбуди, колкото да го накара да пийне малко вода, но изглеждаше замаян и не казваше нищо.

Сега вече се бе отказала от всякакви преструвки, че не се държи досущ като съпруга. Прекара целия ден край леглото на Торн — говореше му, увещаваше го, държеше му гневни тиради, миеше го.

Когато се стъмни, тя се съблече по риза, легна до него и сложи глава на рамото му. В сърцето ѝ се надигаше и нарастваше страх, че той никога няма да се върне истински към живота.

Остана легнала до него часове наред. Страхът вдървяваше крайниците ѝ, сякаш някакъв непознат бе завладял тялото ѝ. Най-накрая заспа, обвила плътно ръка около кръста му, сякаш можеше да го задържи на този свят само с допира си.

Когато топли устни докоснаха нейните, плъзнаха се настрана и погалиха шията ѝ, тя просто се сви на една страна и си помисли, че сънува.

Но по някое време, малко по-късно, очите ѝ се отвориха и тя видя, че Торн лежи до нея, облегнат на лакът. Беше отслабнал, което само бе придало още по-голямо съвършенство на опасната му мъжка

красота, която я вълнуваше така, както не я е вълнувала красотата на никой друг мъж. В погледа му нямаше нищо опасно.

— Обичам те — каза той. Простичките думи се изтърколиха и тишината. — Мили боже, Индия! Ти ми спаси живота.

— Не аз, а твоите гмуркачи — отговори тя и очите ѝ се наляха със сълзи. След като цял живот бе потискала сълзите си, сега се превърна в кана за поливане. — Торн... — прошепна тя, неспособна да изрече нищо друго.

Той се претърколи и донякъде я затисна с тялото си.

— Индия... — прошепна той на свой ред.

Тя вдигна ръка и докосна лицето му.

— Косата ти е влажна!

— Знам, че се опита да ме събудиш с крясъците си — каза той. Очите му се смееха — Но накрая, крайно неромантично, се събудих, защото ми трябваше нощно гърне. Ти спеше дълбоко, затова отидох в спалнята си, където прислужникът ми се стъписа, като ме видя да влизам. Току-що се изкъпах набързо.

— Трябва да хапнеш! — възкликна тя, докато се въртеше, за да се освободи от тежестта му.

Той обаче премести крака си напред и я прикова по-стабилно под себе си.

— Фред всеки момент ще донесе закуска.

— Сигурно умираш от глад — промълви Индия. Дъхът ѝ секна, когато видя изражението му. — Трябва да си възвърнеш силите.

— Успокой се, моя малка вихрушке — измърмори той и вдигна глава, колкото отново да прокара устни по нейните. — Има едно нещо, което искам много повече от яйце.

Тя застина. Сърцето ѝ се разтопи.

Целувката им я накара да забрави изминалите дни на страх — целувка, която прониза сърцето ѝ, която запечата обещанията чак в костите ѝ.

— Ти си моя — изрече свирепо Торн и вдигна глава.

Още една целувка, но когато стана бавна и еротична, Индия се отдръпна.

— Трябва да хапнеш — повтори тя.

Той отметна косата от челото ѝ.

— Казвал ли съм ти колко те обичам?

Устните ѝ потрепериха.

— Ами ако ме обичаш само защото се втурнах, за да бъда до теб, като майката, която никога не си имал? Или защото Вандър каза, че ще се ожени за мен?

Торн обхвана бузата ѝ с длан.

— О, маловернице! — измърмори той и леко я ухапа до устната. — Обичах те, преди Вандър да пристигне в къщата. Просто не го осъзнавах. Мисля, че навярно съм се влюбил в теб в мига, в който ми каза, че съм имал недостатък.

Очите му блестяха развеселено.

Индия не се засмя.

— Но искаш да се ожениш за жена като Лала. Разбирам. Наистина. Знам, че не съм сладка.

Ръцете на Торн стиснаха раменете ѝ.

— Никога повече не го изричай, Индия. Ти си сладка — но освен това си нещо много повече. Ти си другата половинка от сърцето ми, а у мен няма нищо кротко и детинско. Не това търся у съпругата си, другарката си.

Индия успя да се усмихне с разтреперани устни.

— Пет минути след като излязох от къщата ти, бях готов да се върна, но исках да ти донеса подарък при следващата ни среща — каза Торн. — Беше много глупаво и можеш да ми го повтаряш всеки ден до края на живота ми. Убедих сам себе си, че не мога да се върна при теб без това.

Той посегна и взе от нощната масичка кесийка от пурпурно кадифе, която не беше там, когато Индия легна до него снощи.

В кадифените кесийки рядко имаше нещо друго, освен бижута — ако изобщо имаше нещо друго, — но също като с диамантения пръстен, това не я интересуваше. Тя искаше нещо повече от скъпоценни камъни. Искаше него, сърцето му... обещанието му. Не откъсваше очи от неговите.

— Нима казваш, че, че си смятал да се върнеш при мен дори след като... дори след като ти казах, че заслужавам нещо повече?

— Винаги — отговори той. Очите му бяха дълбоки и изпълнени с искреност.

— Ти — промълви тя и гласът ѝ се пречупи, — ти заслужаваш нещо повече от мен, Торн.

— Няма нищо, което да е повече от теб. Ти си родена за мен — увери я той. Торбичката падна настрана, когато той привлече Индия в прегръдките си, погълна я, убеди я без думи, че не се интересува от никоя друга жена.

Минути — или часове — по-късно Индия чу шум в коридора, изхвърча от леглото и навлече робата си, за да посрещне Фред, който носеше препълнен поднос. После се върна на леглото, седна пред Торн и започна да вдига капациите на чиниите.

— Започни с това — каза тя и му подаде парченце плод. — Трябва да започнеш бавно. Не си ял нищо цели два дни.

Торн се престори, че иска да захапе пръстите ѝ, а после го изяде. Тя обаче не обърна внимание на номерата му, не и преди той да изяде две яйца и три препечени филийки, от които капеше масло, както и да е изпил чаша хранителен бульон.

Чак когато се увери, че е изял достатъчно за момента, Индия повика прислужниците да изнесат чиниите и отново се сгуши до него.

— Какво ще правим сега? — попита Торн. Противно на всички очаквания очите му блестяха и той изглеждаше много енергичен.

— Няма да мърдаш от това легло! — отсече сурово тя. — Трябва да си почиваш.

— Ще остана в леглото, ако ти останеш с мен — съгласи се той и я удостои с дяволита усмивка.

— В никакъв случай! Тялото ти претърпя ужасен шок.

Усмивката му се разшири, той взе ръката ѝ и я сложи под кръста си.

— Как мислиш, тялото ми дали е уморено?

Пръстите ѝ инстинктивно обгърнаха тази жизненоважна, мъжка част.

— Би трябвало да си уморен — каза тя.

— От дни само спя. Има някои неща, от които се нуждая повече, отколкото от сън.

Индия почувства как в бузите ѝ се надига кръв.

— Това е... не трябва.

И тя неохотно отдръпна ръката си.

— Дали трябва, или не трябва, няма значение — отсече Торн — Ти си моя, Индия, и ще станеш моя съпруга — веднага щом успея да си набавя второ специално разрешително.

Сърцето ѝ се изпълни с радост и тя се засмя.

— Това третото ти предложение ли е?

— Предполагам, че трябва да падна на колене — каза Торн и прокара пръсти през косата ѝ. — Но това означава да се помръдна, а не искам да ставам от това легло.

Тя обви ръце около врата му.

— Ще се престоря, че си на колене.

— В такъв случай, лейди Зенобия Индия Сейнт Клер, мога ли да се надявам на честта да получа ръката ви?

От очите ѝ потекоха сълзи. Зенобия Индия Сейнт Клер рядко онемяваше, но сега чувствата я стиснаха за гърлото и тя не можа да отговори.

— Няма нужда да отговаряш, защото вече каза „да“ — промълви той и устните му нежно се плъзнаха по нейните.

— Кога?

— Всеки път, когато ми се усмихнеше, това беше „да“. И когато дойде тук, твърдо решена да спасиш живота ми, това пак беше „да“. И когато ми крещеше и ме накара да се събудя, това беше твоето трето „да“.

Дълбоката любов, която се четеше в очите му, заплаши да я омаломощи. Устните им се срещнаха в целувка, неразумна в страстта си, греховна в чувствеността си, първична в удоволствието си.

След известно време робата на Индия падна на пода, ризата ѝ се разкъса по средата, а парчетата се озоваха захвърлени настрана. Когато белязаното тяло на Торн срещна нейното, тя изпита чувството, че сърцето ѝ танцува в ребрата, че бие в ритъм, който познават само те двамата.

Никой не би повярвал, че само преди няколко часа Торн лежеше в капана на сън без сънища. Сега целият беше език, леки ухапвания и ласки, които тласкаха Индия от едно удоволствие на друго, докато накрая и двамата се разтрепериха и от устните ѝ се занизаха едва чути молби.

Допирът му накара главата ѝ да се отметне, а умът ѝ да забушува в безсрамна чувствена буря от усещания.

Най-последно — най-последно! — Торн се подпря над нея.

— Мисля, че бих искал да кажеш „да“, само още веднъж — прошепна той. Устните му бяха точно над нейните. — Ще бъдеш ли

моя, Индия? Ще бъдеш ли до мен в болест и здраве, ще се отречеш ли от всички други, докато смъртта ни раздели?

По бузата на Индия потече сълза — развълнува я самата красота на сцената.

— В болест и здраве — повтори тя с дрезгав глас. — Ще се отрека от всички други, докато смъртта ни раздели.

И тогава той я обяви за своя с един-единствен тласък.

ГЛАВА 41

След известно време Торн пусна торбичката обратно в скута на Индия и настоя тя да му направи удоволствието да я отвори.

В скута ѝ се изтърколиха огърлицата и обещите на майка ѝ. Бяха потъмнели, но тя видя проблясък на диаманти, сияние на старо злато...

Ръцете ѝ се стрелнаха към устата и от устните ѝ се изтръгна тих вик.

— Къде ги... — започна тя, млъкна и се обърна ужасена към него. — Изложил си живота си на опасност, за да намериш бижутата на майка ми?

Той кимна.

— Но ти мразиш реката, Торн. И виж какво стана: тя едва не те уби!

Ръката ѝ приглади косата му, погали раната, която щеше да остави белег на челото му — постоянен подарък от реката.

— Никое бижу не си струва да рискуваш живота си!

— Твоите родители са те обичали, точно както те обичам аз — каза Торн. — Не са те напуснали, така както и аз никога няма да те напусна. Ще ти го докажа още днес следобед.

Индия съвсем се обърка.

— Как би могъл да го докажеш?

— Ти вярваш, че си недостойна за любов — продължи Торн, без да обръща внимание на въпроса ѝ, — но аз се влюбих в теб само след пет минути в твоята компания, а Вандър — след още десет. Всички тези мъже, които са искали да се оженят за теб — тези, за които казваш, че са те искали само заради титлата ти, — всички те са те обичали. Да не говорим за зидарите, художниците и всички други мъже, чиито сърца си разбила.

— О! — прошепна тя.

— Направих същото като теб — продължи той.

— Какво искаш да кажеш?

— Опитвах се да ти покажа къде ти е мястото, дори да те отблъсна, защото не можех да повярвам, че би обикнала един гмуркач в тинята, едно копеле.

Гласът му бе дрезгав от порива на усещанията.

През тялото на Индия се плисна гореща вълна, вълна от толкова дълбоки чувства, че не можеше да ги изрази с думи.

— Засрамваш ме — промълви тя, когато най-после успя да проговори, макар и със запъване. — Караш ме да се чувствам...

Камъните се изтърколиха и паднаха от леглото. Нито един от двамата не забеляза.

По-късно същия ден един учтив посетител, господин Фартингейл, влезе в библиотеката на Торн и обясни на Индия и Аделаид, че е бижутер и преди години сее запознал с маркиза на Ренуик.

— О! — промълви Индия и стисна ръката на Торн, много силно.

— Познавам добре магазина ви — обади се ведро Аделаид — Точно до „Блекфрайърс“, нали така?

— Да, милейди — потвърди господин Фартингейл и наведе глава. После погледна благо към Индия и каза: — Лейди Зенобия, доколкото разбирам, искате да разберете нещо повече за моята среща с баща ви.

— Да — успя да промълви тя. Сърцето ѝ биеше силно.

— Негово благородие притежаваше малък комплект от диаманти, наследен от семейството на съпругата му. Помоли ме да оценя бижутата, тъй като обмисляше възможността да ги продаде.

Индия не знаеше какво да каже, затова кимна.

— Маркизът и маркизата обмисляха продажба, за да финансират дебюта на дъщеря си и да ѝ осигурят зестра — и господин Фартингейл тактично млъкна.

— Заради мен? — прошепна Индия.

— Родителите ти са имали причина да не продадат веднага бижутата на господин Фартингейл — намеси се Торн и ѝ се усмихна.

Господин Фартингейл наведе глава. Погледът му бе изпълнен със съчувствие.

— Според мен накрая щяха да ми ги продадат, но искаха да се посъветват с дъщеря си — с вас, лейди Зенобия — преди това.

Няколко минути по-късно Индия стана, за да се сбогува. Чувстваше се замаяна, сякаш главата ѝ бе пълна с въздух. Родителите ѝ не се бяха опитали да избягат от нея. Бяха я обичали. Бяха мислили за бъдещето ѝ.

— Вашата новина ми донесе голяма радост — обърна се тя към господин Фартингейл.

— Ако някога решите да ги продадете... — измърмори той и се поклони.

— Никога — намеси се Торн, преди Индия да успее да каже същото.

Тези бижута бяха единствената осезаема връзка с родителите ѝ, а освен това олицетворяваха всичко, което Торн ѝ беше дал... както и това, което едва не бе загубил заради нея.

Тази нощ, след като се любиха, Индия се сгуши до него, загледа се в мрака и си позволи да си припомни родителите си.

Майка ѝ имаше навик да отмята косата си назад и да се смее — радостен звук, който извираше дълбоко от гърлото ѝ. Баща ѝ не го биваше да се държи като джентълмен или да управлява имение, но тя си спомни как седеше с нея часове наред и ѝ помагаше да подрежда стъклени плочки точно така, както трябва. Той я бе научил на уменията, които ѝ позволяваха да превърне всяка стая в прекрасен оазис.

Спомни си дори как майка ѝ се смееше и казваше: „Знаех си, че ще измислиш нещо, кукличке“, когато Индия отиваше да им каже, че е успяла да намери пиле за вечеря или е направила супа от гъби.

Бодрото доверие на майка ѝ я подтикна да се научи да пече хляб, да замазва стени, да лъска сребърни прибори.

Родителите ѝ бяха попътният вятър зад гърба ѝ във всяка къща, която бе организирала и преобзавела, а тя така и не им благодари. Дори не го осъзна.

Торн ѝ ги бе върнал. Те не бяха традиционни, не бяха особено аристократични и със сигурност не бяха я закриляли. Но я бяха обичали.

На следващата вечер господата Бинк, Дюсо и Джорди се насладиха на преживяване, което бе единствено по рода си: вечеряха във величествения дом на един херцог и една херцогиня, които им бяха

дълбоко признателни, задето бяха спасили живота на най-големия им син.

Не само че седяха срещу херцога и херцогинята на Вилиърс, но към компанията се бе присъединил и още един бъдещ херцог, лорд Броуди. Новината как Торн се е разминал на косъм със смъртта се бе разнесла из цял Лондон и Вандър бе дошъл, както каза, „защото знаел, че главата на Торн е по-корава от всеки камък, но все пак искал да се убеди лично“

С толкова аристократи на една маса Джорди, по-конкретно, не можа да обели и дума, докато икономът на Вилиърс не се смили над него и не донесе на масата халби бира.

Торн се ухили широко на баща си, който придиричиво отклони предложението; на мащехата си, която не само прие бирата, а и отпиваше от нея с вид на човек, на когото му е много приятно; на най-добрия си приятел, който бе приел поражението безкрайно елегантно; и най-накрая на жената, която скоро щеше да му стане съпруга.

По-рано следобед архиепископът неохотно бе дал на адвоката на Торн второ специално разрешение — този път не празно, а узаконяващо съюза конкретно на господин Тобаяс Дотри и лейди Зенобия Сейнт Клер.

Щяха да се оженят сутринта в присъствието на един херцог, една херцогиня и трима членове на братството на гмуркачите в тинята. Евандър Броуди, наследник на херцога на Пиндар, щеше да е шафер на Торн, макар че през смях предложи на булката последен шанс да стане херцогиня.

— За нищо на света! — изръмжа Торн и привлече годеницата към себе си по крайно неприличен начин. Наведе глава и я целуна по шията, на която блестяха диаманти... възстановени благодарение на вещите грижи на господин Фартингейл.

— Тия бижута на нищо не приличаха, когато Бинк ги изрови — обърна се Дюсо към херцога на Вилиърс. — Сега, като ги гледам почистени, не бих ги познал.

Той се ухили, както и Бинк, и Джорди. Влязоха в Темза и тя не ги победи.

И Торн изпитваше същото. Реката едва не го уби, но му донесе Индия, а тази награда си струваше всичко на този свят. Ако навремето

не беше гмуркал в тинята, никога нямаше да стане мъжът, когото Индия искаше.

Стисна здраво ръката ѝ под масата.

На устата на херцога на Вилиърс играеше дяволита усмивчица. Той започна да разказва на Индия защо е пратил Торн в Пигълстън.

— Реших, че Тобаяс има нужда да разбере колко много те обича.

Той повдигна очите си под тежките клепащи и погледна към съпругата си.

— Все пак той е мой син. Когато става дума за жени, и двамата сме глупаци.

Елинор се наведе и косата ѝ се отърка във великолепно облеченото рамо на херцога.

— Съпругът ми се е правил на Купидон — каза тя — Приятно му е да го прави.

Индия се разсмя и Торн отново си помисли, че до края на живота си може да слуша смеха на тази жена — точно на тази.

Нощта, която прекара в Пигълстън, вярвайки, че Индия всеки момент ще се омъжи за Вандър, бе изгорила сърцето му. Но баща му не беше сбъркал: тази нощ му бе показала какво иска най-много на този свят.

Не само какво иска, а единственото нещо, което има значение.

Под масата ръката му стисна по-силно тази на Индия. А после си спомни, че не е никакъв джентълмен. Беше гмуркал в тинята, седнал на една маса със себеподобни.

Улови лицето на Индия в дланите си и я целуна. Ръцете ѝ се обвиха около врата му.

Беше скандално.

Възмутително.

Съвсем редно.

ЕПИЛОГ

12 май 1807 година

*От госпожица Аделаид Дотри в Старбъри Корт
До нейните родители на Хановер Скуеър 40. Лондон*
Скъпи татко,

Много ми липсваш. Кога ще се върнете ти и мама? Роуз се държа ужасно с мен целия ден. Казва, че сега, когато е на 14, вече не може да играе с мен. Тя нарани чувствата ми и аз направих нещо лошо. Сега господин Туинк казва, че трябва да ви пиша и да си призная. Най-напред искам да кажа, че не съжалявам, защото трябваше да ми прочете приказка, когато я помолих, а освен това тя вече не играе с Антигона.

Отрязях малко от косата на Антигона.

Моля ви, върнете се веднага. Няма ви от години!

Аделаид

*От госпожица Роуз Самърс в Старбъри Корт
До нейните настойници на Хановер Скуеър 40.
Лондон*

Скъпа Индия.

Знам, че заминахте само преди два дни, но тук вече паднахме до нивото на животните, а цивилизацията е само смътен спомен. Помниш ли, когато посетихме Италия и татко четеше на глас „Ад“? Точно това е Старбъри Корт за мен в този момент. Знам какво ще кажеш: че Ади е наследила темперамента си от теб, но за това, което направи, няма оправдание: подстрига косата на Антигона късо отпред! Знаеш колко обичам Антигона. А сега горкичкото ми сладкишче е с отрязана коса и изглежда, сякаш е болна от треска.

Как успявате вие двамата да прекарвате толкова много време в Старбъри Корт? Аз определено умирам от досада. Приключих с изследването на Хераклит и Ксенофан, с което се занимавах, но Туинк не може да води философски разговори, когато е зает да гони Ади. Наистина мисля, че ѝ трябва гувернантка, на Питър също. Що се отнася до мен, броя дните, които ми остават, преди да се върна на училище.

Моля те, направи така, че бебето да се роди утре, защото искам двамата да имаме един и същ рожден ден.

*От мастър Питър Дотри в Старбъри Корт
До родителите му на Хановер Скуеър 40, Лондон
Мила мамо,*

Господин Тинк твърди, че трябва да пиша, но не искам да пиша.

*От господин Дотри в Хановер Скуеър 40. Лондон
До иконома му в Старбъри Корт
Фред,*

Благодаря, че ни изпрати писмата на децата. Моля те, съобщи на досадното ни потомство, че бебетата идват, когато те решат, и че аз и майка им ще се върнем в Старбъри Корт веднага след като новото им братче или сестриче реши да се появи.

Дотри

На разсъмване

— Марго е съвършена — прошепна Индия и прокара пръст по извитите вежди на новородената си дъщеричка. — И е толкова спокойна! Подозирам, че ще заспива по-лесно от Ади и Питър. Помниш ли как ревеше Питър?

Новороденото бе отворило очи съвсем за малко, точно колкото да видят, че са сиви като на баща му, и незабавно отново бе потънало в

сън.

— Аз не бих бил толкова сигурен. — Торн мереше едно от крачетата на бебето спрямо палеца си. — Предполагам, че Питър и Ади също са били толкова мънички, но ми се струва невъзможно. Роуз ми стига почти до рамото, а преди четиринайсет години краката ѝ трябва да са били колкото на Марго.

— Но вече е четяла — напомни му Индия и се засмя. В семейството се шегуваха с твърдението на Роуз, че четяла, откакто съм се родила.

— Марго, ти вече можеш ли да четеш? — обърна се бащата към бебето.

Марго с готовност би отговорила с „да“ (тя страстно копнееше да прилича по всичко на най-голямата си сестра), но вместо това продължи да спи, дори когато баща ѝ се престори, че ѝ хапе пръстчето, после пусна крачето и целуна майка ѝ, а мъничето се озова в опасност от задушаване, когато двамата си зашепнаха нещо.

Тя спеше невинния сън на новородено, което никога няма да гладува, никога няма да изравя неща от тинята на Темза, което ще израсне сред семейство толкова любящо, че дори след като децата пораснат и напуснат родния си дом, Старбъри Корт ще си остане тяхна опорна точка. Щеше да ги привлича обратно заедно с половинките им, а по-нататък щеше да привлича и децата им, а още по-нататък — внуците им.

С времето щяха да построят ново крило, поне отчасти с цел да подслони камарите от книги (главно на Роуз, макар че и Марго щеше да има сериозен принос). Кухнята щеше да се сдобие с нови железни печки, водните шкафове да се заменят от бани с керамични вани, а къщата щеше да стане първият електрифициран дом в цялото графство. Внукът на Питър с гордост щеше да вкара в двора един от първите автомобили в Кралството.

Но въпреки всички модернизации, Старбъри Корт си остана топлият удобен дом, създаден от Индия през 1799 година: сърцето на нейното семейство и потомците ѝ, мястото, където те се научиха да се смеят, да танцуват (защото розовата бална зала стана прочута в три графства), да обичат... накратко, да живеят.

И дори двеста години по-късно полилеят, които Индия откри във Венеция по време на първото им пътуване до Италия, все още виси на

почетно място в трапезарията, украсена с лястовици.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.